

HARLEQUIN®

6 BV 01/99

Romance™

VÁNOČNÍ

Laura Anthonyová
Zasněžená láska

Laura Anthonyová

ZASNĚŽENÁ LÁSKA

Název originálu:

Stranded with a Tall, Dark Stranger

První vydání:

Silhouette Books, 1998

Překlad:

Martina Rejhová

Odpovědný redaktor:

Petr Neugebauer

© 1998 by Laurie Blalock

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1999

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Vytiskla: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 59,90 Kč

ISBN 80-241-0260-9

PRVNÍ KAPITOLA

Wren Matthewsová vyndala z trouby poslední bochníčky ořechového chleba a rozložila je k vychladnutí. Vůně čerstvě upečeného pečiva a horké kávy se mísila s vůní hovězího guláše, který dusila na kamnech.

Svižné tóny vánoční písničky trochu tlumily rachot počasí, které řádilo venku. Ještě včera svítilo slunce a bylo přes dvacet stupňů, ovšem dneska ráno teplota prudce klesla a hned poté se přihnala prudká bouřka.

S pečením na Vánoce skončila právě ve chvíli, kdy byl čas začít s večerním dojením. Wren zavřela dvířka od trouby a povzdechla si, když pomyslela na všechnu tu těžkou práci, která ji čeká.

Občas ji pod tíhou té nesmírné zodpovědnosti napadlo, že farmu prodá a přestěhuje se do města, ale nedokázala se s farmou rozloučit. Už tři generace patří tohle prosté hospodářství jejich rodině. Nemůže se jen tak vzdát a zahodit práci svých rodičů.

Je tvrdé být tu na všechno sama. Kdyby se jen našel nějaký spolehlivý pomocník. Někdo, kdo by bydlel ve stodole na půdě. Někdo silný a pracovitý. Někdo, kdo by se držel stranou a o ni se nestaral.

Možná bych měla dát do místních novin inzerát, že hledám pomocnou sílu do kravína, napadlo ji. Nějakou dobu jí pomáhal jeden z chlapců ze střední školy, kde učí prváky angličtinu. Jenže asi před šesti týdny si Jeff při fotbale zranil koleno a Wren musela vynaložit všechny své síly, aby zvládla jak povinnosti učitelky, tak farmářky. Díky bohu za vánoční prázdniny. Když bude mít štěstí, do začátku nového pololetí někoho najde.

Problém je v tom, že má z cizích lidí hrůzu. Stydí se ve společnosti lidí, které nezná. Chtěla by strážníka, který by byl stejně uzavřený jako ona. Někdo, kdo by do ní nehučel od rána do večera a nechtěl se hned důvěrně spřátelit. Někdo, kdo by stejně jako ona dával přednost samotě.

Wren pomalu přešla k zadním dveřím. Napadala na jednu nohu. Ve vlhkém počasí se ozvalo staré zranění boku a odpoledne si dokonce musela vzít dva aspiriny.

„Je šest hodin a čas na pravidelné zprávy,“ oznámil moderátor a spustil znělku.

Wren napůl poslouchala zprávy a přitom si obouvala žluté holínky.

Z věšáku sundala těžkou pérovou bundu, nasoukala se do ní a natáhla si opracované rukavice, které vytáhla z kapsy.

„Očekává se, že bouře, která prochází Texasem, se během noci zhorší, a teplota klesne na jednu z nejnižších hodnot naměřených v poslední době,“ varoval hlasatel. „Vezměte svá domácí zvířata a rostliny domů, a pokud je to možné, vyhněte se jízdě autem.“

Wren přejel mráz po zádech, když slyšela, jak mrazivé počasí skučí ve škvírách kolem dveří jako truchlící, nepokojná duše. Kdyby nebylo dobytka, ujistila by se, že jsou dveře pevně zamčené, uvařila by si šálek horké čokolády, vlezla si do své postele s nebesy a dívala by se na opakování filmu „To je báječný život“. A na skličující předpověď počasí by mohla zapomenout.

Ale takový přepych si nemůže dovolit. Krávy se musí podojit a ona je jediná, kdo to může udělat.

Tak do toho, pomyslela si a položila ruku na kliku.

V tu chvíli někdo důrazně zaklepal na dveře.

Ten nečekaný zvuk zapůsobil jako výstřel.

Wren v úleku uskočila a strhla ruku z kliky. Sevřel se jí žaludek a ucítila tlak na prsou.

Sevřela pěst před ústy, čekala, doufala, že si celý ten rozruch vymyslela. Snad to byla jen větev, která se uvolnila z lanek a uhodila o stranu domu.

Vyčkávala.

Zaklepání se ozvalo znovu, slyšela tedy správně.

Kdo asi teď v té bouři přichází na návštěvu? divila se. Ta nečekaná situace ji vystrašila.

Žije daleko od města, moc návštěv k ní nechodí – jen pastor, některé ze starých dam z kostela a jedna nebo dvě učitelky ze střední školy. Pro lidi ve Stephenvillu je podivínskou postiženou starou pannou, která žije sama na chátrající farmě a jež ve svých devatenácti naivně naletěla okouzlujícímu podvodníkovi. I teď, po deseti letech, se Wren začervenala, když si vzpomněla na Blainea Thomase a svůj omyl z mládí.

Po smrti svých rodičů byla zranitelná a osamělá. Snadná kořist pro uhlazeného Blainea, který by umluvil hluchého. Byl samá poklona a lichotka a ona získala pocit, že ji miluje, přestože ve skutečnosti mu šlo pouze o její peníze. Díky své hlouposti téměř přišla o farmu a přísahala, že už nikdy nebude věřit žádnému muži. Zvláště pak hezkému.

Zaklepání se ozvalo odvážněji a naléhavěji.

Kdo to může být? Stála tam a snažila se sebrat odvalu, aby šla a zjistila, kdo to je.

Může to být soused, který má potíže, domlouvala sama sobě. *Nemůžeš nechat někoho jen tak venku na dešti.*

A přesto ji nějaká vnitřní tíseň nepustila z místa. Wren si přitiskla ruce na uši. *Jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč*, tiše odříkávala.

„Je někdo doma?“

Hlas muže, který je zvyklý rozkazovat, silný a neústupný, jen vystupňoval Wrenin děs a zdůraznil její pocit naprosté izolovanosti.

„Potřebuju pomoc.“

Velice snadno si vybavila ty hrozné chvíle před jedenácti lety, kdy se krátce po půlnoci ocitla v podobné situaci. Vláčela své zraněné tělo od dveří ke dveřím a prosila, aby ji někdo pustil dovnitř. Její rodiče byli v tu chvíli v havarovaném autě, které se převrátilo na zledovatělém vozovce. Ochrnutá noha, pomocí které se pohybovala, krvácela. Obešla tak tři domy, než jí nakonec laskavý pár středních let vpustil dovnitř.

„Prosím?“

Cítala, jak ji tohle jediné slovo zasáhlo přímo do srdce. Co když ten muž potřebuje pomoc stejně tak jako ona tu strašlivou noc, co její rodiče zemřeli?

Odhodlaně dala na dveře řetízek a potom je malinko pootevřela. Záblesk ozářil černou oblohu a osvětlil postavu na verandě.

Ve tmě se nejasně rýsoval ohromný cizinec. Pohled na něj jí vyrazil dech. Zalapala naprázdno, rukou zadržela výkřik a ustoupila o krok dozadu.

Muž byl velmi vysoký, čněl mnoho centimetrů nad její malou sto padesát sedm centimetrů vysokou postavou, měl mohutnou kostru, široká ramena a velké svalnaté paže. Na hlavě mu seděl ošoupaný pánský klobouk, který jí připomněl Indiana Jonese. Stál tam v černé kožené bundě a vypadal velice nebezpečně.

Měl hluboko posazené, bystré oči, působil záhadně a hroživě. Wren zamrazilo.

„Uvázl jsem,“ řekl.

Jeho ostrá řezaná mluva jí prozradila, že není Texasan. Ze severu, odhadovala. Snad s Chicaga.

Instinkt jí radil, aby před ním zabouchla dveře a pevně je zamkla, ale přesto váhala.

„Co chcete?“ vyjekla, srdce jí prudce bušilo, jednou rukou držela dveře, dodávaly jí alespoň trochu pocit bezpečí.

„Chci dovnitř. Prší a je zima,“ řekl rozkazovačně.

„Je mi líto,“ zavrtěla hlavou. „Nemůžu vám pomoci,“ řekla a začala přivírat dveře.

„Rozumím,“ řekl. „Nemám vám to za zlé. Já bych si taky do domu nevzal cizího člověka.“ Shrbil ramena, otočil se a sestupoval ze schodů.

Wren za ním zabouchla dveře a nechala zapadnout zástrčku. Chvěla se tak prudce, že se musela opřít o dveře, aby nespadla.

Možná bych měla někoho zavolat. Říct mu, že jsem tu sama a za dveřmi je nějaký cizí člověk. Ale komu?

Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. „Klid Wren, prostě přejdi místnost k telefonu a ohlas to šerifovi. Nic víc udělat nemusíš,“ říkala si nahlas.

Ale to se snadněji řekne, než udělá. Hlavou se jí honily nepříjemné představy. Představa temného, hrozivého cizince, který stojí venku a v ruce svírá ostrý nůž a čeká na příležitost, kdy jí bude moct ublížit.

„Přestaň,“ zasyčela na sebe. „Zavolej šerifovi. Hned.“

Wren udělala pomalu krok a zatnula zuby, aby zabránila dalším možným představám. Prsty se jí chvěly a dvakrát upustila sluchátko, než se jí podařilo udržet ho u ucha.

Mrtvé ticho.

Není spojení.

Cizinec rychle odcházel, zklamalo ho to, ale nepřekvapilo. Během posledních šesti měsíců si na takový přístup zvykl. Čekal to. Ale přesto se rozhodl zůstat přes noc.

Oknem stodoly prosvítalo světlo a slyšel, jak dobytek neklidně bučí. Vevnitř se určitě topí, uvažoval, a spal jsem na horších místech. Když nic jiného, může se napít mléka a přespat v suchu.

Docela slušně tu ženu vyděsil. Měla těkavé široce otevřené oči, připomínala mu šedivou bázlivou myšku. Je jednou z těch tichých žen, kterých si muži zřídka kdy všimnou. Celkem přitažlivá, ale ne tak, aby upoutala něčí pozornost. Žije sama, uvažoval a pochyboval, že by měla dost odvahy, aby ho šla do stodoly hledat. Je to stejně dobré místo na přenocování jako každé jiné. Hned ráno odjede a ona se nikdy nedoví, že se tu zdržel.

Ještě jednou se podíval směrem k domu, potom se otočil a vešel do velké stodoly.

Krávy ho hlasitě a srdečně přivítaly, evidentně očekávaly, že budou podojeny. Uvnitř v teple se mohl příjemně uvolnit a setřást ze sebe vlezlou zimu. Poprvé po mnoha hodinách cítil, že může polevit ve střehu.

Všiml si průchodu, který vedl na půdu. Zvědavě zvedl obočí a šel to prozkoumat.

Vystoupil po schodech nahoru a otevřel dveře do malé, spoře vybavené místnosti. V jednom rohu bylo lůžko přikryté odřenou vlněnou vojenskou dekou, vedle stál nezapojený teplomet. Na druhé straně pokoje byl dřez a za květinovým sprchovým závěsem záchod. Jednoduché ale funkční.

Usmál se. Skvělé!

„Fajn, to, že není telefonní spojení, ještě neznamená, že ho přerušil on,“ řekla si Wren a zoufale se snažila nepropadnout panice. „Nejspíš je to bouřkou. Vzpomeň si, minulou zimu se spojení přerušilo dvakrát.“

Ale i když se snažila uklidnit, uvnitř se chvěla dál. Potlouká se ten muž ještě kolem?

Ta myšlenka ji vyděsila tak, že obešla okna a ujistila se, že jsou všechna bezpečně zavřena a závěsy zataženy. Občas se zadívala do temné noci a věděla, že kdyby vyhlédla a zvenku se na ni dívala jeho tvář, dostala by infarkt a na místě zemřela.

V kuchyni dál hrálo rádio a vůbec nebralo ohled na její situaci. Jedna rozverná písnička za druhou. Nevážné popěvky vytvářely přímý kontrast s rozruchem, který vyvolal příchod záhadného cizince. Napadlo ji, že rádio vypne, ale nakonec dala přednost veselé hudbě před zlověstným tichem, které by nastalo.

Sepnula ruce a začala přecházet sem a tam. Přemýšlela, co udělá. I přes bouřku a písničky slyšela, jak krávy bučí. Podívala se na hodiny, bylo dávno po půl sedmé. Vřava z chléva bude sílit, čím déle bude dojení oddalovat.

„Nemůžu tam jít,“ šeptala si pro sebe.

Pouhá myšlenka na to, že vyjde ven do mrznoucího deště a do míst, kde se klidně pohybuje ten vetřelec, Wren rozechvěla.

Třeba už je pryč.

A třeba taky ne.

Celá roztřesená se sesula za kuchyňský stůl a prsty bubnovala o poškrábanou desku. Co mám dělat? ptala se sama sebe.

Bučení, které se ozývalo hlasitě a nesmírně naléhavě, vytvářelo spolu se skučením větru zvuk, který jí dráсал nervy.

„Nemůžeš se tu schovávat celou noc, Wren,“ domlouvala si. „Krávy se musí podojit.“

Ale může to taky počkat, radila jí opatrnost. Jen ať ten cizinec nejdřív odejde.

Smysl pro zodpovědnost v ní bojoval s přirozenou bázlivostí. Nakonec se Wren dohodla sama se sebou. Nejdřív si dá večeři a potom půjde podojit krávy.

Nandala si do misky guláš a z krabice vydolovala hrst rozinek. Pomalu si nalila šálek horkého čaje a posadila se k jídlu.

Rámus z chléva se neustále zvětšoval.

Vyfoukala první lžíci a snažila se nevnímat zoufalé bučení krav.

Nemůže jíst. Ne teď. Ne když je tak rozrušená a krávy žadoní o podojení.

„Je sedm hodin, a se zprávami je tu Sloan Clayton.“ V rádiu zapraskalo, když se za oknem zablýsklo.

Hrom zarachotil a Wren stiskla pevněji lžíci v ruce, útok všech těch zvuků se nedal snést.

„Zpráva číslo jedna v této hodině je zhoršující se počasí,“ oznámil hlasatel. „Prudký déšť se mění na déšť se sněhem a teplota klesla během hodiny o dalších deset stupňů a ještě bude klesat.“

Wren se zachvěla, jako by si vzpomněla na to, co si slíbila. Nemůžu dál přehlížet dobytek. Musím se přesvědčit, že je v chlévě dostatečně teplo, řekla si.

„Státní meteorologický ústav vyhlásil extrémně náročné podmínky. Řidičům se doporučuje, aby se pokud možno vyhnuli řízení.“

Wren bezmyšlenkovitě rozdrobila dlaní sušenku. Nemohla zapomenout na toho muže tam někde venku v dešti a zimě. Vzdechla si a odsunula misku stranou. Proč by najednou měla litovat nějakého záhadného cizince?

Naklonila hlavu a oprášila si drobečky z dlaně. Najednou zpozorněla, křik z chléva ustal.

Krávy přestaly bučet.

Wren ztuhla na místě. Proč?

V žaludku ji páliło, jako by snědla tisíc chilli papriček a v ústech měla sucho. Vstala a vypnula rádio. Čekala uprostřed kuchyně a cítila, jak jí puls tepe ve spáncích.

Zděšením se kousla do spodního rtu. Krávy by se měly ozývat hlasitěji, ne naopak. To je příliš podivné.

Běž se podívat, nabádalo ji svědomí.

Ale Wren stála přikována na místě. Mám strach.

Zbabělče.

Zařala pěsti. Nemůžu tu zůstat stát celou noc a třást se strachem. Musím jít zjistit, co se stalo ve stodole, řekla si, i když ji ta představa děsila.

Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy, ještě jednou si oblékla kabát a rukavice, vzala malý zlatý klíček z věšáku nad dřezem, šla do obývacího pokoje a otevřela otcovu skříňku se zbraněmi.

Dívala se na přehlídku zbraní. Neví zhola nic o zbraních a sama použila jen dvaadvacítku na chřestýše.

Mohla bych použít zbraň proti lidské bytosti? Wren zalapala po dechu.

„Můžeš udělat cokoli, abys přežila,“ řekla si, „a teď jdi.“

Vzala lehkou dvaadvacítku a vyrazila ke dveřím. Pevně držela zbraň, prst blízko spouště. Zraněný bok cítila při každém kroku, ale přesto vyrazila ven a prodírala se větrem ke stodole.

Pokradmu se dívala nalevo a napravo, ale kromě světla z chléva neviděla nic než černočernou tmou. Muž se mohl skrývat za kterýmkoliv stromem, za plotem, za prvním rohem.

Strach v ní neuvěřitelně narůstal. Uchopila zbraň pevněji.

Temnou oblohou projel blesk. Hrom rachotil, jako když střílí z děla.

Wren neviděla víc než pár kroků před sebe, zuby jí drkotaly a husté bláto se jí lepilo na boty a tak stěžovalo chůzi.

Když se nakonec dostala do stodoly, byla ráda, že je uvnitř, i když ji tam mohlo čekat cokoli.

Se zbraní připravenou se Wren pomalu rozkoukávala v jasném světle a sípavě oddychovala. To, co viděla, jí prudce rozproudilo krev a zrychlilo puls.

Dobytěk šťastně napojen na dojící přístroje klidně přezvykoval oves z koryt.

Co se tu stalo?

Měla pocit, jako by se ocitla v nějakém sci-fi filmu, snažila se zahnat tu nereálnou představu, odkašlala si a chtěla promluvit, ale nemohla ze sebe dostat ani slovo.

Rychle přehlédla celý chlív, všechno bylo v pořádku.

Ten muž je tady. Kdo jiný by to udělal?

Čelo se jí orosilo potem a vši silou uchopila pušku. Proč by připojoval krávy na dojící přístroje? Má nějaký skrytý motiv, nebo už ho zkrátka nebavilo poslouchat jejich bučení?

Nezáleží na tom. Vydala se na cestu a musí ji dokončit. Pažbu zbraně si opřela o rameno a neustále ve střehu procházela kolem stání.

Jedna, dva, tři. Každým krokem nabíralo její srdce větší a větší obrátky. Bossie zvedla ocas a čtverácky po Wren mrkla.

Čtyři, pět, šest.

Prázdnó, prázdnó, prázdnó.

Sedm, osm, devět, deset. Oves silně voněl a sláma jí šustila pod nohama.

Jedenáct, dvanáct, třináct.

Nikdo.

Čtrnáct, patnáct, šestnáct, sedmnáct.

Všechny krávy prošla, spočítala a žádný cizinec na obzoru.

Mrazilo ji v zádech. Obešla chladicí nádrž na mléko a prohlédla každý kout a skulinu, zbraň neustále připravenou.

Nic.

Pomalů zvedla oči, věděla s jistotou, že muž je nahoře na půdě a pravděpodobně ji pozoruje otvorem.

Má zbraň? Ta myšlenka jen zvýšila její obavy. Co mám dělat? uvažovala. Můžu běžet zpátky do domu, ale stejně nemůžu zavolat policii, budu v pasti tak jako tak. Takhle jsem aspoň trochu ve výhodě.

Takže co teď? Jít nahoru po schodech? Ustoupit? Čekat?

Jedno je jisté. Musím se mu postavit.

Při té představě se jí kolena podlomila slabostí. „Dobře, pane, vím, že jste tam nahoře,“ řekla a její vlastní autoritativní hlas ji překvapil. „Mám v ruce zbraň namířenou na schody. Radši pojďte dolů, než vás bez ptaní zastřelím.“

DRUHÁ KAPITOLA

Cizinec stál nerozhodně u dveří na půdu. Štěrbinou mezi nahrubo opracovanými prkny pozoroval, jak se žena dole pohybuje a v třesoucích se rukou svírá drobnou dvaadvacítku. Překvapeně zvedl obočí. Podcenil její odvalu. Považoval ji za příliš bázlívu na tak odvážný krok.

Byla nervózní a vystrašená, ale přesto se odvážně vydala v tomhle počasí do stodoly, i když věděla, že se tu pravděpodobně někde uvnitř skrývá. Začal si jí o trochu víc vážit.

Došlo mu, že neměl připojovat krásy k přístrojům, ale to ďábelské bučení se už nedalo snášet. Náhlé ticho ji nepochybně vylákalo ven na průzkum.

„Nežertuji, pane.“

Trošku zvýšila hlas. Z toho poznal, že začíná mít opravdu strach. To ho varovalo, mohla by skutečně začít střílet a otázky klást až potom. Rozhodl se, že se radši půjde představit, než skončí s kulkou v zadnici.

S povzdechem zvedl ruce nad hlavu a tak dal jasně najevo, že se vzdává. „Nestřílejte, prosím.“ Zastavil se v půli schodů.

Hlaveň mu mířila přímo na břicho.

„Co tu děláte?“ zeptala se. „Řekla jsem vám, abyste opustil můj statek.“

„Poslyšte,“ začal, „omlouvám se, že jsem vás neposlechl, ale je zatracená zima, nedá se přenocovat venku.“

„Pojďte dolů,“ řekla a snažila se nasadit opravdu přísný výraz. Ovšem vypadala poněkud směšně – jako když si malá holčička hraje na policajta.

Poslechl ne proto, že by z ní měl strach, ale protože nevěřil jejímu střeleckému umění. „Nechci vám ublížit,“ řekl. „Chtěl jsem se jen schovat před psím počasím.“

„Připojil jste krávy k přístrojům?“

„Ano.“

„Proč?“

„Už jsem nemohl poslouchat ten řev.“

„Kde jste se naučil obsluhovat dojící přístroje?“ zeptala se.

„Můj dědeček vlastnil farmu na severu ve Wisconsinu. Jako dítě jsem tam strávil pár letních prázdnin.“

„Takže jste se rozhodl podojit i moje krávy.“ V očích jí hněvivě zablýsklo. Je odvážná, napadlo ho. To se mi líbí.

„Jo. Vadí to?“

Zamračila se. „Vadí mi vaše způsoby, pane. Já jsem ten, kdo tu má zbraň.“

Kdyby nebyl tak unaven, musel by se zasmát nad její naivitou. „Madam, mám v pouzdru Magnum 357, kdybych vám chtěl ublížit, tak bych vás mohl zastřelit v tom okamžiku, kdy jste vešla do stodoly.“

Zbledla, když jí došlo, co říká. „Tak abyste radši tu svou zbraň zahodil.“

„To ale zrovna dvakrát udělat nechci.“

Udělala krok a namířila mu pušku přímo doprostřed břicha. „Odhoďte zbraň nebo zmáčknu spoušť.“

„A nešťastnou náhodou mě zastřelíte? Vážně chcete mít rozstřílená střeva po celém chlévě? Pravděpodobně byste mě nezastřelila, víte. Jen bych tu ležel, křičel a svíjel se na podlaze. Uvažte, jak dlouho by trvalo záchrance, než by sem v téhle slotě dojela.“

Ta odpověď ji evidentně zmátla, jako by od něj čekala něco jiného.

„Víte co,“ navrhl. „Položím svou zbraň tamhle na zásobník s krmivem, pokud vy uděláte totéž. Mít zbraň na břicho není zas tak příjemné.“

„Vy první,“ vyhrkla.

Sáhnul si pod bundu, aby vyndal pistoli z pouzdra. „Pomalů!“ varovala ho.

„Hezky pomalu,“ ujistil ji, a pomalu vyndal Magnum z pouzdra.

Jak sledovala každý jeho pohyb, rozšířily se jí zorničky a na čele vyrazily kapky potu.

„Tady.“ Držel pistoli za hlaveň a položil ji na zásobník s obilím.

„A teď ustupte stranou,“ nařizovala. „A ruce mějte zvednuté nad hlavou.“

Udělal to, co mu řekla, a pozadu ustoupil k prvnímu stání. „Teď vy.“ Ukázal na její zbraň.

„Kdepak.“

„Souhlasila jste, že složíte zbraň.“

„Lhala jsem.“

„Vám se dá věřit, co?“

„A proč by se mělo dát věřit vám?“

„Nemělo.“ Z výrazu na její tváři viděl, že neví, co si o něm myslet.

„Myslím, že byste měl raději odejít,“ odpověděla. „Chcete mě vyhodit na mráz a do deště?“ Stiskla si spodní ret, z toho poznal, že váhá.

„Nemůžu vás tady nechat.“

„Proč ne?“

Těžce polkla. „Nic o vás nevím.“

„Máte strach. Chápu. Ale když mě tu necháte přespat, hned ráno zmizím.“

„Klidně můžete být vrah na útěku,“ řekla do ticha, které přerušovalo jen přežvykování krav a chod dojicích přístrojů.

Přešel ji pohledem od hlavy k patě. Stála rovně jako pravítko. Zírali jeden na druhého, oba obezřetní, vědomi si toho, že se ocitli ve slepé uličce. Všiml si, že by se nad ním slitovala, ale nesmí jí přidělovat starosti, i kdyby měl venku zmrznout.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Odejdu. Jenom si z půdy vezmu svůj batoh.“ Šel ke schodům a srdce mu zoufalo při myšlence, že bude muset ven do nečasu a beze zbraně.

„Počkejte.“

„Co ještě?“ Bude tu muset nechat i batoh? Zastavil se.

„Myšlím, že můžete zůstat,“ řekla. „Ale jen do rozednění a vaši zbraň si vezmu s sebou.“

To, že změnila rozhodnutí, ho překvapilo a dojalo. Je statečnější, než si původně myslel, a taky laskavější.

„Děkuju vám,“ řekl a myslel to vážně. „Vážím si vaší nabídky.“

Wren pozorovala muže před sebou a vlastně ani nevěděla, proč si to rozmyslela. Něco v něm s ní pohnulo. Něco, co nedokázala nijak popsat, ale co ji zasáhlo hluboko uvnitř.

Vzdal se své zbraně a potom byl klidně schopen odejít, když mu řekla, aby odešel. To dokazuje, že jí nechce ublížit. Tohle, a fakt, že si dal práci s podojením krav.

„Jste promočen na kůži.“

Otřásl se a rukou si projel nepoddajnými vlasy, které se vlnily kolem límce černé kožené bundy. Z oblečení mu kapala voda a vytvořila loužičku na betonové podlaze. Ten muž má kolem sebe něco zvláštního. Vycítila jeho vnitřní bolest i to, že už se trápí dlouho. Nedokázala říct, jak tohle všechno ví, jen to prostě věděla.

Hluboká rýha nad obočím vytvářela nad orlím nosem zamyšlené V. Měl od přírody hezky tvarované rty, ale koutky úst mu povadly do cynického výrazu a díky několikadennímu strništi působil divoce a nepříjemně. Býval jistě hezký, ale tvrdost v očích a hořkost kolem úst překryly jakoukoli dřívější krásu.

Ticho, které se mezi nimi vznášelo, bylo hutné a těžko překonatelné, stejně jako blátivá krajina kolem nich.

Je nejspíš velká hloupost nechat si ho tu přes noc, ale copak má jinou možnost? Odříznutá bouří, bez telefonu, je pouhým zajatcem závislým na náladě nějakého cizince. Raději mu nabídne pohostinství a tím zůstane ve výhodě, než ho vyhodit a čekat, až jí to přijde oplatit. Kromě toho jsou téměř Vánoce a ten muž je taky jen lidská bytost.

Pomáhej ostatním. Hlavou jí projela věta, podle které se snažila žít.

„Vezmu si vaši zbraň,“ řekla, „a půjdu zpátky do domu. Přinesu suché ručníky, deky a něco k jídlu.“

„Děkuju.“ Jeho hlas zaplavila vděčnost a ujistil ji, že dělá správnou věc.

Zvedla pistoli ze zásobníku. Nebyla odjištěná, strčila si ji do kapsy. „Vrátím se za pět minut. Proč si nesundáte tu promočenou bundu?“

Přikývnul a v černých očích se mu zablýskl respekt.

Otočila se k němu zády. Šla ke dveřím a modlila se, aby nevyužil její zranitelnosti a nevrhl se na ni zezadu. Snažila se kulhat co nejméně, aby nepoznal její slabost.

Vyšla ven, ledový vítr ji uhodil do tváře. Všimla si, že všude kolem na zemi je námraza, cizincova zbraň byla těžká a při každém kroku narážela o citlivý bok.

Wren opatrně krok za krokem procházela neschůdnou cestou a snažila se nemyslet na cizince, který zůstal ve stodole. Je pro ni naprostou záhadou. Kdo to je a co k čertu dělá uprostřed ničeho – v zuřící vánici – v čase Vánoc, kdy je většina lidí v milé společnosti svých blízkých?

Je jako ty, napadlo ji. Nemá žádné blízké.

Wren netušila, odkud to ví. Ale jednoduše věděla. Že je to právě tak. Často měla předtuchy, pokud šlo o lidi a různé události. Neměla vidění, jen tušení. Když dřív v minulosti neposlechla své vnitřní předtuchy, vždycky se něco stalo. Jako s Blainem Thomasem. Tentokrát, přestože vše naznačovalo pravý opak, cítila, že jí cizinec nechce ublížit.

Vešla do příjemného tepla kuchyně. Guláš vychladl, ale jeho výrazná vůně byla stále ještě ve vzduchu. Položila pušku na stůl a pistoli vedle sebe. Sundala si rukavice a kabát. Dala ohřát guláš a překapat kávu.

Pak přešla chodbou a vyndala ze skříňky ručníky, povlečení a deky a v kuchyni je naskládala do tašky. Zprávy ohlašovaly zhoršení počasí a několik centimetrů nového sněhu. Nevěřicně zakroutila hlavou. Už dávno se středním Texasem nepřehnala takhle prudká bouře.

Do jedné termosky dala guláš a do druhé kávu. Ukrojila kus z ořechového chleba a namazala ho čerstvým máslem, potom to vše zabalila do fólie a dala do velkého sáčku.

Cesta zpátky byla zrádnější. Nemohla s sebou vzít pušku a ještě jídlo s dekami, takže si dala do kapsy pistoli a modlila se, aby ji

nemusela použít. Vítr se ztišil, ale silná vrstva zledovatělého sněhu jí ztěžovala chůzi. Uši ji záblý, litovala, že si nevzala čepici.

Dveře od stodoly se rozletěly ještě dřív, než k nim došla. Proti světlu se v nich zjevil cizinec. Na chvíli jí připadal jako nějaký černý anděl strážný, který ji přišel ochránit před zimou.

„Voní to nádherně,“ řekl a nedočkavě za ní zavřel dveře.

Wren si všimla, že zatímco byla pryč, odpojil krávy z přístrojů. Poděkovala mu, ale on se vyhnul pochvale tím, že sáhl po balíčku, který přinesla, a položil ho na kád' s mlékem.

„Přemýšlel jsem, jestli se vrátíte,“ řekl. Vysušil si vlasy ručníkem, který mu podala, a šel si pro jídlo. Vonělo nádherně.

„Kam jinam bych šla?“ Wren mu podala z balíčku lžici.

„Mohla jste zůstat v domě.“ Posadil se na stoličku a začal jíst guláš tak hltavě, jako by týdny nejedl.

„Slíbila jsem vám jídlo.“

„Hodně lidí nedodrží to, co slíbí, ale jsem rád, že vy ano.“ Pozorně si ji prohlížel. Wren pod jeho pronikavým pohledem ztrácela dech. Cítila, jak ji provrtávají dvě tmavé ohnivé oči. Něco pod tou vnější maskou skrývá. Ale co? Ukrývá tajemství. Tenhle muž prožil spoustu bolesti a utrpení.

„Staráte se o krávy sama?“ Mrkl na ni od jídla.

„Můj, ehm... manžel se brzo vrátí,“ pokusila se mu namluvit.

„Nemusíte mi lhát,“ řekl vlídně. „Vím, že tu žijete sama.“

„Proč si myslíte, že lžu?“

„Přeskočil vám hlas a hrajete si se zipem.“

Wren si okamžitě přestala hrát se zipem od bundy.

„Nebojte se,“ řekl. „Nejsem tu, abych vám ublížil.“

„A proč tu teda jste?“ Nečekala, že položí tuhle otázku. Jestli jí přišel ublížit, co jí asi tak může odpovědět?

„Kvůli jídlu.“ Ukázal na termosku. „A kvůli místu, kde bych mohl v tomhle nečase přespát. Mám u sebe trochu peněz. Za vaši pohostinnost vám zaplatím.“ Dal si ruku na kapsu.

„To není třeba,“ zavrtěla hlavou. Připadal jí jako větší záhada než složit pět tisíc kousků puzzle.

„Nechci, abyste si myslela, že jsem příživník.“

„To si nemyslím.“

„Proč ne?“

„Jste jiný.“

Zamračil se.

„Vy taky. Většina lidí by na mě poslala psa.“

„Nemám psa. A nejspíš ani mít nebudu.“

„Tak v tom případě mám štěstí.“ Nalil si šálek kávy.

„Proč takhle cestujete?“ zeptala se a shrnula si mokrý pramen vlasů z čela.

„To je na dlouhé vyprávění.“

„Rozbilo se vám auto?“

Zavrtěl hlavou. „V Arizoně, od té doby stopuju.“ Vytáhl z kapsy zmačkaných dvacet dolarů a položil je vedle balíčku.

„Nechte si své peníze.“

„Myslíte to vážně?“

Muž dojedl guláš, položil lžici a zadíval se na ni. Znova ji zalila jeho záře. Čistá, fyzická přítomnost. Je kolem něj něco silného, něco velmi bolestivého, něco, co mučí jeho duši. Téměř se mohla dotýkat jeho utrpení.

„Myslím.“

Lidé se smáli jejím intuicím, ale ona stejně *dokázala* vycítit o druhých věci, kterých si ostatní vůbec nevšimli.

Zvedl hlavu a v hrubé záři světla si Wren všimla ošklivé, vrásčité jizvy, která se táhla od pravého ucha dolů po krku a mizela za límečkem košile. Rudé, syrové znetvoření, které se jistě hojilo mnoho měsíců.

Kdysi se ošklivě popálil. V ohni? přemýšlela. Nebo nějak jinak? Ano, trpěl. Napadlo ji, že možná i tolik jako ona.

Doutná v něm nebezpečí. Síla té vnitřní temnoty zasahovala Wren až do morku kostí. Jakou psychickou trýzní prošel tento muž? Hledá pomstu za své znetvoření? Stal se z něj tulák, protože krutá hra osudu otrásla jeho sebevědomím?

Bokem jí projela bolest pochopení, jako by se na nějaké kosmické rovině jejich fyzická bolest prolínala. Chtěla mu položit milion otázek, ovšem pohled, kterým se na ni podíval, jí nedovolil promluvit.

S chutí se pustil do ořechového chleba.

„Jsem Wren Matthewsová, jak se jmenujete vy?“ zeptala se odvázně s pocitem šolačky.

Otřepal si drobečky z prstů, podíval se jí zkoumavě do tváře a na chvíli se pohledem zastavil u linie rtů.

„Keegan Winslow,“ řekl po dlouhé pomlce.

Říká jí pravdu nebo si vymyslel jméno pouze pro ni? Koneckonců nic ho nenutí říkat jí pravdu.

„Pane Winslowe.“ Upřeně se dívala na jeho popáleninu, zvědavost ji ovládla. „Co se vám stalo?“

„Nerad se bavím o svém soukromém životě,“ odpověděl příkře a pokusil se dlaní zakrýt jizvu.

Ocitla se v tak choulostivé situaci! Měla by se ho bát, ale překvapivě v ní vyvolával soucit. Keegan Winslow nepochybně přinášel problémy, ale ona se jím necítila ohrožena.

Nepouštěla se do žádného dalšího rozhovoru, ale ticho, které se mezi nimi rozlehlo, bylo překvapivě docela příjemné. Wren vyhovovalo. Oceňovala samotu.

Měl velké ruce rozpraskané do krve od drsného počasí a popraskané nehty. Znamky dlouhého pobytu venku byly patrné i na obličeji, měl velmi suchou pleť a kolem očí jemné vrásky. Měl divoký pohled šťvané duše. Možná prožil něco tak smutného, tak tragického, že se rozhodl žít v ústraní.

Soucítila s ním. Ona sama se také kvůli svému zranění stáhla z běžného života. Také dala přednost sa motě. Také má strach znova riskovat. Je jednodušší skrýt se před lidmi a uzavřít své pocity před světem.

Ano, rozuměla mu.

Je sám, jako ona. Žádná rodina, která by se o něj postarala za deštivé a osamělé noci. Sklonila hlavu a koutkem oka ho pozorovala.

Keegan Winslow zvedl hlavu a přistihl ji, jak ho pozoruje. Černé oči varovně zablýskly. Pohled, který vyslaly, byl jako úder blesku – rychlý a nebezpečný. Sklopila oči k zemi.

Rozlehla se mezi nimi propast ticha. Teď už to ale nebylo dvakrát příjemné.

V dálce hřměl hrom. Wren s překvapením zjistila, že se jí třesou ruce. Zhluboka se nadechla. Najednou se zase vrátila její opatrnost a přála si být zpátky v domě daleko od toho záhadného muže.

„Nechala jste pušku doma,“ všiml si.

„Mám v kapse vaši pistoli.“

„Pořád se mě ještě bojíte?“ zeptal se.

„Kdo by se nebál?“

„Chytrá holka.“ Naklonil se dopředu, aby položil prázdnou termosku na stoličku, a jak se narovnal, lehce zavadil ramenem o Wren. Těžce dýchala, překvapena, jak prudkou odezvou u ní jeho dotyk vyvolal. Podobný pocit cítila, když v šesti letech spadla z houpačky a vyrazila si dech.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí zkoumavě.

Wren přikývla, nebyla si jista, jestli vůbec bude moci promluvit. Měla pocit, že se jí jazyk přilepil na patro. Odstoupila a doufala, že vzdálenost zmírní ten zmátek, který jeho dotyk vyvolal. Cítila, jak jí prudce tepe puls a jak se jí stáhlo hrdlo. Tělem se jí rozlilo zlověstné teplo, které říkalo, dej si pozor.

Nevěděla, co si o něm má myslet. Působil jako člověk na útěku, uzavřený a nepřístupný.

Zase nastalo ticho přerušované pouze přežvykováním dobytka.

Nad hlavami jim vytrvale bubnoval déšť.

„Musíte se tu cítit osamělá, takhle sama,“ konečně promluvil.

„Mám ráda své soukromí.“

„Ale stejně, samotná žena v divočině. Doufám, že jste myslela vážně, že použijete zbraň, pokud to bude nutné.“

Jejich oči se setkaly.

„Ano,“ řekla. „Neváhala bych se bránit.“

„Dobře.“

„Pokud už nic jiného nepotřebujete, pane Winslowe, myslím, že se vrátím zpátky do domu.“

„Děkuji za jídlo, Wren Matthewsová.“

Zamračila se, popletená ještě víc než předtím. „Ráda bych, abyste byl ráno pryč.“

Přikývl.

„Nemějte strach, nezneužiju vaší pohostinnosti.“

Wren si natáhla rukavice a vyrazila ke dveřím.

„Ještě jedna věc.“

Podívala se na něj. Tvářil se přísně. Stejně jako policajt, který měl na starosti nehodu, při které se zabili její rodiče.

„Ano?“ zašeptala, strachem se jí orosilo čelo.

„Vždycky spěte se zbraní pod postelí a nikdy nikomu nevěřte.“

Proč jsem sem jen chodil? ptal se Keegan Winslow sám sebe.

Pochutnal si na posledním kousku domácího chleba a zapil ho vlahou kávou.

Oprášil si ruce a vydechl potěšením. To bylo nejlepší jídlo za poslední dobu.

Jídlo, jež mu připomnělo domov. Domov, který už neexistoval. Nejsladší z lidských potěšení, pro něj navždy ztracené.

Domov. Nechtěl vzpomínat, ale mysl ho odmítla poslouchat. Chutný guláš, uklidňující teplo, nervózní úsměv Wren Matthewsové, všechno se spiklo, aby v něm vyvolalo vzpomínky na minulost. Minulost, kterou si raději vybavoval ve spojení s pomstou, ne se smutnou nostalgií nad něčím, co kdysi bylo jeho.

Malý cihlový domek na předměstí Chicaga. Dvě auta v garáži. Každé léto dovolená, o Vánocích krb, ve kterém tiše praskalo dřevo. Sněhové vločky a kandovaná jablka, nakreslené obrázky připevněné magnetem na ledničku.

Pryč. Všechno je pryč. Proklouzlo mu mezi prsty a z života jako dým. Někdy ho napadlo, že je to jen sen, že tenhle starý život vůbec nikdy neexistoval. Jeho život je teď hlad, bolest a vyčerpání, a tahle jasná realita zpochybňuje existenci jeho krátkého štěstí.

Dětství ho připravilo na trápení. Často mu říkali, že život je tvrdý a že i on musí být tvrdý. Většinou žil podle toho. Než přišla Maggie a Katie. Na velice krátkou dobu žil ve šťastném a spokojeném světě, ale pak jako mávnutím proutku zmizelo všechno, na čem mu záleželo.

Strach, který se po osmnáct měsíců skrýval uvnitř něj, vyrostl a jako příšera ho sžíral zevnitř. Neměl už sice hlad, ale zastávka na farmě nebyla chytrá věc. Jenže se cítil zoufale. Byla mu zima, byl

promočený a hladový. Farma sloužila jako útočiště a Wren Matthewsová byla hezký pohled pro cestami znavené oči.

Ne že by ta žena byla kráska. Ani náhodou. Má příliš obyčejné rysy a žádný make-up. Ale má něco do sebe. Je v ní něco nadpřirozeného. Má laskavou duši uprostřed zkaženého světa.

Nabídla mu místo k odpočinku v době, kdy ho nejvíc potřeboval. Příliš mu připomíná Maggii.

Ano. Vůbec jsem se tu neměl zdržovat. Neměl jsem se tu vůbec zastavovat, dodal si pro sebe.

Pochyboval, že Wren se tady v těch místech vůbec kdy dostala do styku s mužem, jako je on.

Ale co to kulhání?

Byl tak zaujat vlastním nepohodlím, že si toho hned nevšiml. Nese si s sebou staré zranění. Její fyzická nedokonalost jen vyprovokovala jeho zvědavost. Co se jí stalo? Keegan si mimoděk sáhl na svou popáleninu. Napnutá zjizvená tkáň ještě pořád bolela. Rozuměl fyzické bolesti, tu dokázal zvládnout. Ale bál se, že citové rány se nikdy nevyléčí.

Přešel si jazykem přes seschlé rty a přemýšlel o Wren, která tu žije sama. Dělal mu to starosti. Kdysi uvažoval tak jako ostatní a nepovažoval za divné, že žena žije sama a stará se o farmu. Ale teď se na věci díval jinak. Ženy by se měly chránit. Podle něj by ženy nikdy neměly žít samy. Byl to pravěký postoj, to připouštěl, ale měl pro to své důvody.

Keegan věděl, že ji jeho poslední slova vyděsila. Ale chtěl ji jen varovat, aniž by jí řekl celou pravdu, celou svou životní zkušenost. Teď si pochopitelně myslí, že jsem nějaký zločinec, uvažoval. Byla od ní velká hloupost, že mě tu nechala ve své stodole. Žije tu úplně sama, zranitelná, slabá žena, snadná kořist pro kohokoli, kdo by jí chtěl ublížit. Ale nemůžu popřít, že nejsem vděčný za její neopatrnost. Ještě jedna noc venku v tomhle počasí, a určitě bych dostal zápal plic.

Hned ráno ale odejdu a doufám, že setkání se mnou ji poučí pro příště.

Keegan se natáhnul na lůžku, přikryl se Wreninou pokrývkou, která příjemně voněla mýdlem a jemným parfémem. Přivoněl k ní.

Levandule. Poznal tu vůni. Mohl tušit, že bude mít ráda takovou vůni – sladkou, nevinnou a důvěřivou.

Přetočil se na bok, zíral do zdi a poslouchal, jak na střechu bubnuje déšť a opírá se do ní vítr. Proč najednou myslí na tuhle ženu? Šest měsíců nemyslel na nic jiného než na pomstu, a teď najednou zjistil, že přemýšlí o tom, jaké by to bylo, kdyby nechal toho bezcílného hledání a ještě jednou se usadil. Najít útěchu v milující náruči.

Ne!

Tvrdě a jasně se ozvalo z temnoty. Ztratil tu nejcennější věc, jakou jen muž může mít. Už nikdy se nepostaví do tak zranitelné situace. Raději stráví zbytek svých dnů v hořkosti a samotě, než aby podruhé prošel takovým peklem.

Keegan si přitiskl dlaně k očím, a kousl se do jazyka, aby zabránil přívalu emocí. Už nikdy ho nečeká žádné štěstí. Nikdy.

TŘETÍ KAPITOLA

Bouře řádila celou noc.

Wren vždy na chvíli usnula, ale když se za oknem jasně zablýsklo, prudce se probudila. Měla noční můru. Zdál se jí ošklivý sen, ve kterém ji honili neznámí útočníci, a ona zoufale hledala zbraň.

Potom se z temnoty jejího podvědomí vynořila tvář Keegana Winslowa.

Volala na něj a prosila o pomoc. Přicházel k ní s otevřenou náručí, ale když přišel blíž, všimla si, že má zbraň a míří na ni.

Wren si položila dlaň na zpocený spánek a odhrnula si vlasy z čela. Ani ve snu se nedokázala rozhodnout, jestli je ten muž přítel nebo nepřítel.

Rozum ji nabádal k opatrnosti. Je to cizinec a tím i nebezpečný. Ale něco hluboko v ní, její instinkt, který od začátku podezříval Blainea Thomase, mu důvěřuje. Možná je to ta jizva po popálenině, která v ní vzbuzuje soucit. Anebo ten nedefinovatelný smutek v jeho černých očích. Ať už je to cokoliv, rozvířilo to její city Keegan Winslow je jeden z těch, kterým život ublížil.

Odhodila přikrývku a vstala z postele. Rozsvítila. Cestou zakopla o malý umělý stromček, který den předtím bez nějakého zvláštního nadšení postavila. Pověsila několik ozdobných koulíček a na prořídle větve přivázala několik mašlí, ale celkový dojem nebyl nijak radostný. Ale snad jí přišlo, že je lepší mít nějaký stromček než vůbec žádný.

Klepala se zimou, zapnula topení a vešla do kuchyně. Přemýšlela, jestli Keegan Winslow přečkal noc. Určitě mrzne, i když tam má malý teplomet.

Postavila na kávu a ukrojila si plátek ořechového chleba.

Mrkla na hodiny. Pět ráno. Čas na dojení.

Ve stodole. Sama, s Keganem Winslowem.

Když počkám do rozednění, možná už bude pryč. Dobytek bude beze mě nešťastný, ale když počkám, nebudu se muset znovu setkat s tím záhadným cizincem.

Měla bys mu nabídnout snídani na cestu, vybízelo ji svědomí.

Ano, ale to by znamenalo, že se ještě jednou podívám do těch osamělých očí a uvidím v nich svůj odraz. Wren tuto nejistou vyhlídku odsunula stranou, znervózňovala ji. Keegan Winslow není její starost.

Každý je tvůj bratr. V hlavě jí zněl výmluvný pastorův hlas. Wren došla k zadním dveřím. Pootevřela. Vlezlá zima okamžitě pronikla dovnitř. Bokem jí projela bolest. Rozsvítila lampu na verandě a dívala se směrem ke stodole.

Na půdě se nesvítilo. Spí ještě?

Na betonových schodech byla kluzká námraza a z okapů visely rampouchy. Wren se roztřásla zimou a zavřela dveře. Zatopila v krbu, dala si snídani, vykoupala se a oblékla a pak rozmýšlela, jestli má s dojením počkat do rozednění.

Zívla, nalila si šálek kávy a bohatě ho ozdobila medem. Přesně to, co potřebovala, svůj denní příjem cukru, tuku a kofeinu, který jí dodá po ránu sílu.

Posadila se k snídani, ale zahryzalo ji svědomí.

Byla tu, v útulném teple, klidně si snídala, zatímco Keegan Winslow vězel uvězněn někde ve studené stodole.

Wren si povzdechla. Přesně kvůli tomuhle se stará jen sama o sebe. Lidé prostě věci jen komplikují. Nechci se starat o cizího člověka. Bůh ví, že mám dost svých vlastních starostí.

Přesto se nemohla zbavit výčitek. Ale při představě, že by toho tichého, zadumaného muže pozvala do svého domu, zneklidněla. Co je to za člověka, který pár dní před Vánoci stopuje po vedlejších cestách? Beze všeho, osamělý. A možná i nebezpečný.

Žaludek se jí zachvěl, když pomyslela na to, jak moc by pro ni mohl být nebezpečný. Co když utíká před zákonem? Před něčím

určitě prchá. Utíká z vlastního popudu, nebo byl donucen zákony společnosti?

„Ať je to cokoliv, tvoje starost to není, Wren Darlene Matthewsová,“ domlouvala sama sobě.

Ale přesto se v myšlenkách dál vracela ke stodole a jeho obyvateli. Zvědavost bojovala s její přirozenou zdrženlivostí vůči lidem, a obzvlášť vůči mužům.

Normálně je klidná a vyrovnaná a nenechá se snadno vytočit ani nováčky ve škole, ale dneska ráno si s ní zcela nezávisle na její vůli pohrával neklid, a mohl za to Keegan Winslow.

Něha v ní jí říkala, aby mu pomohla.

Strach v ní jí radil, aby zůstala doma a pevně zavřela dveře.

Něha ji už dřív dostala do potíží.

Kvůli strachu zůstávala osamocená a odříznutá od světa.

Wren slyšela, jak krávy ve stáji hlasitě bučí. V tom hluku určitě nevydrží spát.

„Počkej ještě chvíli,“ šeptala si pro sebe. „Jdi zatopit v krbu. Dej mu hodinu na odchod. Pokud nebude v šest třicet pryč, budeš mu muset říct, aby šel.“

Vzápětí jí hlavou projela strašná myšlenka. Co když nebude chtít odejít?

Wren upřeně hleděla na svůj odraz v toastovači. podle vlastního kritického úsudku vypadala bledě a nevyspale. Nedostatek spánku a starosti si vybraly svou daň. Dobře, pokud neodejde sám, budeš ho muset ze své stodoly vyhodit. Jinak to nejde, Wren.

A že je venku dvanáct pod nulou a dva dny před Vánoci? Nemám tu útulek pro bezdomovce.

Rozhodně si na sebe oblékla péřovou bundu a nazula si holínky. Když vycházela na verandu, bledé světlo se snažilo prodrat skrz husté mračno. Cesta byla zledovatělá a Wren cítila, jak se klepe zimou a jak jí zmrzlá tráva skřípe pod botama.

Krávy nepřetržitě bučely. Vstoupila dovnitř a pevně za sebou zabouchla dveře. Na chvíli zaváhala, rozhlédla se po stáních.

Bossie bučela, mrskala ocasem a vrhala na Wren otrávené pohledy.

„Já vím, promiň,“ omlouvala se Wren a dál se rozhlížela po stodole. Ani známka po Keeganu Winslowovi. Snad mám to štěstí a už sám od sebe odešel, napadlo ji a trochu ji ta myšlenka vzpružila. „Zasloužím si, aby ses na mě dívala tak otráveně.“ Natáhla se, aby podrbala Bossii na lysince, ale mysl jí dál narážela na Keegana Winslowa jako jazyk na bolavý zub.

A co když spí nahoře na půdě?

Jak by mohl spát v tomhle rámusu, přemýšlela a začala se svými ranními povinnostmi. Jak pracovala, podívala se občas za sebe na schody na půdu a napínala uši, jestli něco neuslyší.

Trvalo jí tři čtvrtě hodiny, než připojila všech sedmnáct krav k přístrojům. Když s tím byla hotová, odkulhala ke schodům na půdu a podívala se nahoru.

Čekala, rukou svírala zábradlí, vzrušením jí prudce bilo srdce. Po jejich včerejším rozhovoru nevěděla Wren, co od něj může čekat.

Odkáslala si a zavolala.

Žádná odpověď.

„Pane Winslowe?“

Ozvalo se zasténání.

„Jste v pořádku pane?“

Lůžko zapraskalo.

Proč neodpovídá?

Skousla si nervózně vnitřek tváře. Nemám na vybranou, musím se jít podívat, rozhodla se.

Sténání se ozvalo zřetelněji.

Wren opatrně stoupala po schodech, ruce se jí lehce chvěly. Došla ke dveřím, otevřela je a podívala se dovnitř.

Kulatým oknem proudilo nejasné šedivé světlo. Keegan Winslow ležel zkroutený na lůžku, přikrytý dekou. I přes malý teplomet byla v místnosti strašná zima.

„Pane Winslowe?“ vešla dovnitř a přešla k posteli. Je to snad past? Plán, jak ji vlákat dovnitř a pak zaútočit?

Něco mumlal a převaloval se ze strany na stranu, ale oči měl zavřené. Dýchal rychle a povrchně.

Pomalou se přibližovala, celé tělo v pohotovosti, připravena vrhnout se ke schodům, kdyby se ji pokusil napadnout. Tiše si nadávala, že nechala pistoli v domě.

Pevně svíral příkrývku. Měl na sobě své černé džíny a košili ke krku, ale boty a klobouk ležely pod postelí.

Na čele měl kapky potu a rty suché a rozpraskané. Wren poklekla vedle lůžka a vzala ho za rameno. „Pane Winslowe, je ráno. Musíte odejít.“

Prudce otevřel oči a zíral na něco hrozivého, co ona nemohla vidět.

„Maggie!“ zakřičel a prudce se posadil na posteli.

Wren vyděšeně ustoupila stranou a natahovala se po dveřích. Ale zhroutil se zpátky na lůžko.

Wren bušilo srdce jako o závod. Snažila se překonat svůj strach. Podívala se na muže, měl červené a horečnatě skelné oči.

Kdo je Maggie? přemítala. A co se stalo Keeganovi Winslowovi?

„Pane Winslowe,“ zašeptala. „Jste vzhůru?“

Neodpovídal, jen bezvýrazně zíral na strop.

Wren se odvážíla přiblížit. Spí snad s očima dokořán?

Spárami zavanul dovnitř vítr a Wren zamrazilo.

Přitáhla si těsněji bundu a ještě jednou podřepla vedle lůžka.

Víčka měl zase zavřená. Wren si sundala rukavici a položila mu ruku na čelo.

Má horečku!

„Keegane?“ Poprvé ho oslovila jménem.

Podíval se na ni a zamrkal. „Kdo jste?“ hlas mu zněl hrubě. Má velmi suchou kůži, neklamná známka dehydratace. Musím do něj co nejdříve dostat vodu, uvědomila si Wren.

„Jmenuju se Wren Matthewsová, pane Winslowe. Pamatujete si, strávil jste u mě noc.“

Zavrtěl hlavou a vypadal tak zuboženě, až jí zatrnulo u srdce.

„Máte vysokou horečku. Přinesu vám trochu vody Je vám zima?“

Místo odpovědi mu zadrkotaly zuby a přitáhl si deku těsněji k bradě.

„Držte se v sedě. Přijdu hned.“ Seběhla dolů po schodech a stodolou ven. Sklonila hlavu proti mrazivému proudu vzduchu, který se na ni vrhl hned u dveří, a utíkala k domu.

Musíš ho dostat dovnitř do domu, napadlo ji. S tou horečkou nemůže zůstat na půdě. Ale nemůžu si přece vzít do domu úplně neznámého člověka. Znělo to divně, ale možná právě proto, že má horečku, nebo jak zoufale volal to ženské jméno, se ho Wren přestala bát. Potřebuje pomoc, a ona nikdy neměla to srdce odmítnout člověka v tísní.

Wren naplnila láhev vodou, vzala jeden z otcových těžkých zimníků a vrátila se do stodoly. Našla Keegana ve stejné poloze, v jaké ho zanechala.

„Jsem zpátky,“ řekla a posadila se na okraj lůžka.

Bokem se zlehka dotýkala jeho stehna. Ten dotek jí vyrazil dech. I přes několik vrstev oblečení cítila obrysy jeho svalů. Podle své bezprostřední reakce poznala, že ji ten muž vzrušuje, a to i když se zmítá horečkou!

Jedním rychlým pohledem přejela celé jeho tělo. Nikdy předtím s nikým nezažila takové silné a přímé spojení.

„Napijte se.“ Podepřela mu hlavu.

Zasténal.

„Otevřete oči.“

Zahýbaly se mu řasy a pohlédl na ni. „Anděl,“ zamumlal.

Přiložila mu láhev k rozpraskaným rtům. „Pijte.“

Napil se, jak si přála. Pil žíznivě, dokud nevyprázdnil celou láhev. Když dopil, položila mu Wren hlavu zpátky na polštář.

„Děkuju.“

Jeho vděčnost ji dojala víc, než si odvážila přiznat. Zalila ji vlna podivných pocitů. Pocity, které by neměla pociťovat vůči osamělému stopaři.

„Musíme vás dostat do domu.“

„Do domu?“ Podíval se na ni zpytavě. „Kde jsme teď?“

„Ve stodole.“

„Napadlo mě, že asi cítím hnůj.“ Pokrčil nos.

„Můžete chodit, pane Winslowe?“

„Jistěže můžu chodit.“ Jeho hlas zněl podrážděně.

„Jste velmi slabý.“

Mávl rukou. „Ukažte mi, kam mám jít.“

„Co kdybychom začli tím, že se posadíte na okraj postele?“

„Dobrý nápad.“

Tmavé oči se mu leskly a Wren došlo, že pravděpodobně třetí horečkou. Je moudré přemístit ho v takovémhle stavu? Nedokázala to posoudit.

„Pomozte mi nahoru,“ trval na svém.

Vztáhnul se po její ruce. Podala mu ji. Měl rozpálenou kůži. Wren se ustaraně zamračila. Musí mít nejmíň devětatřicet. Možná i víc. Bude muset k doktorovi.

Přehodil nohy přes lůžko, chvíli tak seděl, těžce dýchal a pak se chytil za hlavu.

„Jste v pořádku?“

„Motá se mi hlava.“

Keegan zavřel oči a předklonil se tak hluboce dopředu, že si myslela, že přepadne na podlahu.

Proč tohle dělám? ptala se Wren sama sebe. Nepřináší mi nic jiného než problémy.

Protože tě potřebuje. Protože za dva dny budou Vánoce a protože na nějaké podvědomé rovině jsi nějak propojena s ním a jeho utrpením. A protože tě, troufla si Wren přiznat, k tvému překvapení silně přitahuje.

„Tady.“ Sáhla po otcově zimníku a podala mu ho. „Dejte ruce dovnitř.“

Jako když matka obléká dvouleté dítě, Keegan dělal, co mu řekla a pomalu prostrčil ruce rukávy kabátu.

„A teď boty.“

Zvedl nohy, jednu po druhé, a nechal se obout.

„Tak.“ Zaklonila se dozadu, aby odhadla, v jakém je stavu. Vypadal strašně bledě.

„Fajn,“ řekl slabě. „Zkusíme to.“

„Opravdu chcete?“ Zaujetím našpulila rty.

Přikývl.

„Jo.“

„Opřete se o mě,“ řekla mu a pomohla mu vstát.

Kýval sebou jako třtina ve větru. Wrenina hlava mu sahala k rameni a všimla si, že voní překvapivě čistě. To v ní podnítilo zvědavost. Ten muž se zřejmě pravidelně koupe.

Kdo je Keegan Winslow? přemítala. Nepasoval do představy zločince ani chudáka. Jeho kožená bunda, i když je odřená, je kvalitní značky. Boty taky. A z toho mála, co včera řekl, poznala, že má vzdělání. Vše, co se ho týkalo, si odporovalo, od jeho rezervovaného chování až po to, že včera podojil krávy. Wren se svou minimální zkušeností s opačným pohlavím nemohla přijít na to, co je to za muže, který právě přenocoval na její půdě.

„Kam jdeme?“ zeptal se.

„Musíme sejít po schodech dolů.“ Ukázala na chatrný žebřík, který vedl dolů do stodoly.

„Po kterých?“ špitl.

„Co tím myslíte?“

„Po těch schodech napravo nebo nalevo?“

Wren potlačila zaklení. Vidí dvakrát. Možná by bylo nerozumnější uložit ho zpátky na lůžko a na celou věc zapomenout. Ale v momentě, kdy ji to napadlo, projel stodolou poryv větru a protáhl své mrazivé pařáty skrz neutěsněné spáry. Stodola je dost teplá pro dobytek, ale půda je rozhodně příliš studená pro muže s horečkou. A kromě toho bylo by pro ni těžké dohlížet na něj na takovou dálku.

„Pojďte za mnou,“ nařídila mu.

Položil jí velké dlaně na ramena a opřel se o ni. Postupovali ke schodům pomalu houpavým a nejistým krokem.

Každou chvíli zastavovala, aby mohl popadnout dech a překonat závrať. Úsilím zčervenal ve tváři a horní ret se mu orosil potem.

Keeganova spona od opasku ji škrábala do žeber, prsty jí svíral ramena, aby nespádl. Jednou nebo dvakrát jí šlápl na nohu.

„Promiňte,“ zamumlal.

„To nic.“

Najednou už vůbec nevypadal jako zanedbaný psanec, který vtrhl do její stodoly. Naopak působil jako ztracený a unavený malý chlapec, který hledá domov. Wren zaplavila vlna něhy a bojovala

s touhou shrnout mu volný pramen vlasů z čela a utěšit ho v pevném objetí.

„Vedete si dobře,“ povzbuzovala ho.

„Lhářko.“

Když Wren udělala další krok, klopýtla. Teď přijde ta těžší část.

„Pane Winslowe, musíme sejít po schodech dolů. Dokážete to?“

„Ne, zabručel, nedokážu.“

„Co je?“ Podívala se mu do tváře a viděla, že je úplně vyčerpan.

„Nohy mi vypovídají službu.“

To ne! Než stačila Wren zvážit novou situaci, podlomily se pod Keeganem Winslowem kolena a sesypal se dolů na podlahu.

„Pane Winslowe, řekněte něco, prosím.“

Hlava mu třesla a viděl rozmazaně. Cítil horkost a nechtělo se mu nijak reagovat. Přál si, aby kolem něj přestala poskakovat jako vystrašená slepice, která ztratila kuře. Naklonila se nad něj a na okamžik si ji spletl s jinou ženou.

„Maggie?“ zachrptěl, ale už když to říkal, věděl, že to není ona.

„Ne, já jsem Wren. Wren Matthewsová.“

„Ach.“

„Je Maggie vaše žena?“

Keegan sebou trhnul.

„Byla.“

Na tváři se jí mihl soucit a Keegan se kousl do jazyka, aby nedal průchod vzteku, který v něm vřel. Měl plné zuby soucitu, zvláště od cizích lidí. Dělal se mu špatně především z lidí, kteří předstírali, že vědí, jaké to je, někoho ztratit. Takhle zatracená holka nemá tušení o utrpení, kterým prošel.

„Krvácíte!“ vykřikla.

Dal si ruku na zátylek. Ano, krvácí. Pokusil se posadit, ale ona ho rázně položila zpátky a z kapsy vytáhla kapesník. Přiložila mu hadřík na zátylek.

Je tak staromódní nosit u sebe kapesník, napadlo ho mlhavě.

„Nehýbejte se,“ upozorňovala ho. Ruce, které se| ho dotýkaly, působily jako uklidňující balzám v moři, bolesti.

„Proč ne?“

„Máte zranění na hlavě.“

„Aha.“ Předpokládal, že proto se tváří tak zděšeně. Co mu nedocházelo, bylo, proč se o to stará? Kdo jej to? „Co se mi stalo?“

„Vy si nepamatujete?“

„Nic od minulé noci.“

„Ráno jste se probudil a měl jste horečku, závrať a slabost. Myslím, že máte chřipku nebo tak něco. Pokoušela jsem se vás dostat do domu, ale spadl jste ze schodů.“

Ukázala nahoru a Keeganovi se rozšířily oči, když mu došlo, že se sesypal z výšky dobrých dva a půl metru rovnou na hlavu. Nedivil se, že si nic nepamatuje.

„Můžete mít otřes mozku nebo i něco horšího,“ dělala si starosti.

Keegan se podepřel na lokti a pozoroval ji. Ta žena je určitým způsobem přitažlivá. Pokud jde o něj, nikdy ho nepřitahovaly výstřední ženy.

„Co je s vámi?“

Zvedla obočí. „Se mnou?“

„Napadáte na jednu nohu.“

Zavrtěla hlavou, jako by její kulhání byla nicotnost. „To nic není. Staré zranění.“

Zvedl se na kolena.

„Co to děláte?“ vykřikla.

„Vstávám.“

„Takhle jste se už jednou zranil!“

„Nemůžu tu přece ležet celý den, nebo jo?“ vyštěkl.

Opřel se o dveře od stání. Zamračil se a pokusil se soustředit myšlenky. V ústech měl neuvěřitelně sucho a střídavě ho zalévaly pocity horka a chladu.

„Pokud trváte na tom, že vstanete, tak se potom pokusíme dojít domů,“ navrhl.

V tomhle s ní Keegan souhlasil. Zoufale toužil po měkké, teplé posteli.

„Opřete se o mě.“ Odmítl, ale zároveň ho přepadla náhlá potřeba položit jí hlavu do klína a nechat se hladit tak dlouho, dokud nezmizí všechny jeho starosti a obavy. Zaplavila ho potřeba obejmout ji a v tom něžném objetí se rozplynout. Něco takového nepocítil už dlouho a může to akorát přinést potíže jemu i této laskavé ženě.

To je jen tou horečkou, řekl si Keegan. Horečkou a ničím jiným.

Sklopil oči a doufal, že si tak nevšimne jeho pocitů. Soustředil se na chůzi a potlačoval v sobě pocity, které v něm rozbouřila.

„Už tam budem,“ šeptala, její hlas zněl tak vlídně a v očích měla laskavý výraz. Co jsem udělal, že si zasloužím takového anděla? přemýšlel Keegan.

Ani ne před dvěma hodinami se ho chystala vyhodit ze svého pozemku a teď se modlila za to, aby ho dostala do domu bez dalších komplikací.

Ztěžka se o ni opřel a ona cítila, jak je mu tahle závislost na ní nepříjemná. Opřela ho o stání a otevřela dveře od stodoly. Rozkašlal se při nárazu studeného vzduchu, který vnikl dovnitř.

Wren sevřela rty. Měl by ho prohlédnout doktor. Řekla mu to.

„Ne,“ odpověděl stroze Keegan. „Žádné doktory.“

„Ale jste nemocný.“

„Přežiju to.“ Řekl to, jako by na přežití bylo něco špatného.

To kvůli své ženě? zajímalo by Wren. Vzala mu její ztráta chut' do života? Je vdovec nebo rozvedený? Zaplavila ji vlna porozumění. Přepadaly ji podivné pocity. Pocity, které nechtěla rozebírat. Když ležel na podlaze ve stodole a díval se na ni, přejel mu tváří velmi podivný výraz. Jako by mu snad i připadala přitažlivá.

Děláš si marné naděje, ušklíbnul se její vnitřní hlas. Koho by přitahovala kulhavá ženská? Nejsi úplná, vždycky ti bude něco chybět. Tohle ošklivé zrcadlo jí kdysi jasně nastavil Blaine Thomas. Ale co když se Winslowovi líbí? Proboha, vždyť je to nejspíš zločinec. Přesto jí něco hluboko v ní říkalo, že je Keegan Winslow čestný a slušný muž, který si prožil drsnou a ošklivou stránku života. Nicméně nehodlala se nechat unést nějakými romantickými představami.

Proč mě vůbec napadají takové myšlenky? Proč mě tělesně tolik přitahuje? To jsem tak zoufalá? Jsem už tak dlouho sama, že jsem zapomněla na lekci, kterou mi uštědřil Blaine Thomas? ptala se Wren sama sebe.

Vyšli ze stodoly a pustili se po dvorku. Keegan uklouzl na ledovatce.

„Pomalu.“ Wren mu pomohla udržet rovnováhu a pokračovali dál po zmrzlém povrchu.

„UŽ jsme skoro tu,“ slibovala a vedla ho nahoru na verandu. Pak za nimi zavřela dveře a rozhostilo se ticho. Zvedla oči a viděla, že na ni upírá zrak.

„Děkuju,“ zašeptal nezřetelně a chraptivě. Chytl se opěradla židle.

„Není zač.“

„Cítím se tak hloupě.“

„Nemusíte se za nic stydět. Každý občas nastydne. Až se trochu prospíte, budete se cítit lépe,“ ujistila ho. Těžko se dalo věřit tomu, že ještě včera v noci ji tento muž, který teď vypadá tak smutně a zuboženě, nahnal tolik hrůzy. „Můžete ještě trochu dál?“

Přikývl.

Vedla ho dolů chodbou do ložnice, která kdysi patřila rodičům. Posadil se, aby si zul boty, Wren zatím rozložila příkrývku a načechrala polštář.

„Tak.“ Otočila se a zjistila, že se Keegan sesul ke stěně. „Proboha.“ Vyskočila k němu. „Jste v pořádku?“

„Nemám vůbec žádnou sílu, připadám si jako hlupák.“

„To nic, to bude dobrý.“ Klekla si před ním a zula mu boty. „Postavte se.“

Se sténáním ji poslechl.

Jako by to Wren dělala každý den, obratně mu rozepnula pásek. Svlékala ho a snažila se myslet pouze na to, že nemocný Keegan potřebuje její pomoc. Jako kdybych byla sestřička, říkala si. Ale přesto se jí na zipu zachvěla ruka.

Tváře jí znachověly studem. Mám to udělat?

Zavrával a měla pocit, že se zase složí. To urychlilo její rozhodnutí. Rozepnula zip, a oběma rukama mu stáhla kalhoty ke kolenům.

Zatajila dech při pohledu na jeho nahé mužné tělo. Ve svém životě viděla jen jednoho nahého muže, Blainea Thomase, a toho by Keegan Winslow snadno strčil do kapsy.

„Můžete si sundat kalhoty?“ špitla. Přikývl a společně se jim podařilo setřást kalhoty z nohou. Seděl tu ve slipech a ona se snažila necivět na jeho dokonale vypracované tělo.

„Zvedněte ruce,“ řekla.

„Co?“

„Ruce nad hlavu, abych vám mohla sundat košili.“

Keegan zvedl ruce. Wren zaplavila neskonalá něha. Stoupla si na špičky, aby mohla dosáhnout co nejvýš, a přetáhla mu košili přes hlavu.

Popálenina, která se táhla od krku, se na zádech rozšiřovala a tak znetvořovala jeho hezké tělo, ale místo aby ji odpuzovala, zranění v ní vyvolalo soucit. Nedokázala odolat, něžně přejela konečky prstů po ráně.

„Přestaňte,“ řekl ostře.

„Promiňte.“ Wren ucukla rukou a omlouvala se. „Nemám právo se vás dotýkat.“

Muž mlčel. Po očku se podívala do jeho tváře. Měl zavřené oči a pevně sevřené rty.

„Pojďte,“ řekla, „lehněte si.“

Odklopýtal se potácivě k posteli. Proč tak soucítí s jeho neštěstím? Proč jí bokem projela bolest zrovna ve chvíli, kdy uviděla jeho zničená záda? Proč se ho touží dotknout?

Keegan si lehl do postele. Wren přes něj přetáhla peřinu a on vyčerpaně zamumlal své díky.

Wren odešla a tiše za sebou zavřela dveře. Zmítala se v tisíci pocitech.

Tak ráda by znala odpověď na otázku, kdo jen je ten záhadný cizinec, který spí v její posteli.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Wren se vrátila do stodoly dokončit své ranní povinnosti, myšlenkami však dál zůstávala u Keegana Winslowa. Vykydala hnůj ze stání, přidala čerstvou podestýlku, ale pořád viděla před očima jeho ustaranou tvář.

Nemohla popřít, že ji přitahuje. Rozproudil jí krev v žilách, srdce jí bilo prudčeji a žaludek se jí svíral. Nevěděla, jestli za to může jeho nebezpečné vzezření zlobivého kluka nebo ta popálenina a opuštěnost, která je neustále kolem něj, ale ten muž jí přišel nesnesitelně tajemný.

Jestli je na útěku před zákonem, říká si o problémy už jen tím, že mu poskytla útulek. Jestli však prožil citová muka, zaslouží si, aby mu poskytla co nejlepší péči. Nemůže ho uzdravit. Tak často dělají ženy chybu, když si myslí, že mohou změnit muže. Wren sama přišla na to, jak složitá je taková přeměna uvnitř člověka. Žádná vnější síla, žádná zúčastněná osoba, žádná horoucí láska nevyhladí pokroucenou duši.

Ale třeba má pan Winslow své důvody, proč jezdí stopem po venkově, hádala se sama se sebou. Důvody, které by vysvětlily jeho chování.

Nech to být, nabádalo ji svědomí, ale nemohla se těch myšlenek zbavit. Nechtěla, aby byl pouhý tulák bez cíle nebo člověk, kterému přeskočilo v hlavě.

Ale proč? Nemá přece pocit, že potřebuje muže. Jde jí to samotné dobře. Jistěže se občas cítí osamělá, ale kdo ne? Páni, proč vůbec o tom cizinci snít? To jasně vypovídá o její sebeúctě. Že je plachá a zmrzačená, neznamená, že je tak zoufalá, aby se musela vrhnout na prvního otrhaného uprchlíka, který se objeví u dveří.

Wren se zastavila, aby si odpočinula. Možná nepotřebuju chlapa v romantickém slova smyslu, ale rozhodně potřebuju někoho, kdo by mi pomohl na farmě.

Ale co když...? Ne. Wren zakroutila hlavou. To je opravdu hloupý nápad.

Keegan odvedl kus zatraceně dobré práce, když včera večer podojil krávy. Wren si přemýšlivě skousla spodní ret. Byla bych blázen, kdybych nabídla Keeganovi práci na farmě. Nic o něm nevím, kromě jména, a i to může být vymyšlené.

Nebyl by první muž, který jí lhal.

Ale tohle je jiné. Lituje Keegana a chce mu pomoci. Není to ani trochu tak jako tenkrát s Blaineem.

Nedokázala potlačit vzpomínky. I po deseti letech cítila stejně silný pocit hanby, jako by se to stalo včera.

Jedno horké letní odpoledne vjel na její příjezdovou cestu ve svém jasně červeném mustangovi s otevřenou střechou. Zrovna plela na zahradě a při prvním pohledu na něj měla chuť zmizet v kukuřici a schovat se tam, dokud neodjede. Ale už ji spatřil a vystoupil z auta.

„Nazdárek!“ volal a sebejistým krokem přecházel přes dvorek. „Jak se máte? Jsem Blaine Thomas.“

Mluvil tak rychle a živě u toho gestikuloval, že to Wren zarazilo. Stála na zahradě, úžasem otevřená ústa, a v ruce svírala motyčku. Slaměný klobouk se jí posunul do týla a cítila, že má na jedné tváři špínu, ale nezdálo se, že by ho to odradilo.

Nedalo se popřít, že Blaine Thomas budí na první pohled pozornost. Měl husté světlé vlasy a vysokou atletickou postavu.

„M-mo-mohu vám nějak pomoci?“ vykoktala ze sebe, rozčilená jako praktikant na své první hodině.

Prohlédl si ji takovým způsobem, že to Wren prudce vehnalo červeň do tváří. Ještě žádný muž se na ni nepodíval, jako by ji chtěl olíznout jak zmrzlinu z kornoutu.

„Ano, slečno, určitě můžete.“ Přistoupil rovnou k ní a podal jí ruku. Jeho příchod ji tak ohromil, že ji ani nenapadlo na to nějak reagovat.

Blaine se nenechal vyvést z míry a jednoduše jí ruku položil na rameno. Pod tím cizím dotekem se příkrčila, ale byla tak omráčená,

že neřekla ani slovo. Jeho krása jí byla od začátku nepříjemná – jak by se tak hezký muž mohl zajímat o ženu, jako jsem já, ozýval se nepatrný vnitřní hlásek. Měla ho poslechnout. Ale bohužel nevěnovala pozornost svým vnitřním výstrahám a dala přednost své potřebě ulehčit své samotě.

„Řekli mi, že jste hodná, spolehlivá osoba, ale neměl jsem tušení, že jste tak hezká a tak přitažlivá,“ řekl něžně a lichotivě.

„Řekli?“

„Reverend Duvall a ty laskavé dámy z Východního protestantského kostela.“

Uklidnila se při zmínce reverenda Duvalla. Jestli ho sem poslal její pastor, pak mohla být klidná.

„Poslal vás reverend Duvall?“

„Ano, slečno, když jsem mu řekl, že sháním holštýnské tele, řekl mi, že máte jedno na prodej.“

„Mám jich i víc.“

To bylo v době, kdy měla ve stádě přes osmdesát kusů a dva zaměstnance k ruce. Předtím, než ji Blaine okradl. Wren zaskřípala zuby, když si na to vzpomněla. Byla tak neuvěřitelně hloupá.

A když už se takhle jednou spálila, byla by ještě hloupější, kdyby dovolila Keeganovi Winslowovi vzít to, co jí z kdysi prosperující farmy zbylo.

Bossie zabučela a vytrhla Wren ze zamyšlení. Musím s tím tady skončit a jít zpátky do domu zkontrolovat svého pacienta, ale nejdřív dojdu pro Keeganovy věci na půdu, rozhodla se.

Půda byla pořád strašně studená.

Dobře, že jsem odtud Keegana odvedla. S tou horečkou by to tady nemusel přežít. Přejela pohledem po místnosti.

Pod postelí ležel klobouk, Wren ho zvedla a lehce ho pohládila. Posadila si ho na hlavu. Byl jí příliš velký, padal jí hluboko do očí. Připadala si jako ta dívka v reklamě na košile, která probírá šatník svého nepřítomného manžela a hledá tak jeho vůni a dotyk. Při té nevhodně intimní myšlence zneklidněla. Sundala si klobouk a strčila ho pod paži.

Ze židle vzala batoh a hodila si ho na záda. Z podlahy sebrala bundu. Jak si ji přehazovala přes ruku, zavanula kolem ní Keeganova vůně. Silné mužné aroma. Teplé a konejšivé.

Wren zakroutila hlavou. S takovými úvahami musím přestat. Z toho chvění v žaludku a tísně na prsou neměla vůbec příjemný pocit. Už jednou se tak dostala do potíží, a přestože Wren věděla, že nelze porovnávat Blainea s Keeganem, nehodlala dovolit svým hormonům, aby řídily její život. Nebude naslouchat svým citům jen proto, že ji přitahuje jeho vůně a dojímá jeho smutný výraz. Keegan je cizinec a ještě navíc nesympatický.

Rychle se otočila a vydala se na cestu zpátky, v tu chvíli něco vypadlo z postranní kapsy batohu. Wren si toho všimla a zastavila se.

Fotografie.

Věci, které držela, pustila na zem a zvedla obrázek země.

Měl ohnuté rohy. Lesklý povrch byl rozmazaný a byly na něm otisky prstů.

Wren si pozorně prohlížela osoby na fotce. Rodina. Muž, žena a dítě.

Ten muž musí být Keegan. Stejná postava, stejné rysy, stejné tmavě černé vlasy.

Ale vypadá tak jinak. Má prozářenou tvář, oči neskrývají žádná tajemství a ústa se široce usmívají. Nevypadá ani hubeně, ani sešle, naopak je silný a svalnatý. Na prsteníčku má široký zlatý kroužek.

Má nakrátko střižené vlasy, jako by byl voják nebo policista. Sloužil snad někdy u armády nebo u policie? To ji zarazilo. Vypadá na to. Silný, vyrovnaný, ostražitý a tichý. Přejela prstem po jeho tváři. Na obrázku chybí jizva, to mluví za vše.

Jednou rukou lehce objímal ženu. Vzhlížela k němu, jako by mu z očí zářilo slunce. Smála se širokým úsměvem. Byla hezká, ale ne nádherná. Měla příliš velké oči a příliš plné rty. Měla krásné, polodlouhé blond vlasy svázané modrou stuhou. Na sobě měla jednoduchý domácí oblek s květinovým vzorem, takový, jaký se líbí i Wren.

V náručí držela asi tak roční dítě. Mělo na sobě růžovou zástěrku, z toho Wren usoudila, že je to holčička. Podobala se matce, hezká a světlolasá.

Jak stará je ta fotografie? přemýšlela Wren, otočila ji, ale nenašla datum.

Tohle byla určitě Keeganova žena a dcera. Ale co se s nimi stalo? Jsou mrtvé nebo žijí? Sevřelo se jí srdce a otřásla se. Chudák chlap. Utrpěl takovou ztrátu, snad trpěl i víc než já. Oči se jí zalily slzami a v tu chvíli věděla, co musí udělat.

Ať už má jakékoli pochybnosti nebo obavy, tohle vypadá pravděpodobně. Keegan potřebuje místo, kde by mohl zůstat, a ona doufala, že najde někoho, kdo by jí pomohl na farmě. Jako by jí ho sem poslalo samo nebe. Zastrčila fotografii zpátky do batohu a sebrala věci ze země. Nabídnu mu, aby tu zůstal, rozhodla se.

Když Keegan otevřel oči, zíral na strop. Kde to k čertu jsem?

Bolela ho hlava. Měl žízeň a rty se mu slepily. A byla mu strašná zima. Když se rozhlédl kolem, zjistil, že má na sobě alespoň tři přikrývky a teplou deku. Proč je mi taková zima?

Jak jsem se sem dostal? trápilo ho.

Zvedl hlavu, ale v tom okamžiku ho přepadla nepříjemná závrať. Se zasténáním se zase položil a dal si ruku na hlavu.

Přemýšlej, Winslowe, přemýšlej.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Bolestivě se rozkašlal.

Dveře zaskřípaly.

„Keegane?“ zašeptal hlas.

Maggie? Srdce na okamžik zadoufalo. Zvedl přikrývku, pod kterou se celý schoval, a vykoukl ven.

Ve světle chodby se rýsovala silueta štíhlé ženy. Měla na sobě zástěru a voněla po jablkovém závinu. Stejně jako Maggie.

Zamrkal.

To přece nemůže být pravda. Určitě blouzní horečkou. Viděl rozmazaně a nevěřil vlastním očím. Je to opravdu Maggie? Je snad přece jen naživu?

„Přinesla jsem džus a aspirin,“ řekla a vešla i s tou vůní do místnosti. „Jak se cítíte?“

Měla měkký a lahodný hlas. Jako Maggie. Až na to, že mluvila s jižanským přízvukem, a Maggie byla z Nebrasky.

Pokusil se odpovědět a překvapilo ho, jak vážně a tvrdě zní jeho hlas. „Mám žízeň,“ pronesl skuhravě.

Přistoupila k posteli a ruku mu položila na čelo. Zvedla ho, jako když se matka stará o dítě.

„Otevřete ústa.“

Poslušné je otevřel a ona mu položila na jazyk dva aspiriny a přiložila mu sklenici k ústům.

„Polkněte.“

„Děkuju,“ zašeptal.

„Prosím.“

Chtěla odejít, ale vzal ji za ruku. Při tom doteku ztuhla. Bojí se mě? Keegan doufal, že ne. Musím jí říct, jak moc si vážím její laskavosti.

Pevně ji uchopil za ruku a zvedl ji ke rtům. Jak je jemná, hladká a plná života. Něžně ji políbil, jednou, dvakrát, třikrát se jeho rty lehce dotkly její pokožky, pak se jemně vyprostila a odešla.

Ten dotek ho přímo zázračně uklidnil. Usínal a v tu chvíli mu došlo, že jeho záhadná ošetřovatelka není jeho milovaná Maggie.

Ohromena odklopýtala Wren do obývacího pokoje a klesla na pohovku. Cítila na místě, kam ji políbil, chvění a sevřel se jí žaludek.

Vyděsilo ji to. Neměla bych mít takové pocity.

Kousala se do rtů a nervózně svírala pěsti. Zírala ven z okna na šedivé mraky, které se kupily na obzoru. Udivilo ji, jak mocně na ni zapůsobil pouhý letmý polibek na ruku. Polibek na rty, při kterém by se jejich jazyky vzájemně dotýkaly, by na ni nemohl působit mocněji.

Věděla, že v tom nebyla žádná sexuální výzva, žádné tajné znamení. Keegan Winslow prostě cítí vděčnost za její péči. Věděla to, a přesto nedokázala zastavit své bouřlivé pocity.

Mísilo se v ní tolik citů, když se na něj dívala. Soucit, smutek, neklid a vzrušení. A potřeba. Ano, neutišitelná touha ženy po muži. Kdyby se ho jen mohla dotknout, utišit bolest a zmírnit trápení, které prožil.

„Nesmíš k němu nic cítit, Wren,“ šeptala. „I když není tím, na koho vypadal na začátku, může ti akorát ublížit. Teď je tu a zítra bude pryč. A kromě toho, co by dělal s chromou starou pannou?“

Wren se zamračila, když si vzpomněla, co jí řekl Blaine, když přišla na to, že ji okrádá. Obvinila ho a on ji bytostně urazil, když prohlásil, že je ošklivá a ubohá. Žádný muž by nikdy nemohl chtít tak ubohého mrzáka.

A Wren mu věřila.

Zavrtěla hlavou, aby se zbavila vzpomínky z minulosti. Uvaří cizinci výživnou kuřecí polévku. Postará se o něj a pak ho nechá jít. Vzhledem k tomu, co k němu cítí, by bylo příliš riskantní nabídnout mu práci na farmě.

Prostě ho jen postavím na nohy a pak nechám jít dál svou cestou. Den dva si dokážu udržet odstup. Pak odejde a s ním i jakékoli trápení. Nepůsobilo to nijak složitě. A navíc, on taky dvakrát nevypadá, že by se chtěl sblížovat.

Wren se zhluboka nadechla. Dobře, to by tedy bylo. Ale ať si sebevíc myla ruce, nemohla smýt ten neviditelný otisk, který jí vpálil na ruku.

Když se Keegan probudil podruhé, byl celý zpocený, ale cítil se mnohem lépe. Odhodil pokrývky stranou a pokusil se posadit. Ale zjistil, že je příliš zesláblý, a tak to vzdal.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte.“ Překvapilo ho, kolik energie ho stálo vyslovit jedno jediné slovo.

Dveře se otevřely a dovnitř plaše vstoupila žena. Zapomněl, jak se jmenuje. Svraštil čelo. Proč ho napadají samá jednoslabičná jména? Pat? Tak se jmenuje? Ne. Tak ne. Pamatoval si, že to jméno jí sedělo. Krátké a drobné. Wren. Tak se jmenuje. Malá, drobná Wren.

„Úplně jste se zpotil,“ řekla. Prohlížela si ho.

Keeganovi se zdálo, že se pohledem zdržela na jeho odhalených prsou. Nevědomky na nich složil ruce.

„Alespoň jste překonal horečku, ale musíme vás umýt a sehnat vám suché povlečení.“

Mluvila věcně, jako by vůbec před sebou v posteli neměla polonahého muže. „Myslíte, že byste se mohl přesunout na židli? Mohl byste se omýt houbou, zatímco převlíknu postel.“

„Jo.“

„Opřete se o mě.“

Připadal si jako hlupák, udělal, co řekla, a opatrně přehoupl nohy přes postel. Wrenina blízkost mu byla nepříjemná, stejně jako závislost na její laskavosti. Bylo to příliš důvěrné, jako by byli manželé.

Pomalů se dostali k židli u okna. Keegan se těžce posadil, jasně vnímal, že má na sobě pouze slipy.

Jako by Wren vycítila jeho myšlenky, sundala z postele lehkou přikrývku a přehodila mu ji přes ramena. Viděl, jak stiskla rty, když pohlédla na jeho jizvy. Keegan polkl. To by ji mělo odradit.

„Hned jsem zpátky,“ řekla a zmizela.

Zhluboka se nadechl a snažil se překonat zatmění mysli. Netušil, kolik je hodin, nebo dokonce kolikátého je dnes. Obloha byla temná, ale byl pořád ještě den. Pozdní odpoledne, odhadoval.

„Tak jsem zpátky,“ řekla Wren s hranou nenuceností. Přinesla umyvadlo, mýdlo, žínku a ručník.

„Nemusíte mě utěšovat,“ řekl, byl v nemocnici tolikrát a věděl, jak se chovají ošetřovatelé. „Cítím se mizerně a vím, že vypadám ještě hůř.“

„No, zrovna dvakrát zdravím nezáříte,“ souhlasila. Její rychlá vtipná reakce ho překvapila. Položila umyvadlo vedle židle a hodila do něj žínku a mýdlo.

Otočila se k němu zády a sundala zbývající prostěradlo.

Přes všechnu svou snahu od ní Keegan nedokázal odtrhnout pohled. Džíny jí zezadu skvěle padly a růžová košile ladila s její jemnou pletí. Obdivoval každý pohyb jejího těla a světle hnědé vlasy, které se jí vlnily kolem ramen.

Není klasická kráska a napadá na jednu nohu, ale něco ho na ní nutkavě přitahuje. Ne. Přitahuje ho k ní víc, než jen to, jak vypadá. Má v sobě jednu z vlastností, kterou má v této době jen málokdo. Wren je pozůstatek laskavější doby. Je tichá, laskavá, a zároveň v ní

proudí ryzí ocel. Vybavil si minulou noc a její nejistou výhružku, že ho bez ptaní zastřelí, pokud nesejde z půdy dolů.

Při té vzpomínce se mu zvláště sevřel žaludek. Pocitem, který se bál pojmenovat.

Co se s ním děje? Proč takhle uvažuje? Ani jednou za těch osmnáct měsíců, co byla Maggie mrtvá, nepomyslel na jinou ženu, o to méně ho některá vzrušila fyzicky. Proč teď? Proč Wren?

Otočil hlavu, aby zahnal dotěrné myšlenky, které drtily jeho mozek. Vzal žínku z teplé vody.

Wren Matthewsová je neobyčejná žena. Je málo osamělých žen, které by ho vzaly k sobě domů, a ještě ho ošetřovaly. Ale nestěžoval si. Nesnesitelně potřeboval trochu něhy. Keegan však věděl, že právě v tom je skryté nebezpečí. Problém je v tom, že si na to může snadno zvyknout. Strašně snadno, a on za žádných okolností nemůže něco takového dopustit.

Proč nenarazil na dům postarší ženy, nebo hlučné rodiny, nebo osamělého starého mládence? Proč se mu osud mstí a zavál ho do rukou ženy s tak něžným srdcem? Ale proč vlastně ne? Odpovídá to jeho smůla, která se s ním táhne. Za posledních osmnáct měsíců se jí nakupilo tolik, že mohl směle rozdávat.

Keegan si omyl obličej, krk a paže a překvapilo ho, jak se zadýchal. Opřel se o opěradlo židle a snažil se popadnout dech.

Posledních šest měsíců se na něm nepochybně projevilo. Nedostatek spánku a jídla, příliš mnoho fyzického vypětí, to vše se teď mstilo na jeho těle. Nenáviděl svou vlastní nemohoucnost. Copak může pokračovat ve svém stíhání, když sotva chodí? Jak by mohl vykonat svůj trest, když nemá dost síly, aby udržel v ruce zbraň? Vypadalo to, že bude muset zůstat v tomto domě alespoň pár dní, dokud nenabere síly. A do té doby jeho zatím docela úspěšné stíhání bohužel uvázne na mrtvém bodě.

„Potřebujete pomoc?“ zeptala se Wren a stoupla si před něj. Držela vlhké povlečení. Čajově zbarvené oči jí zářily takovou čistotou, že znejistěl.

Chtěl odmítnout její pomoc, říct, že ji nepotřebuje, ale nebyla to pravda. Byl tak slabý, že sotva udržel žínku.

Keegan zavrtěl hlavou.

„Nesmysl,“ přímo mu odpověděla. „Jste bledý jako stěna.“ Odhodila povlečení stranou a přešla k němu.

Pouhá Wrenina blízkost ho vyvedla z rovnováhy. Nádherně voněla. Keegan cítil náhlou potřebu zabořit hlavu mezi její pevná prsa a přitulit se k nim.

„Dejte mi to.“ Natáhla ruku po žínce a on jí ji odevzdaně podal.

Jak se mu tohle celé protiví! Je zvyklý vydávat rozkazy, ne je přijímat. Alespoň byl. V jiném životě. Před úderem tragédie.

„Máte ještě pořád krev ve vlasech.“ Namočila žínku do vody. „Bude to trochu bolet.“

Přitlačila žínku k zátylku, Keegan zasyčel. Bolelo to pořádně, ale zvláštním způsobem mu to dělalo dobře. Wreniny šikovné prsty projížděly jeho vlasy. Její hrudník byl tak blízko jeho úst. Kdyby se ještě trochu víc naklonil, mohl by jazykem...

Přestaň!

„Jste v pořádku?“ Wren zaváhala a podívala se na něj.

Z jejího výrazu na obličeji poznal, že ji něčím polekal. Škubnul sebou podvědomě? Slyšela jeho myšlenky? Z toho mu šel mráz po zádech. Keegan si navlhl rty.

„To je dobrý. Jsem jen trochu unavený.“

„Vydržte, hned to bude.“

Wren mu opatrně vymyla z vlasů všechnu zaschlou krev. Měl krásné vlasy. Dlouhé, husté a hedvábné. Vzadu na hlavě má velkou bouli, ale rána sama je malá a mělká.

Stočila pohled dolů ke krku, ještě níž k pravému rameni a na záda, očima sledovala jizvu. Pokrývala oblast velikosti malého ručníku. Musela to být hluboká popálenina. Alespoň druhého stupně a na místech i třetího. Přála si vědět, co se stalo, jak přišel k těm ranám, ale neodvažovala se zeptat.

Jizvy samy jí řekly celý příběh. Prodělal dlouhý pobyt v nemocnici a nekonečné hodiny terapie. Prožil si opravdovou hrůzu, která ho zanechala poznamenaného a znetvořeného. Wren věděla přesně, čím musel projít. Být sám s bolestí. Zaplavil ji soucit.

Na tváři má alespoň týden neholené strniště. Wren napadlo, jak asi vypadá s oholenou, čistou tváří. Vypadal by mladší a důvěryhodnější.

„Potřebujete oholit,“ řekla. „Cítíte se na to?“

Přešel si rukou přes bradu, znělo to neuvěřitelně eroticky. Wren se snažila nevnímat své vzrušení. Zbláznila se? Proč mu proboha navrhla, že ho oholí?

„Cítil bych se líp,“ přisvědčil Keegan.

„Dojdu pro novou vodu.“

Ruce se jí slabě třásly, když nesla umyvadlo do koupelny, aby vyměnila studenou vodu za teplou. Mrkla na sebe do zrcadla a všimla si, že jí zčervenaly tváře a oči jí nezvykle jasně planou. Jako by se rozzářila. Jako zamilovaná žena.

Nebud' směšná!

Vypudila tu myšlenku z hlavy, vzala jednu ze svých růžových žiletek na jedno použití a pěnu na holení. Nikdy předtím muže neholila, ale nemůže na tom být nic těžkého. Od jedenácti let si holí nohy.

Ale po pravdě řečeno nešlo o strach z holení, ale o Keeganovu blízkost. Vrátila se do ložnice. Seděl a koukal na ni. Wren zadržela dech, byla rozrušená a přála si, aby byla kdekoliv, jen ne tady.

Zaklepala pěnou a nastříkla si trochu do dlaně. Pomnula pěnu na rukou a nanasla mu ji na tvář.

Keegan zavřel oči a Wren si oddychla. Nedokázala by pracovat pod jeho upřeným pohledem.

Setřela si zbylou pěnu a natáhla se pro žiletku. Nevěděla, odkud začít.

Působil tak mužně, opíral se o židli, jako když odpočívá lev. Cítila, jak ji od jeho nahého těla dělí pouze tenká přikrývka.

Zadržela dech a zkušebně sjela žiletkou po tváři. Omyla břitvu a vrátila se k holení. Pomalu a soustředěně oholila obě tváře a bradu. Choulostivá část byla mezi nosem a rty.

Natáhla se a opatrně se dotkla nosu. Pomalu holila. Celý akt byl neskutečně důvěrný a Wren vnímala všechny podrobnosti jeho tváře, drobné vrásky i malé vady. Seznámila se s každým záhybem. Měl vysoké lícní kosti a plné rty. Napadlo ji, že by to neměla dělat, že je to práce pro manželky, ošetřovatelky nebo holiče. Ale nemusím mít přece lékařský diplom na to, abych ho mohla ošetřovat, odporovala Wren sama sobě. Děláním jen svou práci, nic víc.

Lehce zavadila malíčkem o jeho ret. Při tom nechtěném doteku ztuhla. Proč jí tak prudce bije srdce? Proč se jí rozlilo pod hrudníkem takové zvláštní teplo? Proč ji najednou napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby ho políbila?

Spěchala, chtěla to mít co nejrychleji za sebou, její vlastní myšlenky ji rozrušovaly. Keegan se ani nepohnul, měl dál zavřené oči.

Je jasné, že ho nepřitahuju, uvažovala v duchu Wren. Lichotilo by mu, kdyby věděl, na co myslím? Nebo by ho to jen znechutilo? Koneckonců jsem mrzák. Málokdy považují muži zmrzačenou ženu za sexy.

Ale co jeho popálenina? Třeba právě on by ji na rozdíl od jiných dokázal pochopit. Třeba ho vlastní životní tragédie naučila dívat se za vnější stránku ostatních, dovnitř do jejich duší. Třeba uvidí opravdovou Wren Matthewsovou, a ne kulhavou starou pannu, kterou vidí všichni ostatní. Cítila, jak v ní klíčí zrnko naděje.

Nevymýšlej si pohádky. 1 *kdyby to byla pravda, Keegan tě nezná dost dobře, aby mohl posoudit tvou skutečnou povahu. A každý ví, na kolik se odhaduje tvá tvář a kulhavá noha.*

Přestala holit a zahleděla se do prázdna. Podívala se na Keegana Winslowa a zjistila, že se na ni dívá.

Jejich pohledy se setkaly, chyceny do pasti.

Slyšela, jak se prudce nadechla. Nedokázala od něj odtrhnout oči. Čím déle na něj hleděla, tím víc ji svým pohledem přitahoval. Wren měla pocit, že se řítí po hlavě dolů do temného nekonečného víru. Připadala si jako Alenka v Říši divů.

Neuhnul pohledem.

Wren přepadl strach z bouřlivé reakce, kterou Keeganův mužný pohled vyvolal, ale nebála se ho.

„Hotovo,“ vydechla. Otočila se a utekla z místnosti tak rychle, jak jí to jen zraněný bok dovoloval.

PÁTÁ KAPITOLA

Musím odejít, říkal si Keegan. Svou přítomností jen komplikuju Wren život. Její utrápené oči mu to prozradily. Bojí se mě, snad ji i děsím. To, jak rychle odešla z místnosti, to jen dokazuje. Má dobrý důvod se bát. Jsem cizinec, usídlil jsem se v jejím domě, a tím vystavil její nevinný svět vážnému nebezpečí.

Jdi! poručil si Keegan.

A kromě toho se musím postarat o svůj vlastní úkol. Pobyt tady mě jen změkčí a úkol, který mám před sebou, vyžaduje tvrdost a rychlé postřehy. Nesmím cítit nic kromě touhy se pomstít.

Je na čase, abych zmizel.

Kde mám šaty? Přehlédl místnost. Tohle místo mu připomnělo malou farmu prarodičů zastrčenou v lesích Wisconsinu. Byl to útulný dům plný bezpečí a vřelé lásky. Léta si na farmu svých prarodičů nevzpomněl, až tady. Keegan se zhluboka nadechl. Prázdniny strávené s babičkou a dědou patřily k nejšťastnějším dnům jeho dětství.

Ale Keegan na to nechtěl vzpomínat. Příjemné vzpomínky mu jen připomínaly, jak velká je jeho ztráta. Chce zůstat osamělý, odříznutý od věcí, které z něj dělají člověka. Jediný způsob, jak překonat tu strašnou ztrátu, kterou utrpěl, je postavit se světu chladně a necitelně. Keegan v sobě zadržel smutek, který ho zaplaval. Do mého života nepatří něha, rozhodl se. Ani teď, ani nikdy jindy.

Všiml si svých džin a košile, Wren je pečlivě složila přes opěradlo židle. Batoh byl na židli a na něm ležela bunda a klobouk. Zpod přehození přes postel vykukovaly boty. Všechno je tady, kromě pistole.

Doufám, že mi ji Wren dá, když ji na odchodu hezky požádám. Nedokázal si představit, co by ho stálo obstarat si novou. Rukou si přešel přes čerstvě oholenou tvář a vybavil si Wrenin něžný dotyk, a jak jemně přejížděla žiletkou přes tvář. Proč na to myslí? Měl by se soustředit na své poslání, a ne romanticky přemýšlet o jejích dotečích.

„Opusťte pozemek, Winslowe,“ zavrčel na sebe, ale seděl malátně dál. „Vstaň, přejdi místnost, oblékni se a jdi ven, dřív než přijde Wren a ty začneš přemýšlet o něčem, na čem není nic k přemýšlení.“

Jako třeba to, že by ti mohlo ještě někdy na někom záležet? ptal se sám sebe.

Jo, to je přesně to, právě proto musím odejít. Nemůžu si dovolit cítit k ní něco víc než vděčnost.

S pomocí opěradla židle se mu podařilo posunout dopředu. Připravilo ho to o spoustu energie. Přikrývky, které přes něj Wren položila, spadly na zem, ale neměl sílu je zvednout.

Ztěžka se mu dýchalo. Točila se mu hlava. Zavrával.

Uklidni se.

Pomalů, krok za krokem se posouval podél postele. Těch několik kroků se zdálo delších než kilometr.

Dokážeš to. Musíš se odsud dostat. Heller ti nesmí znova uniknout. Už ne. Ne teď, když jsi tak blízko. Vnitřní hlas mu domlouval a tak mu dodával sílu.

Jen si na chvíli odpočinu, posadím se na okraj postele a potom se obléknu. Hlava mu třesla.

Otočil se a podíval se ven. Setmělo se a znova začalo hustě pršet.

Sakra.

V zádech ho prudce zabořilo a plíce se mu sevřely jako ve svěráku. Snažil se překonat bolestivý nával kašle.

No tak, simulante. Vstaň. Přestaň s tou bolestí břicha.

V hlavě slyšel hlas svého otce. Leonard Winslow, profesionální voják, tvrdý jako kámen a naprosto bezcitný. Bylo těžké vyrůstat jako syn důstojníka, ale naučilo ho to tvrdosti.

Takové tvrdosti, díky které zvládnul i smrt své ženy a dítěte. Tvrdosti dostatečné na to, aby přežil měsíce bolestivé terapie

v nemocnici. A ještě mu zůstalo dost tvrdosti na to, aby pronásledoval vraha zodpovědného za jeho osobní neštěstí třeba na konec světa, pokud to bude nutné.

Má co na práci. Musí zabít člověka.

Keegan se vyburcoval a sáhl si pro košili. Byla čistá a voněla mýdlem. Wren. Zatímco spal, vyprala a usušila jeho věci.

Cítil se provinile. Wren Matthewsová si nezaslouží, aby jí otravoval život někdo takový jako on. Je plný zloby, vzteku a touhy po pomstě. Pomsta mu nikdy nepřišla jako něco nepatřičného, naopak. Spravedlnost ho však zklamala. To, že vzal věci do svých vlastních rukou, dávalo smysl. Oko za oko. Tak uvažoval jeho otec. Když pomyslel na to, co Heller provedl jeho rodině, zaplavila ho nekontrolovatelná zloba a dodala mu neuvěřitelnou sílu a rozhodnost.

A co odpuštění? popíchl ho svědomí. *Tak by si to přála Maggie.*

Mírumilovná Maggie. Laskavé, milé stvoření. Byli tak odlišní, ona klidná a mateřská, a on voják, z kterého se stal policajt. Ale svým způsobem doplňovali jeden druhého. Spolu s jejich dcerou mu dodávaly rovnováhu a on jí ukazoval, že svět není vždycky růžová zahrada. Kladla mi na srdce, abych se oženil znovu, pokud se s ní něco stane, vzpomněl si Keegan. Ale dokud se neobjevila Wren Matthewsová, přišla mu myšlenka na jiné ženy odporná. A teď, i když ho Wren přitahuje, nedokáže si představit, že by se jeden druhému přiblížili. Je tak posedlý odplatou, že by sotva byl co platný nějaké ženě, bude to jedině pro Wrenino dobro, když odejde.

Ano, Maggie by mu to odpustila, tak jako předpokládal, že by Wren Matthewsová odpustila těm, kdo se na ní dopustili zločinu. Tahle žena mi není souzena, tak jako mi nebyla souzena ani má žena. I Wren je příliš vlídná, příliš starostlivá, příliš soucitná k lidskému utrpení. Ale to není nic pro Keegana Winslowa.

Co se stalo, stalo se. Maggie a Katie jsou navždy pryč. Pomsta ti je nevrátí a ještě ti zabrání, abys našel v budoucnu jinou lásku. Na okamžik zaváhal.

Možná je to pravda, ale zchladí si tak ten strašlivý vztek, který v něm už osmnáct měsíců vře.

A pokud jde o lásku, už nikdy nechci cítit nic takového. Ať už to byl kdokoli, kdo řekl, že raději milovat a ztratit, než nemilovat vůbec, určitě nepřišel tak krutě o svou rodinu.

Odpustit.

Ne! Téměř zakřičel to slovo. Nemůžu, neodpustím.

V mém srdci není ani trochu slitování. Slitování je pro slabochy. Jediné, co chci, co mě uspokojí, je dívat se do tváře Connora Hellera, až bude škemrat o svůj život.

Keegan zaskřípal zuby a suše se při té představě zasmál.

Ano, jsem závislý na pomstě, ta je mým přítelem.

Natáhl si košili přes hlavu, posadil se na postel a udýchaně poslouchal, jak chraptivě vdechuje a vydechuje. Pravděpodobně mám zápal plic. Nebo aspoň zánět průdušek. Ale nemoc mě nesmí zdržovat.

„Do toho,“ naléhal na sebe. „Zvládneš to. Heller je tady v kraji, víš, že tu má v okolí rodinu. Nikdy jsi nebyl tak blízko. Ted' nemůžeš přestat.“

Vlastně jediné, co potřebuju, je mapa a telefonní seznam. Jak se rozhlížel po místnosti, všiml si telefonu a telefonního seznamu pod ním. Přešel místnost, otevřel seznam a nalistoval jméno Heller.

Prst se mu chvěl zlostí a vzrušením, když narazil na jméno Jima Hellera. Zjistil adresu, Farm Road 132, schránka 466. Jak daleko to může být od Wreniny farmy? Nechtěl se jí ptát na cestu. Čím méně o něm a jeho poslání bude vědět, tím líp. Jen požádá o mapu.

Natáhl si kalhoty. Zase si na chvíli odpočinul. Venku byla tma jako v pytli, vítr zesílil a strašidelně vyl ve větvích.

Na co čekáš? Hni sebou.

Pomalu sáhnul pod postel pro boty. Zarazil se. Wren je umyla a naleštila.

Projel jím zvláštní pocit. Nelíbilo se mu, jak se o něj stará, čistí mu boty, pere šaty, ošetřuje a holí ho. Musím naprosto nutně opustit tento přístav bezpečí a péče, než si navzájem ublížíme.

V jedné ruce držel boty. Krk se mu sevřel v křeči. Pokoj se s ním zatočil. Podlomila se mu kolena a sesul se na zem.

Sakra!

Nezvládnou to, nedokážu odejít. Jsem příliš slabý, budu tu muset chtít nechte zůstat, dokud se mi nevrátí síla.

„Keegane?“

Wren plaše zaťukala na dveře. V jedné ruce nesla podnos s horkou kuřecí nudlovou polévkou a hrnek mléka. Kdyby se tak nestrachovala o jeho zdraví, z dálky by se téhle místnosti vyhnula a nechala ho sobě samému, ale nemohla to udělat. Ať už Keegan chtěl připustit svou slabost nebo ne, potřebuje ji. Zůstala ve stodole tak dlouho, jak jen to šlo, aby se vyhnula této chvíli. Odkáslala si a zkusila to znova.

„Jste v pořádku?“

Když neodpovídal, přeběhl jí mráz po zádech.

„Pane Winslowe?“ Wren vzala za kliku a otevřela dveře. V pokoji byla tma. Natáhla se po vypínači na stěně a rozsvítila.

Uviděla ho, jak leží na podlaze a zírá do stropu. „Proboha!“ vykřikla, vběhla do místnosti a postavila podnos na noční stolek. Znova upadl? „Co se stalo?“

„Jsem v pořádku.“ Keegan se rozladěně zamračil. Mávnul rukou nad jejím rozčilením. „Nevyvádějte.“

„Proč jste venku z postele? Proč jste oblečený?“ Naklonila se nad ním a ruce si vrazila hluboko do kapes zástěry. Musím se dozvědět, jestli se orientuje v čase a prostoru, rozhodla se Wren. Ta rána, kterou utrpěl na hlavě, by mohla mít vážné následky.

Wren se kousla do spodního rtu. Je to všechno moje chyba. Neměla jsem ho nechávat, ať se sám dostane do postele. Kdyby jen při tom holení nepociťovala to podivné sexuální chvění. Měla ty pocity ignorovat, zapomenout na ně a zůstat s ním, ale ona utekla s hrůzou nad city, které se v ní rozbouřily, když se toho záhadného cizince dotkla. Co to v něm je, co tak hluboko zasahuje její mateřské city? A jak teď dokáže být v jeho blízkosti?

„Jak se jmenujete?“ tázala se.

„Vím, kdo jsem.“ Jeho hlas zněl nevrle.

„Tak mi to řekněte.“

Zvedl se na lokti a zakoulel očima. „Jsem Keegan Winslow.“

„Odkud jste?“

„Ze světa. Jsem vojenskej pacholek.“

„Takhle mi moc nepomáháte.“

„Co ode mě chcete?“

Jeho příkrost se jí dotkla. Jen se o něj bojí. Zachvěl se jí ret.
„Dobře. Nemusíte se mi zpovídat.“

„Omlouvám se, myslím, že nejsem moc dobrý pacient. Nesnáším, když musím spolupracovat.“

„To je v pořádku.“ Zadržela slzy. Proč jsem tak přecitlivělá?

„Z Chicaga,“ řekl.

„Co?“

„Jsem z Chicaga.“

„To jsem taky z vašeho přízvuku odhadla.“

„Byl by z vás dobrý detektiv,“ řekl.

Jo, to určitě. Rozhodně by si to nemyslel, kdyby věděl, jak úspěšně se jí podařilo rozpoznat podvodníka v Blaineu Thomasovi.

„Kolikátého je dnes?“ zeptala se, a tím vrátila rozhovor zpátky do věčné roviny.

„Vlastně ani nevím, kolikátého je, nestarám se o to, ale to nemá nic společného s mým zraněním na hlavě.“

„Pozítří bude Štědrý den,“ informovala ho. „Dnes je dvacátého druhého prosince.“

„Aha.“

„Tak proč jste vstal?“ Dala si ruce v bok.

„Chtěl jsem se obléknout, ale zatočila se mi hlava. Považoval jsem za bezpečnější zůstat ležet na zemi.“

Wren si povzdechla. „Proč jste proboha nezůstal v posteli?“

„Musím jít dál.“

„Jste příliš nemocný na to, abyste mohl cestovat v tomhle počasí.“

„Taky mi to došlo,“ řekl s kousavou ironií.

„Máte horečku a nejspíš otřes mozku,“ vyčítala mu.

„Nemůžu se tu zdržovat. Mám něco na práci.“

„Vy, pane Winslowe, jste velmi tvrdohlavý muž.“ podívala se na něj a jejich oči se střetly. Wren polkla a stočila pohled stranou. Z toho, co spatřila v těch tmavých hloubkách, ji zamrazilo v zádech.

„Taky mi to takhle říkali.“

Kdo? přemýšlela Wren. Jeho žena? Kvůli tomu se tedy pohádali? Kvůli jeho tvrdohlavosti? Znovu ji napadlo, jestli je rozvedený nebo vdovec.

„Ta polévka voní nádherně.“

„Jsem ráda, že máte chuť k jídlu.“ Usmála se, ulevilo se jí, když viděla, že se uzdravuje.

Keegan na její úsměv nereagoval, a tak se Wren rychle stáhla zpátky do sebe. Najednou se cítila hloupě.

„Pojďte,“ navrhla, „pomůžu vám zpátky do postele.“ Chytil ji za ruku a nechal se zvednout. Snažila se nemyslet na jeho silnou, drsnou dlaň ve své. Bojovala se svými zmatenými pocity, které ji varovaly před tenkým ledem, na kterém se pohybuje. Snažila se ze všech sil popřít, že mezi nimi proběhlo to něco nepojmenovatelného.

Tyčil se nad ní, vysoký a mužný. Keegan se podíval dolů. Wren koukla nahoru, jen aby se přesvědčila o jeho rovnováze, ale svou ošetrovatelskou objektivitu ztratila ve chvíli, kdy spatřila, že v jeho očích září něco horkého a svůdného. Jeho pohled se zdržel u jejích rtů. Co se mu asi honí hlavou, strchovala se. Neuvažuje přece o tom, že mě políbí!

Nahnul se dopředu.

Ne. To ne. Wren se rozhodně otočila, dřív než stačila zjistit, jestli ji chtěl doopravdy políbit, nebo si to jen vymyslela.

„Tak jdeme na to,“ řekla s nucenou veselostí, když zvedala podnos z nočního stolku. „Posaďte se.“

Keegan se poslušně posadil na postel. Fajn, pomyslela si. Přepadlo ji krátkodobé šílenství. Jistěže ji nezamýšlel políbit. Musela být blázen, že si to myslela. Vyděsilo ji, že by mohla toužit po doteku jeho rtů.

Jen si vzpomeň na Blainea, dobře si na něj vzpomeň! opakovala si v duchu. *Taky sis byla naprosto jistá, že on je pro tebe přesně ten pravý, a podívej, jak to dopadlo.*

Na co to proboha myslím? Neuvažuju tu přece o vztahu s Keeganem Winslowem! Je to tulák, který odejde hned, jak mu to zdraví a počasí dovolí. Nic o něm nevím. Ale přesto mi vždycky zatrne u srdce, když na něj pohlédnu.

Je to jen soucit, Wren, nic jiného. Je smutný, osamělý případ, a podařilo se mu zahrát na tvoje soucitné struny. Nepleť si soucit s přitažlivostí.

„Děkuju,“ řekl Keegan a natáhl se pro tác. Wren sebou cukla, jako by vytržena ze zamyšlení. „Ach.“

Vypadala tak zmateně. I Keegan prožíval zmatek. Na zlomek vteřiny pocítil náhlou touhu ji dlouze a tvrdě políbit. Na zlomek vteřiny, chycen něhou v jejích očích, zapomněl na svou popáleninu, na své utrpení, na Maggie a Katii, dokonce na stíhání Connora Hellera.

Cítil se jako zrádce. Zíral do misky s polévkou.

V šálku bylo mléko a ve váze růže. Keegan pevně sevřel rty. Jeho Maggie takhle zdobila jídla. Svíčky a květiny, jemná hudba a purpura. To proto ho tak přitahuje Wren Matthewsová? Protože mu připomíná ženu, kterou ztratil?

„Co je to?“ ukázal na růži.

„Není skutečná, jen z hedvábí. Udělala jsem je. Myslela jsem si, že vám něco veselého udělá radost.“

Její prosté gesto ho dojalo tak, že se mu málem vhrnuly slzy do očí. Keegan těžce polkl a odvrátil se od Wren.

„Pokud vám to nevadí, raději bych se najedl o samotě.“

„Jistě.“

Věděl, že se jí tím dotknul, ale odmítl se na ni podívat. Nechtěl povzbuzovat ani ji ani ty něžné city, které v něm klíčily. Má za sebou dlouhý den a je k smrti unavený. Narazil si hlavu. To vysvětluje jeho náhlou přecitlivělost.

„Nejsem zvyklý na lidi kolem,“ vysvětlil.

„Jistě. Rozumím. Taky nestojím o společnost.“

Sklonila hlavu a odkulhala z místnosti. Keegan se cítil stejně mizerně, jako by nakopl zaběhnutého psa. Sakra, proč ji lituju, proč se o ni starám? Mám dost svých problémů.

Mohl bys být ještě větší krysa! zeptalo se ho svědomí, ale Keegan věděl, že je to pro její vlastní dobro. Měl pocit, že se do něj zamilovala, do chlápka, který chce spáchat vraždu.

„Neměla jsi pravdu, Wren. Nechtěl tě políbit. Nejsi mu moc sympatická. Ale to je dobře. Vážně,“ říkala si Wren, když myla misku po polévce.

Před hodinou po špičkách vešla do Keeganova pokoje, aby odnesla nádobí. Ležel na posteli a měl zavřené oči, ale jí se zdálo, že spánek jen předstírá. Taký dobře. Snad se počasí během zítřka uklidní a on bude moci odejít a ona se tak dostane z jeho nepříjemného mužného vlivu.

Bochníky chleba, které upekla pro učitele a pro přátele z kostela, ležely na pultě, zabaleny do červených sáčků, převázané zelenou stuhou.

Bylo smutné, že se jí nepodaří předat dárky, které tak složitě vytvořila, ale ještě víc ji trápilo, že by tu mohla zůstat uvězněná přes Vánoce s temným mlčenlivým cizincem.

Wren mrkla na hodiny. Osm večer. Zapnula rádio a doufala v dobré zprávy. Ať zítra vyjde slunce, prosím!

Dozněly poslední akordy „Tiché noci“. Odešla do pokoje přidat jedno poleno do krbu. Upřeně sledovala vánoční stromek. Zosobňoval její pocity, stál tam osamělý a skleslý. Jako by si říkal o přizdobení, o nějaká světýlka, řetězy a trásně.

Vzpomněla si na Vánoce, kdy ještě žili její rodiče. Kdy teta Tobie a strýc Ray a bratřenci Lou a Jean a sestřenice Karen bydleli blízko nich. Před autonehodou, před tím než strýc musel odjet obchodně do Saudské Arábie a děti vyrostly a založily své vlastní rodiny. Byla to šťastná doba.

Smáli se a vtipkovali, navštěvovali se. Zpívali koledy, pili jablečné víno a horkou čokoládu. Měli spoustu závinu, dortů a sušenek.

Veselý strýček Ray se převlíknul za Santa Clause, zatímco oduševnělá teta Tobie hrála roli Rudolfa. Táta četl pro všechny „Vánoční koledu“ a maminka podávala punčochy z komína. Neměli tušení o své tragické budoucnosti.

Wren se kousla do prstu, aby zadržela slzy. Proč jsem jen přinesla ten hloupý stromek? Myslela jsem si snad, že vyplní prázdné místo, které mám v srdci?

„Dobré zprávy pro ty, kteří doufají v bílé Vánoce,“ ozýval se až do obývacího pokoje moderátorův hlas. „Teplota nestoupne nad dvanáct pod nulou, takže nám ledová pokrývka vydrží. A očekáváme, že zítra večer začne sněžit.“

Wren si v duchu vzdychla. Jako dítě se marně modlila za bílé Vánoce. Teď když si to přála nejmíň, se nebe spiklo, aby ji tu drželo uvězněnou s Keeganem Winslowem.

Fajn, jestli tu bude přes Vánoce, musí pro něj sehnat dárek. Mohla bych mu uplést svetr, napadlo ji.

Za dva dny?

Stihnu to. Když začnu hned teď a budu plést do noci. Stejně s Keeganem Winslowem ve vedlejší místnosti neusnu.

Proč ne? Vánoce jsou o dávání. Nemusí to být smutný, osamělý čas. Alespoň tenhle rok budou mít s Keeganem Winslowem jeden druhého.

Skryté nadšení, o kterém si myslela, že je mrtvé, se probudilo. Vstala a rychle prošla chodbou, chtěla najít vlnu a začít. Pokud mi vyjde čas, upletu mu k tomu i šálu.

Jak procházela kolem jeho dveří, zarazil ji nějaký zvuk. Wren se zastavila a nastražila uši.

Co je to?

Byl to divný zvuk, slabý a nezřetelný. Wren stála naprosto bez hnutí, sotva se odvažovala dýchat.

Je to tak. Jako by někdo plakal.

Wren přistoupila ke dveřím a špičkou nohy je pootevřela. Podívala se do tmy před sebou.

Viděla Keegana, jak sedí na okraji postele, drží si hlavu v dlaních a pláče. Vypadá tak zoufale. Wren se na okamžik zastavilo srdce.

Je to pravda? Tenhle silný muž pláče?

Wren šokována zarazila své vlastní slzy. Slzy budí soucit. Kolik nocí ona sama proplakala, v osamění, malomyslná, stravovaná zoufalstvím? Ale nečekala by slzy od tak tvrdého muže, od někoho, kdo žije na hraně a stopuje z místa na místo, nosí u sebe nabitou zbraň a nikomu nevěří.

Myslela si, že okolnosti, které sotva mohla odhadnout, ho zatvrdily. Předpokládala, že není schopen slz. Myslela si, že krunýř,

který kolem sebe vystavěl, je tak pevný, tak neotřesitelný, že nedokáže dát průchod svým citům takovýmto výrazným způsobem. Předpokládala, že v sobě všechno pohřbí, nebo dokonce popře, že vůbec má nějaké city.

Ale teď tu plakal jako malý ztracený kluk.

Bylo jí líto jeho trápení. Vycouvala a tiše za sebou zavřela dveře. Instinktivně vycítila, že by se Keegan styděl a cítil ponížen, kdyby zjistil, že byla svědkem jeho citového výlevu.

Zadržela dech, prošla chodbou a ohromena si sedla k pletacímu stroji.

Došlo jí, že ten člověk trpí víc než ona. Cítila jeho touhu po lidském teple a trápila ji jeho citová bolest.

Musím něco udělat. Nemůžu se dívat na jeho utrpení, aniž bych se mu pokusila pomoci. Musím udělat tyhle Vánoce veselé, ukážu mu, že všechno není ztraceno – ať už se mu stalo cokoliv – život přece pokračuje dál.

Bylo na čase, aby se přestala litovat a začala se starat o druhé. Co když je tohle právě to, co se jí osud snaží naznačit tím, že jí sem poslal Keegana Winslowa a ještě seslal největší bouřku všech dob, aby ho tu zdržel.

Wren rozhodně zvedla bradu a začala plánovat.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Nemusíte se tak snažit,“ řekl Keegan. „Vánoce mi jsou naprosto ukradené.“

„Ale mě ne!“

„Neděláte si s nima takové starosti, když tu jste sama.“

„Ne, nedělám,“ připustila Wren, „ale letos nejsem sama. Mám společnost.“

Keegan si založil ruce na prsou a pozoroval, jak pobíhá po místnosti. Co ji to popadlo? Už to nebyla ta plachá, tichá žena, s kterou se seznámil před dvěma dny, nahradil ji veselý skřítek, který by mohl dělat Santa Clausovi pomocníka. Touha, která v něm na chvíli usnula, se znova rozjitřila. Keegan stočil pohled stranou, znepokojily ho jeho vlastní pocity.

Uprostřed místnosti stála velká kartónová krabice s nápisem „Věci na Vánoce“. Okolo krbu rozvěsila Wren jasně červenou girlandu, na dveře pověsila věnce ze šišek. Ve vzduchu se vznášela vůně jablkového závinu. Na stromečku svítila světýlka. Nade dveřmi viselo jmelí.

Jak dlouho byla vzhůru? přemýšlel Keegan. Zatímco spal, proměnila Wren dům ve vánoční kouzelnou zem. Muselo jí to trvat hodiny.

Keegan se cítil nesvůj při pomyšlení, kolik práce si dala, aby na něj udělala dojem. Podíval se z okna na zmrzlou přírodu.

„Máte hlad?“ zeptala se Wren. „Udělala jsem pečená jablka, párky a ovesnou kaši.“

Měla na uších náušnice z rolniček, které při každém pohybu vesele zacinkaly. Rysy jí úsměvem zkrásněly. Jak mě mohlo napadnout, že je nevýrazná? Celou ji prozaňuje nadpozemská záře.

Nemám v úmyslu ji obdivovat, setřásl ze sebe Keegan tu myšlenku.

Wren vesele probírala počasí, Vánoce a krávy. Keegan mlčel, odmítl ji v její konverzaci povzbuzovat. Čím víc s ní budu mluvit, tím víc se s ní můžu zaplést. Raději budu mlčet. Stejně brzo odejdu. Možná už dneska.

„Dneska vypadáte mnohem líp,“ vyjádřila Wren svůj názor. „Jak se cítíte?“

„Odpočatě,“ připustil Keegan.

Po tom, co se včera rozplakal, a dal tak průchod svým citům, usnul hlubokým spánkem beze snů. Bylo neuvěřitelné, že dokázal zapomenout na svou ostražitost a klidně usnout. Bylo to z naprostého vyčerpání, nebo díky Wrenině starostlivé péči, nebo ho snad ty slzy očistily? Keegan plakal poprvé od té noci, co ztratil Maggii a Katii. Tady na farmě tolik připomínající farmu prarodičů, spolu s Wren připomínající mu domov prožil něco jako duchovní očistění, které už dlouho potřeboval.

Ale teď, za denního světla, se za své slzy styděl a byl připraven znovu si obléknout své pevné brnění a skrýt se za maskou tvrdé netečnosti, maskou, která mu tak dobře vyhovovala minulých osmnáct měsíců. Stíhání Hellera zabírá všechny myšlenky. Pro tuto ženu žádné nezbyvají. Ani úsměv ne.

„Máte místní mapu?“ zeptal se najednou, když si vzpomněl, že musí najít farmu Hellerových rodičů.

„Počkejte.“ Wren přešla ke skřínce se šuplíky. „Tady je mapa Texasu.“

„Máte nějakou blízkého okolí?“

Wren se zamračila.

„Měla bych mít. Moment.“

Pokračovala v hledání a úspěšně. „Jo, tady je.“ Podala mu zažloutlou mapu.

„Díky.“

„Není zač.“

Wren šla do kuchyně. Keegan šel za ní, ale najednou se zarazil. Na stole byl zelenočervený ubrus s motivem Narození páně. Motiv

jesliček byl úplně stejný, jaký používala každý rok Maggie. Cítil, jak se mu divoce rozbušilo srdce.

„Posaďte se.“

Keegan jen těžce odvrátil tvář od Ježíška a jesliček, odsunul židli a posadil se. Žaludek se mu sevřel ještě těsněji a najednou ho přešla všechna chuť k jídlu.

Wren pobíhala po kuchyni a prozpěvovala si, pak před něj postavila talíř.

„Vy nebudete jíst?“ zeptal se jí.

„Už jsem jedla.“

Pocítil zklamání. Přál si snad, aby k němu přisedla? Keegan vzal vidličku, pohrával si s pečeným jablkem, a protože nechtěl urazit, snažil se sníst, co nejvíc mohl.

Pozorně prostudoval mapu a zjistil, že Wrenina farma je hned vedle Farm Road 132. Sevřel se mu žaludek. Nevlnost se mísila s triumfem. Podle informací, které má, bydlí Hellerův otec tak dvě míle odtud. Rozrušilo ho to, strčil nervózně mapu do kapsy a odstrčil snídani stranou. Musím se dostat ven, nadýchat se trochu čerstvého vzduchu a vymyslet, co udělám dál, rozhodl se Keegan.

„Už jste podojila?“ zeptal se Wren.

„Ještě ne.“ Wren zavrtěla hlavou. „Právě jsem se chystala ven.“

„Udělám to za vás,“ řekl Keegan. Chtěl se co nejdříve dostat ven. V tom zkrášleném vánočním prostředí na něj padala tíseň. Bylo to na něj příliš. Příliš nadšené. Příliš optimistické. Příliš se to podobalo tomu, co vytvářela Maggie.

„Myslíte to vážně? Vždyť ještě včera jste měl vysokou horečku.“

Proč se o mě tak stará? Ta pozornost ho rozčilovala. Bylo lepší, když se ho bála. Nechce, aby se o něj starala, a už vůbec se nechce starat o ni.

Stála tam a zkoumavě se na něj dívala, hnědé vlasy jí v pramenech spadaly na ramena. Přál si, aby přestal vnímat její jemné ušní lalůčky a malý nosík.

„Je mi dobře,“ řekl odměřeně, vstal a odsunul židli.

„Počkejte,“ řekla Wren. „Vezměte si kabát mého otce. Je teplejší než vaše kožená bunda.“

Keegan počkal, až se vrátí. Nasoukal se do kabátu a vzal si kožešinové rukavice, které mu spolu s ním přinesla.

„Tak,“ řekla a smetla mu z ramene smítko.

Ztuhlul při tom důvěrném doteku, ale nezdálo se, že by si toho Wren všimla.

„Buďte opatrný,“ varovala ho. „Schody jsou ještě pořád kluzké.“

Keegan přikývl a otočil se k odchodu. Nechtěl rozebírat pocity, které v něm její dotek vyvolal, ani si připustit, jak nesmírný vliv na něj ta žena má. Můj pobyt na farmě je jen dočasný. Velmi dočasný. Nesmím jí dát ani tu nejmenší naději a odmítám se zodpovídat za to, jestli jí ublížím.

Ještě jednou se po Wren ohlédl, tvářila se tak smutně.

Zamumlal nevýrazně něco v tom smyslu, že se omlouvá, že toho nesnědl víc, otočil se a odešel z kuchyně ven a pevně za sebou zavřel dveře. Přál si, aby mezi ním a Wren Matthewsovou byla vzdálenost přinejmenším tak velká jako je ze Země na Měsíc. Jedny dveře jsou tak málo.

Wren seškrabala zbytky Keeganovy snídaně do koše a bojovala s nutkáním se rozplakat. Přitiskla si zápěstí k nosu a prudce vdechovala. Proč se jen cítím tak rozervaně, tak přecitlivěle? To, že se skoro vůbec nedotkl jídla, které tak pečlivě připravila, ještě neznamená, že je to kritika jejího kuchařského umění. Prostě neměl hlad.

Ani to, jak jsem to tu vyzdobila, se mu nelíbilo, vzpomněla si. Byla vzhůru celou noc, pletla mu svetr k Vánocům, z půdy nanosila ozdoby a připravila mu bohatou snídani, které se sotva dotkl.

Bylo jí do breku. Nesmím být tak přecitlivělá. Neodmítá mě jako člověka. A kromě toho, proč bych se měla starat o to, co si o mně myslí Keegan Winslow?

Protože mu chci pomoci.

Došlo jí, že je to pravda. Na hrozně dlouhou dobu se obklopila svými vlastními problémy. Bylo jednodušší uzavřít se sama do sebe, odloučit se od lidí a žít jako poustevník, než se snažit překonat překážky a žít dál.

Pokud nic jiného, Keegan Winslow jí ukázal, že je na čase, aby odložila smutek a začala se soustředit na něco jiného.

Pochopitelně že trpěla. Ztratila své rodiče, navždy jí zůstane zranění na boku a nechala se napálit okouzlejícím podvodníkem. Ale to by stačilo. Je mi dvacet devět. Pokud se nepřestanu litovat teď, kdy tedy? Jediný způsob, jak překonat strach, je začít žít teď. Deset let si libuju v sebelítosti. Je na čase, abych zapomněla na minulost a vyšla vstříc budoucnosti.

Od té chvíle, co se Wren rozhodla naladit na vánoční náladu, pookřála. To ji překvapilo. Tolikrát se snažila prožít Vánoce radostně, ale byla to pro ni jen povinnost. Letos je to jinak. Od té chvíle, co začala se svým plánem, cítí se lehčí, volnější, téměř jako dítě.

Baví se tím. Nadchla se tím, že vytváří zvláštní svátky pro chladného, rezervovaného cizince, který tak nezbytně nutně potřebuje vánoční veselí.

To, jak Keegan na její snahy reagoval, ji zklamalo, ale co se dalo čekat? Že ho najednou přejde jeho ponurá nálada? Že ocení její práci a úsilí potleskem? Že se najednou rozveselí a bude s ní sdílet její nadšení?

„Hlupáku,“ šeptala si sama sobě.

Mohlo mi dojít, jak asi bude reagovat na mou výzdobu, když je zvyklý žít nerušeně a sám. Přehnal jsem to. Příliš jsem se snažila. Nemůžu ho nutit, aby měl najednou rád Vánoce.

Ale přesto to nehodlám vzdát. Pokud někdo potřebuje vánoční zázrak, pak je to Keegan Winslow. Neznala jeho příběh, nedokázala říct, jak velká je jeho bolest, ale fotografie, kterou našla, a popálenina na zádech mluvily za vše.

Wren sepnula ruce. Nevěděla přesně, za co se modlí, ale něco uvnitř ji diktovalo tato slova:

„Drahý pane,“ začala. „Prosím, vyved’ Keegana z temnoty do světla.“

Zdálo se jí, že je to ta správná modlitba. Cítila se lépe. Nevěděla přesně, co se s ní děje, ale měla pocit, že poprvé po mnoha letech zase uvnitř v sobě cítí naději.

Keegan seběhl ze schodů a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Studený vzduch se mu dostal hluboko do plic. Ale bolest mu dělala dobře. Musím pamatovat na to, kdo jsem a co dělám tady v Texasu. Neustanu, dokud nebude Connor Heller mrtev nebo alespoň za mřížemi. Nemůžu si užívat radostí Vánoc, ve společnosti hezké, bezúhonné mladé ženy. Tímto malým přepychem přímo podvádím Maggii. Musím pomstít smrt své ženy a do té doby se nesmím ani na okamžik zastavit.

Díky Wren Matthewsové začal toužit po naději a to ho děsilo ze všeho nejvíc. Než ji potkal, myslel si, že všechna naděje zemřela s jeho ženou a dítětem. Zpozorněl, když začal cítit, že něco v jeho srdci začíná tát.

„Soustřed' se,“ mručel si pro sebe. „Mysli na Hellera.“

Víš, že ten člověk je tady v okolí. Přijel Heller domů na svátky? Přestože Hellera a jeho bratra vychovala matka v jižním Chicagu, narodili se v Texasu a Connorův otec ještě pořád žije ve Stephenvillu nedaleko Wreniny farmy. Keegana dráždilo, že je tak blízko, téměř nadosah. Tohle je nejbliž, co se ke své kořisti za posledních šest měsíců dostal, přesto nemůže nic dělat, dokud se počasí nezlepší. A dokud se mu nevrátí síla. Snad i Heller teď v tom počasí nemůže dál, zadoufal Keegan.

Ten člověk není tak hloupý, aby se odvážně ukázal na prahu dveří svého otce, uvažoval Keegan. Heller je příliš prohnáný. Už několikrát mu proklouzl mezi prsty. Nedovolím, aby se to znovu opakovalo. Potřebuju bezchybný plán. Něco, co vyláká Hellera z jeho skrýše.

Keegan kroutil hlavou, otevřel dveře stodoly a okamžitě ho zarazilo, jaká je uvnitř zima. Krávy namísto aby bučely, ležely na zemi ve slámě.

Teplometry se rozbily.

Wren se věnovala péči o něj a vánočním přípravám s takovým zaujetím, že se zapoměla podívat na stav plynu v nádrži.

Keegan otočil hlavním ventilem od plynových teplometů a přehlédl pohledem zbědovaný stav stodoly. Potřebuje nutně opravy. Dojící zařízení je zastaralé, dřevěná stání potřebují nové podpěry a střecha prosakuje. A neuškodilo by ani vymalovat.

Nevěřil, že Wren má z těch sedmnácti krav nějaký velký zisk. Musí být tvrdé bojovat s neustále novými požadavky. Keegan si vybavil ubohou zraněnou Wren, jak se pohybuje po stodole a ze všech sil se snaží vykonat povinnosti, které jsou nad její síly.

Není dost silná na tuhle práci. Nutně potřebuje pomoc.

Uvažoval, proč se Wren snaží udržet farmu za každou cenu. Z finančního hlediska by dávalo větší smysl, kdyby to tu zabalila, než vrážela peníze do opravy tak malého podniku. Pokrčil rameny. Možná je to kvůli odpisům z daní. Ale i tak je tu příliš mnoho práce jen kvůli úlevě na daních.

Z čeho vůbec žije?

Vjel si rukou do vlasů a náhodou narazil na bouli na hlavě. Zamrkal. Nemám čas zabývat se s Wren Matthewsovou a jejím smutným životem. Můj vlastní není o nic lepší. Udělám pro ni, co můžu, potom odejdu a vydám se na Hellerovu farmu.

Sel ven najít nádrž na plyn. Všiml si dvou nádrží vzadu za stodolou a oddechl si. Díkybohu má dvě. Snadno je vymění.

Když se Keegan vracel, všiml si něčeho, co ho znepokojilo. Na okraji lesa, který hraničil s Wreniným pozemkem, byly čerstvé stopy.

Projel jím strach, a naskočila mu husí kůže. Šel blíž, aby to prozkoumal.

Byly to velké stopy, přinejmenším sedmačtyřicítky.

Connor má velikost čtyřicet sedm a půl, napadlo ho. No tak, počkej, Winslowe. Nedělej ukvapené závěry. Ale stejně mu to vrtalo hlavou.

Sledoval pohledem stopy a viděl, že vedou k oknu do obývacího pokoje.

V noci je někdo tajně pozoroval.

Projela jím vlna vzteku, když mu došlo, že někdo tajně sleduje Wren. Ale kdo? A proč? Při pomyšlení, že ji někdo pozoroval, když zdobila dům, zatímco on spal, pocítil podivnou žárlivost.

Možná má Wren obdivovatele. Někoho, kdo se díky své plachosti neodvažuje vyslovit přímo. Anebo to byl někdo, kdo chce využít toho, že Wren žije sama a nemůže se bránit.

Zaťal pěsti při představě, že někdo pozoruje Wren. Sledoval ty kroky až k lesu, kde zmizely. Na to můžou vzít jed, že zjistí, kdo je

jejich majitel. To je to nejmenší, co může pro Wreninu bezpečnost udělat.

S očima k zemi se prodíral mezi větvemi a ztrouchnivělými kládami. Občas se mu ztrácely, ale vždy je znova našel.

Ušel přinejmenším čtvrt míle, když ho zradily plíce. Musel se zastavit, aby popadl dech, a potom ho přepadl křečovitý kašel.

Sakra! Tak nesnáším, když jsem nemocnej.

Po chvíli zase vyrazil dál, ale tentokrát ho zradily nohy. Třásl se jako rosol. Musel se rozhodnout, buď bude dál sledovat ty stopy, nebo půjde zpátky a pomůže Wren s dojením. Na obojí sílu nemá.

Nemůžeš Wren opustit, Winslowe, nemůžeš ji nechat samotnou, honilo se mu hlavou. *Co když se ten špehoun vrátí a ublíží jí?*

Vzpomněl si na podobnou situaci, kdy nechal ženu samotnou, když neměl. Keegan neměl na vybranou.

Zaklel a vracel se zpátky po stopách, dokud nedošel k mýtině, na které stála Wrenina farma.

Půjde říct Wren, že došel plyn v topení, a vrátí se dokončit dojení, až tam bude trochu tepleji. Keegan chvíli rozmýšlel, jestli má Wren říct o tom, že tu někdo obcházel. Nakonec se rozhodl, že bude mlčet. Alespoň zatím, není důvod ji strašit, dokud to není nutné.

Spokojil se s tímto plánem a prodral se k domu.

Lehce zaklepal na dveře a vešel dovnitř. V kuchyni nikdo nebyl. Přemýšlel, kde by mohla být, a na chvíli ho přepadla úzkost. Kde je?

Wren si v obývacím pokoji brumlala „Rolničky, rolničky...“

Keegan to zaslechl a musel se zasmát. Maggie taky nikdy nechytla správný tón.

Úsměv ho rychle přešel. Ona *není* Maggie! To musím mít pořád na mysli. Jsou si podobné, to ano. Laskavostí, mateřskostí, milé a dobrosrdečné. Ale tam, kde na něm Maggie naprosto závisela, si Wren razí svou vlastní cestu, řeší problémy a nespolehá se na nikoho jiného. Stará se o farmu, žije sama a neváhá použít zbraň, aby odlákala nevíтанé vetřelce. Byly možná ze stejného těsta, ale Wren je houževnatější.

Usmál se znova, když si vybavil, jak přísně se Wren tvářila, když na něj mířila zbraní a snažila se ho tou malou neúčelnou puškou ohrozit. Při pomyšlení na zbraň si jen tak mimochodem sáhl na

pouzdro po své pistoli, která tam ovšem nebyla. Wren ho díky své odvaze dokonce odzbrojila.

Keegan si stoupl mezi obývací pokoj a kuchyň. Wren ho evidentně neslyšela vejít. Stála na vršku žebříku, který stál blízko stromku, a v ruce svírala bílého a zlatého anděla.

Keegan si založil ruce na prsou a pozoroval ji.

Sama vypadala jako anděl. Kolem obličeje jí vlály světlehnědé vlasy, tichý úsměv vyzařoval něco jasného a neposkvrněného. Není z těch, na které muži pískají na ulici, má v sobě schopnost odpouštět, něco, co v mužích probouzí touhu položit si hlavu na její něžná ňadra a svěřit jí svá temná tajemství.

Přestaň Winslowe, okamžitě s tím přestaň!

Zatřásl hlavou. Nemůžu, nesmím této ženě nic svěřit. Pouhá myšlenka na něco takového je absurdní. Musím nést svůj úděl v tichosti. Nikdo si nezaslouží stát se součástí mých nekalých plánů. A ona ze všeho nejméně.

Wren si stoupala na špičky a snažila se upevnit andílka na vršek stromku.

Bud' opatrná, varoval ji v duchu.

Musela si ho všimnout, protože otočila hlavu, široce se usmála a zvedla ruku k pozdravu. „Keegane!“

Očí jí zářily opravdovou radostí, že ho vidí. Celou vahou se naklonila dopředu, a jak stála na rohu žebříku, lehce ho rozhoupala.

Lekla se a upustila anděla na zem. Snažila se nalézt ztracenou rovnováhu, ale prasklo jí v boku.

Keegan jí okamžitě běžel na pomoc.

„Ach!“ vykřikla.

Žebřík se zakymácel a potom se sesul na stranu. Wren ztratila rovnováhu a padala s ním.

Keegan ji chytil na poslední chvíli, a ona se těžce sesula do jeho náruče.

Upřeně se na ni díval.

Wren jeho pohled opětovala. Zrychlil se jí dech, jak se jejich oči do sebe vzájemně vpíjely.

Mrkla a polkla.

Přitiskl si ji blíž k sobě.

Její vůně, neuvěřitelně působivá směs jablek, skořice, levandule a vanilky, zaútočila prudce na Keeganovy smysly.

Jejich rty se téměř dotýkaly. Její svůdné rty mu připomínaly čerstvě rozkvetlou rudou růži. Vlasy se otíraly o jeho kůži, prsa se třela o jeho hrud', jeho paže svíraly její hýždě.

Držel ji v náručí a to na něj nesmírně zapůsobilo, něco takového nečekal. City, které se mu honily myslí, srdcem a ve slabinách, ho překvapily. Rozechvívala v něm naprosto všechno. Ani když poprvé držel Maggii v náručí, necítil nic tak ohromně silného.

Wreniny velké a důvěřivé oči se vpíjely do jeho.

Neměla by mu důvěřovat. Maggie mu věřila, a jak to s ní dopadlo. Nemá nic, co by mohl nabídnout Wren Matthewsově. Nic pro nikoho, kromě nenávisti, hořkosti a pomsty.

Musí udusit tyhle výlevy touhy, které prožíval, kdykoli se ocitl blízko téhle ženy. Pomohla mu, když to potřeboval. Je jí vděčný, ale to je všechno.

A přesto něco v něm chtělo, aby to bylo jinak, toužilo po tom, aby mohl být volný a usilovat o ni – ale taková myšlenka je k smíchu. Je svázán. Připoután k minulosti a k závazku, že dovede vraha své ženy a svého dítěte před spravedlnost.

I kdyby mohl zapomenout na svou posedlost a přestal stíhat Hellera, nedokáže si prostě představit je dva jako pár. Wren je křehké jaro, on drsný zimní mráz. Vyzařuje z ní nevinnost, on je prosáklý zkažeností. Ona je zosobněním toho, že lidé jsou v zásadě dobří, Keegan ví, jak je to doopravdy.

Ale přes všechny rozdíly, přestože se tomu ze všech sil brání, něco v něm vzbudila. Něco zranitelného a obnaženého. Něco, co ho děsí víc než myšlenka na to, že stráví zbytek svého života sám a zatracen. Chtěl ji ochránit, tak jako chtěl ochránit Maggii a Katii.

To tvořilo část jeho touhy. Ale jak by mohl ochránit Wren, když nebyl schopen ochránit ani svou vlastní rodinu?

SEDMÁ KAPITOLA

„Už mě můžete pustit,“ zašeptala Wren, srdce jí prudce bilo, vyschlo jí v ústech a lehce se třásla, když si shrnovala ofinu z čela.

Keegan se na ni díval, jako kdyby zíral na nějaké místo, které je hodné daleko. Na co teď myslí? zajímalo Wren. Bojuje s touhou tak jako ona? S touhou, kterou může uspokojit pouze dlouhý, pomalý a hluboký polibek?

Po krku se jí rozlila červeň. Jsem blázen, šílená, co si to tu vymýšlím? Neznamená přece, že když já jsem v jeho náruči pocítila náhlou, horkou vlnu vášně, že on je na tom stejně, přesvědčovala se Wren.

„Neměla byste lézt na tenhle žebřík. Je příliš chatrný,“ nabádal ji a rozptýlil tak jakoukoliv pochybnost o tom, že mysleli na totéž. No, ani se nedivím, pomyslela si. Koneckonců jsem chromá, proč by mě měl chtít?

Keegan ji postavil na nohy a rychle poodstoupil. „Proč jste mi neřekla, že chcete pověsit toho anděla na stromek? Byl bych vám pomohl.“

„Měl jste práci,“ odpověděla.

„Mohla jste počkat.“

„Myslela jsem, že nestojíte o to, stát se součástí vánočních příprav.“

Dal si ruce v bok a zíral na ni. „Řekl jsem, že nestojím o Vánoce, ale to neznamená, že stojím o váš zlomený vaz.“

Pozorovala ho, jak stojí naproti ní, a projelo jí vzrušení. Jak to, že mě tak vzrušuje? Nedá se to vysvětlit, ale vím, že svým citům neporučím, i kdybych se postavila na hlavu. Ať je to kouzlo, chemie

nebo starý dobrý chtíč, nemůžu popřít, že mě ten záhadný, osamělý cizinec rozproudil krev tak prudce jako nikdo předtím.

„Promiňte,“ omlouvala se.

Sklonil se, zvedl anděla ze země a oprášil jí kousky trásní ze sukně. Natáhl se a připevnil andílka na vršek stromku. Ani nemusel použít žebřík.

„Sem jste ho chtěla?“ Hlas mu zněl vlídněji, ale neusmál se na ni.

„Ano.“ přikývla Wren. „Děkuju.“

„Musím se vrátit a podojit krávy. Vyskytly se komplikace.“

„Komplikace?“ vylekala se Wren.

„V ohřívačích došel plyn. Ale připojil jsem je k druhé nádrži.“

„Proboha,“ vzdychla si. „Chtěla jsem objednat víc propan butanu, ale dostanu výplatu až po Vánocích. Když učíte, dostáváte plat jen jednou za měsíc, a to je někdy složité.“

„Vy jste učitelka?“

Wren se usmála. „Učím angličtinu na střední škole.“

Keegan se zatvářil kysele. „Můj nejhorší předmět. Raději jsem měl matiku.“

Došlo jí, že tohle je první osobní informace, kterou od něj dostala. „Obávám se, že matika mi moc nejde. Potřebujete matematiku při práci?“ zeptala se, doufala, že se tak rozmluví.

Zarazil se. Kéž bych se neptala, napadlo ji. Měla jsem mlčet a nechat ho, ať se sám rozmluví. Takhle jsem jen všechno pokazila.

„UŽ nepracuju,“ řekl krátce.

Jen se ho neptej proč, kousla se Wren do rtu. Copak chceš vážně vědět, jestli je zapleten v něčem nelegálním? „Pomůžu vám s dojením,“ řekla. „Počkejte, oblíknou se.“

Oblékla si kabát a vyšli ven spolu. Zdálo se, že je tepleji než včera. Vítr se utiřil a slyšeli, jak se ze stodoly netrpělivě ozývá hlasité bučení.

Keegan se uzdravil docela rychle, všimla si Wren. Šel krok před ní, jako by nechtěl jít vedle ní. Můžu mu to mít za zlé? Svým kulháním ho jen zdržuju, pomyslela si Wren. Taky se pokradmu rozhlíží kolem. Proč?

Vešli do stodoly a okamžitě je zarazil nečekaný zmatek.

Roztrhla se hadice, voda tryskala na krávy a na podlaze jí bylo už po kotníky. Smíchala se s hnojem a šlápou. Wren tam stála s pusou dokořán a nevěděla co dělat.

„Kde je vypínač?“ zeptal se Keegan.

Wren se otočila. Proud vody vytryskl proti ní a srazil ji k zemi.

V tom momentě tam byl Keegan a stavěl ji na nohy. „Jste v pořádku?“ Neobratně jí oprášil zadek.

Přikývla, rozechvěl ji spíš jeho dotek než ledová voda, která jí prosákla až na kůži.

„Kde je ten uzávěr?“ opakoval.

„Můžeme na něj dosáhnout z půdy.“

Vzal ji za ruku a vedl ji opatrně kolem chrlících trubek. I přes rukavice Wren cítila dotek jeho ruky.

„Trubka se pravděpodobně rozbila včera večer, když došel plyn a zhaslo topení,“ řekl, když stoupali ke schodům. „Když jsem topení znovu zapnul, trubky rozmrzly.“

Začal stoupat po schodech nahoru. Wren nemohla přehlédnout jeho sebejistý krok a to, jak mu padnou džíny.

Přestaň takhle uvažovat! nadávala si.

„To je ale spoušť,“ řekla, aby si vyhnala z hlavy erotické představy.

„Nemějte strach, pomůžu vám s tím.“ Podíval se na ni a srdce jí poskočilo. Jeden jeho pohled stačil, aby se v ní probudily zběsilé pocity, s tím prostě nedokázala bojovat.

„Jsem ráda, že jste tady,“ řekla. „Bez vás by to tu byla noční můra.“

Došel na půdu, otočil se a nabídl jí pomocnou ruku. „Jak to tu sama zvládáte?“

„No jakž takž. Jeden z mých studentů mi tu pomáhal, ale před šesti týdny si zlomil nohu a od té doby tu s tím bojuji.“

Keegan pustil její ruku a šel zjistit, jak jsou rozloženy trubky. Wren pozorovala, jak sebejistě a vznešeně se pohybuje. Zatrnulo v ní závistí. Od té doby, co se zranila, nemůže takhle svobodně chodit.

Rychle zavřel kohoutek. „Pojďte,“ řekl.

Vrátili se dolů do stodoly, která se poznatelně ztišila, krávy byly mokré, prochládlé a vypadaly zbědované. Mají před sebou hodiny práce.

Keegan se podíval na Wren. Wren se podívala na Keegana.

„Radostné Vánoce,“ řekl a pousmál se.

Jeho úsměv za to stojí, napadlo Wren. Protržená trubka, promočené krávy, rozčvachtaná podlaha. Ale jen při pohledu na to, jak se mu koutky úst protahují nahoru, se v ní rozhostilo teplo.

Rozesmála se.

„Myslíte, že je to legrace?“

Přikývla a dala si ruku před pusou.

„Máte zvrácený smysl pro humor, slečno Matthewsová, víte?“ V očích se mu zatřpytilo. Wren okouzlením zadržela dech. Podobal se muži na fotce – vlídný, laskavý, příjemný, plný lásky a smíchu.

Zachytil její pohled a zaváhal, jako by mu došlo, že se přestal kontrolovat. Rysy mu okamžitě vystřízlivěly. „Kde máte náradí?“

„V kůlně. Ukážu vám to.“

Sakra! Co jsem udělala, že jsem zlomila to kouzlo? přemítala Wren. Jak mám znovu vyvolat ten úsměv? Toužila vidět ho znova. Na tu krátkou chvíli Keegan zapomněl na demony, které sžírají jeho duši.

Co je to za demony? uvažovala, když mu přidržovala náradí, zatímco opravoval trubku. Musí mít obrovskou sílu, že ho dokáže tak věznit.

Wren pozorovala, jak se mu napínají svaly, když vracel zpátky kus rozbité trubky. Myslela na ránu, která je pod vrstvy oblečení. Potlačila náhlou touhu dotknout se rty zjizvené kůže a slíbat bolest, která v něm leží.

„Máte svářečku?“ zeptal se.

„Co?“ Wren zamrkala.

„Potřebujete novou část trubky, ale mohl bych se pokusit svařit to dohromady, a mohlo by to vydržet, než se dostaneme do obchodu s náhradními díly.“

„Ano.“ Přikývla. „Někde mám svářečku.“

Našla svářečku a kryt na obličej. Keegan zůstal venku a svářel, Wren odešla uklízet stodolu. Z kůlny vzala staré hadry a začala sušit krávy.

Keegan se vrátil, aby připevnil trubku zpátky a potom jí pomohl s úklidem. Musel několikrát přestat, aby si odpočinul. Wren si všimla, že se mu těžko dýchá, a dělala si starosti, ale nic neřekla. Mně nepřísluší, abych mu říkala, co má dělat. Tolik bych ho chtěla obejmout a přivinout na prsa a ochránit ho, přála si v duchu.

„Jak velká byla farma vašich prarodičů?“ zeptala se Wren.

„Měli téměř sto padesát kusů, většinou jerseyky.“

„Ty mám ráda,“ řekla Wren. „Nejsou tak tvrdohlavé jako holštýnky.“ Ukázala na Bossii.

„Myslím, že holštýnky jsou bystřejší.“ Keegan se posadil na balík slámy. „A kromě toho neustále se řeší otázka jejich doживosti.“

„To mi povídejte.“

„Kolikrát odvádíte mléko?“

„Farma je tak malá, že dodávka přijíždí jen jednou za týden. V úterý,“ usmála se Wren. Je příjemné bavit se normálně a o něčem, co je oba zajímá.

„Můžu vám položit osobní otázku?“ zeptal se Keegan a podíval se jí do očí.

Wren se nutila ke klidu. „Jistě.“

„Proč tu farmu držíte? Ztrácíte tím.“

„Naše rodina ji vlastní už tři generace.“

„Aha.“

„Co se stalo s farmou vašich prarodičů? Je ještě pořád ve vaší rodině?“

Keegan zavrtěl hlavou. „Ne.“ Jeho hlas zněl zamyšleně. „Můj otec byl jedináček a farmu nenáviděl. Prodal ji hned po dědečkově smrti.“

„Nemohla bych to tu prodat. Je to součást mě a mých kořenů. Je to dřina, ale nedokážu si představit, že bych to nedělala.“

„Někdy mě napadá, co by se stalo, kdybych byl dost starý, abych mohl koupit farmu od svého otce.“ Keegan se díval přes ni jakoby do minulosti. „Jak odlišný mohl být můj život.“

Ve tváři se mu zračila lítost. Wren se natáhla, aby se ho dotkla, ale rychle ucouvl.

„Musíme se vrátit do práce,“ řekl, aby rozbil tu přílišnou blízkost, která je spalovala.

Těžko se mu přijímal soucit. Wren to chápala, sama fyzicky trpěla. Ale přesto ji zabolelo, když odmítl její pomoc.

Vrátili se k práci a po čtyřech hodinách, naprosto vyčerpáni, dokončili úklid. Bylo to divné, ale Wren se i přes bolavý bok cítila skvěle. Vzpomněla si na dobu, kdy otec a matka pracovali na farmě společně. Při práci skoro vůbec nepromluvili, ale zato byli co nejvíc u sebe. Pracovali společně jako opravdový tým. Ona a Keegan taky vytvářeli dvojici. Soustředěně dokončili práci a vrátili se domů.

„Děkuju vám,“ řekla.

„To nic. To je to nejmenší, jak vám můžu splatit vaši pohostinnost.“

„Pane Winslowe...“ Zaváhala.

„Ano?“

„Chci se vás na něco zeptat.“

Zvedl obočí.

Wren mluvila rychle a přerývavě, chtěla se ho zeptat dřív, než ztratí odvalu. „Vím, že jste říkal, že jen projíždíte, ale taky jste říkal, že nemáte práci.“

Keegan mlčky čekal.

Styděla se. Možná dělám velkou chybu, zvlášť pokud tu nabídku přijme. Je to tak těžké. „Pokud se chcete usadit ve Stephenvillu, tak chci, abyste věděl, že tady vždycky máte místo, kde můžete zůstat.“

Jeho temné oči zajiskřily. Sevřel se jí žaludek. Snad mě nepochopil špatně? Myslí si snad, že mu navrhuju něco víc než zaměstnání?

„Mám na mysli,“ řekla zoufale, „jestli chcete přestat se stopováním, jestli se chcete na nějakou dobu usadit...“ Proboha, strašně se do toho zamotávám.

„Jen mi řekněte, co máte na mysli, Wren.“ Keeganův hlas zněl nezvykle mile.

Odkáslala si a navlhčila jazyk.

„Pane Winslowe, máte zájem o práci?“

Třese se. Proč? Nemá přece důvod. Ale rozhodně pro plachou ženu není snadné nabídnout práci úplně cizímu člověku.

Keegan to oceňoval. Má větší strach z toho, že řeknu ano, nebo že řeknu ne? přemýšlel.

Úplně zbledla a roztrásla se jí brada. Je jasné, že potřebuje někoho, kdo jí pomůže na farmě, ale on není ten pravý.

Pokrčil rameny.

„Nemusíte mi odpovědět hned teď“, řekla, aby překlenula ticho, které se zvětšovalo.

Je těžké říct ne do tak milé tváře.

„Jen si to rozmyslete.“

„Dobře,“ řekl a věděl, že neexistuje způsob, jak by tu mohl zůstat. Ale přesto něco v něm si přálo, aby mohl říct ano. Byla by to příjemná úleva, kdyby mohl pustit k vodě stíhání, zapomenout na pomstu, ubytovat se tady na farmě a zůstat tu, dokud se neuzdraví, ale nelíbila se mu představa takového přepychu.

„Mohli bychom upravit půdu,“ navrhla.

Otočila si lem sukně okolo prstu. To gesto mu připomnělo Katii. Jeho dcera si navinovala pramínky vlasů na prst, když byla nervózní. Projelo jí ostří nostalgie. Nic mu neudělá, když potěší Wren a řekne jí, že tu práci vezme. Najde si někoho jiného, až odejde, a nemusí jí hned teď přímo odmítnout a dívat se na zklamání v jejích nevinných hnědých očích.

„Nemůžu vám moc platit,“ řekla. „Strava a bydlení je asi tak všechno, co vám můžu nabídnout.“

Sakra, měkne. Kdy za posledních osmnáct měsíců někomu dovolil, aby mu postavil do cesty svoje potřeby a přání? Když přišel o Maggie a Katii, na nikom jiném mu nezáleželo.

Až do teď.

To zjištění ho ohromilo.

Záleží mi na Wren Matthewsové. Ne romanticky, ale jako na osobě, rychle dodal.

A to je zásadní chyba.

Jenom kruté, zabijácké instinkty mu pomohly přežít tak dlouho. Jenom nenávist a vztek zajišťovaly jeho přežití.

Co by řekli kluci na stanici, kdyby ho teď viděli? Byli by na něj hrdí, že se oddal stíhání Hellera? Nebo by v jejich očích hluboko klesl, když dovolil, aby zášť stravovala jeho srdce? Ocenili by jeho bdělost a vážili si jeho rozhodnutí?

Po tom, co se Keegan uzdravil z popálenin, prosil ho jeho nejlepší přítel Bill Rizer, aby se vrátil na stanici. Nějakou dobu o tom uvažoval, přestože mu práce zničila jeho rodinu. Kdyby Victor v sebeobraně během záťahu na překupníky drog nezastřelil Hellera, Connor Heller by ho nestíhal.

Oko za oko.

Keegana přepadl nepříjemný pocit. Vina? Výčitka?

Policie zatkla Hellera ještě v době, kdy byl v nemocnici, a soud byl rychlý. Keegan tam byl na vozíku a v obvazech. Nechtěl si nechat uniknout, jak vrah dostane, co si zaslouží. Heller dostal doživotí. Ale z vězení utekl. Praštil stráž po hlavě, vzal si šaty a jednoduše odešel hlavní branou. Po tomhle už Keegan ani trochu nepřemýšlel, že se vrátí k jednotce, neměl na vybranou.

Ať bude výsledek jakýkoli, Keegan se už nikdy k policii nevrátí. Nemohl se dál dívat na to, jak se oběť za obětí stává kořistí takových, jako jsou Hellerovi bratři.

Keegan zaťal pěst a horní ret se mu orosil. Je pravda, že ani na chvíli nepomyslel na to, co bude, až si to vyřídí s Hellerem.

„Před čím utíkáte?“ Wren šeptem přerušila jeho myšlenky, a tak vrátila Keegana prudce zpátky na zem.

Zíral na ni. Nejistě přešlápla, ale neuhnula pohledem. Je statečná. To se nedá popřít.

„Před ničím neutíkám,“ řekl suše.

„Tak proč tu potom nezůstanete? Přestaňte se stěhovat z místa na místo, zastavte se a přemýšlejte, co jste udělal špatně.“

Ale já vím, co se stalo špatně. Příliš dobře to vím, téměř vykřikl. Dlouhé noci na silnici mu daly dost času na přemýšlení. Měl tu noc být s Maggií a dcerkou. Měl je zachránit, nebo s nimi zemřít. Místo toho pracoval přes čas, zaujat svou prací víc než svou rodinou.

Keegan zaskřípal zuby. Začal v něm vřít starý vztek. Poslední tři dny se nechal ukolébat laskavostí Wren Matthewsové. Bláhově dovolil, aby ho její vlídnost ukonejšila. To tak rychle zapomněl?

Musí pomstít svou ženu a dceru, napravit svou chybu. Jinak nemůže žít dál. Ztraceně, jeho nejdražší jsou mrtvé, protože je zradil!

Keegan těžce vydechoval. Hluboce se zamračil, jak bojoval s touhou něco popadnout a rozbít. Projel očima kuchyň.

Wren se zděsila. Zbledla. Ustoupila stranou.

„Keegane?“

Zavrčel, nemohl jí odpovědět.

„Řekla jsem něco špatně? Udělala jsem něco špatné?“

Keegan zavrtěl hlavou. Nechtěl ji takhle vyděsit. Uklidni se. Nech si vztek pro Hellera.

„Ne,“ zamumlal. „Myslel jsem na minulost.“

Váhavě natáhla ruku, aby ho lehce pohladila po rameni.

„Muselo to být hrozné.“

„Ještě horší.“

„Řekněte mi o tom.“

„Ne.“ Ztuhl a ona se rychle stáhla.

„Jak chcete.“

„Nezlobte se na mě, Wren. Nemá to s vámi nic společného.“

Wren se snažila nezachvět hrůzou. V té chvíli vypadal Keegan tak zlověstný a temně jako tu první noc, co se objevil na verandě. Jsem blázen, když si myslím, že bych mohla pomoci člověku, kterého citové rány zasáhly tak hluboko. Pokoušet se utiшит Winslowa je jako pokoušet se udělat ze lva beránka. Její pochybná mise byla od začátku odsouzena k zániku.

Neúprosně ho pronásleduje nepokoj. Napětí stáhlo rysy v jeho tváři a lomcuje jím vztek. Slyšela v jeho slovech skrytý pocit viny.

Zvedla ruku, ale on odskočil a hrozivě se na ni podíval. Srdce se jí rozbušilo silou jeho zuřivého vzteku. „Potřebujete si s někým promluvit, Keegane, a ne to v sobě dusit.“

Zamával jí rukou před obličejem. Wren se tou prudkostí vyděsila.

„Neopovažujte se mi říkat, co potřebuju. Nejste moje žena. Je vám to jasné? Nikdy si nic takového nemyslete.“

OSMÁ KAPITOLA

„Já nikdy... nemyslela jsem...“ Stáhlo se jí hrdlo a ke své hrůze cítila, že má slzy na krajíčku. Musím je zadržet, nesmím před ním dát najevo slabost. „Co se stalo?“ zašeptala. „Ve stodole jste byl tak hodný, tolik jste mi pomohl. Co jsem udělala špatně?“

„To jste se spletla. Nejsem hodnej.“

„Tomu nevěřím,“ řekla a mrkala, aby zahнала slzy. „Klamete sama sebe.“

Říká ošklivé věci, ale bolest v jeho očích je opravdová. Je opuštěný, nemá vůbec nikoho, žádný domov, žádné místo, kam by se mohl vrátit, kde by byl někdo, kdo ho miluje a komu může věřit. Je navztekaný na celý svět a na všechny lidi. Pozorovala takovou zlobu u některých ze svých studentů. Pod vlivem nepříznivých životních okolností si vytvořili drsnou vnější slupku. Nestáhli se do sebe, naopak útočili. Stejně jako Keegan právě teď.

Utrhl se na ni právě proto, že trpí. Wren to chápala, ale jen tím, že ho bude chápat, mu nepomůže, aby se vyrovnal se svou minulostí. Kdyby byla chytrá, zabalila by jeho věci a poslala ho svou cestou, a zbavila se ho tak jednou provždy. Ale z nějakého nepochopitelného důvodu to nechce vzdát. Tak jako to nevzdává se svými nejzatvrzelejšími studenty. Musím se pokusit. Možná se stydím, ale nejsem zbabělá. Jsem díky svému zranění nejistá, ale nevzdávám se. Když mi o něco jde, tak si za tím dokážu stát, dodávala si Wren v duchu odvalu. „Za vaším rozzlobeným hlasem se skrývá slušný muž. Vidím jeho záblesky.“

„Vážně? Jak si můžete být tak jistá?“

„Uvnitř v sobě s něčím bojujete. Nedá se to přehlédnout.“

„Vidíte mě moc romanticky.“

„Ale mám zvláštní tušení, které s vámi souvisí.“

„Vážně? Dokážete tak dokonale odhadnout lidskou povahu? Vždycky se spoléháte na své instinkty? Nikdy se vám nestalo, že byste se zmýlila?“ Šel z něj větší chlad než z ledové námrazy venku.

Wren si vzpomněla na Blainea Thomase. Ano, jednou uvěřila špatnému muži. Byla tak osamělá a chtěla věřit, že ji Blaine miluje. Ale tenkrát neposlouchala své instinkty. Její pocit jí říkal, že je příliš hodný a ochotný, ale byla tak zoufalá, že si odmítala připustit výhrady, a zaplatila za to vysokou cenu.

A teď ji stejný instinkt, který ji odháněl od Blainea, přitahoval ke Keeganovi.

„Já vím, že jste v minulosti prožil něco, co vás zatvrdilo, nechcete o tom mluvit, to je v pořádku, ale tohle je můj dům a je Štědrý den a nenechám se od vás terorizovat.“

„Promiňte,“ řekl. „Nezasloužíte si to.“

„Omluva se přijímá. Proč si nejdete dát horkou sprchu a trochu si neodpočínáte?“

Beze slova se otočil a vzdálil se do koupelny. Wrenina vyrovnanost ho ohromila. Většina žen by od něj utekla. Maggie určitě. Jeho žena nesnášela hádky. To byl jeden z největších problémů v jejich manželství. Nikdy se mu nepostavila. Nikdy neřekla svůj názor. Ve skrytu duše mu to vadilo. Keegan, rozený policajt, si liboval v konfliktu. Ne že by chtěl neustálé hádky, ani náhodou, toho měl dost, když vyrůstal s otcem, ale líbilo by se mu trochu víc jiskření. S Wren cítil právě onu žhavou jiskru, která ve vztahu s jeho ženou chyběla.

Maggie byla vždy milá a úslušná, povolná všem jeho touhám. Její nevinnost přitahovala jeho ochrannou povahu, ale měl-li být upřímný, musel si přiznat, že její závislost mu někdy byla na obtíž. Pořád se musel kontrolovat, nikdy nesměl dát úplně najevo své pocity.

Wren jasně odmítla pokořit se před jeho hněvem, a to ho uklidnilo jako chladný vánek na čerstvé spálení. Vrátila ho zpátky na zem a žádala ho, aby nesl zodpovědnost za své činy.

Zaplavil ho obdiv. To je ale žena. Něžná a milá jako Maggie, ale její tvrdé jádro si žádalo úctu. Té první noci, co zaklepal na dveře, by nikdy netušil, že by v ní mohla být taková síla.

Keegan se zavřel v koupelně a podíval se na sebe do zrcadla. Propadlé oči, pohublá tvář. Na čele se mu prohloubily vrásky a ve vlasech měl šedivé prameny. Přemýšlel, odkdy vypadá tak staře? Je mu teprve pětatřicet, ale cítí se na devadesát. Nesmírná zátěž posledních osmnácti měsíců je znát.

Připadám jí přitažlivý? napadlo ho. Nebo jsem pro ni jen nemocný pacient? Dneska ráno, když mi spadla do náruče, měla na tváři toužebný výraz. Nebo se mýlím?

V mém životě pro ni není místo. Moje srdce je temné a prázdné. Nemám nic, co bych mohl nabídnout tak neobyčejné ženě, jako je Wren.

Na okamžik se mu chtělo vzít tu práci na farmě. Stíhání Hellera může nechat policii, začne znova teď a tady ve Stephenvillu, v Texasu. Zapomene na vztek a poddá se Wrenině péči.

Sundal si košili a díval se na svou popáleninu. Jizva se ošklivě táhla, nemilosrdná připomínka všeho utrpení. To Heller ho poznamenal na celý život. Nemůže a nesmí mu to zapomenout.

Wren se šla také vykoupat. Roztržka s Keeganem jí otrásla víc, než si odvažovala připustit. Postavila se mu, ale za jakou cenu?

Ponořila se do vany plné pěny a pokoušela se nemyslet na nahého Keegana pod sprchou, ale bez úspěchu.

Viděla ho, jak se opírá o dlaždičky, jak sklání hlavu pod proudem vody a ta stéká přes jeho zničená záda. Myslela na jeho popáleninu a tiskla si konečky prstů k ústům. Zavřela oči a v duchu přejížděla očima přes jeho tělo, odvážně si ho ve své fantazii představovala, jak by se nikdy v realitě neodvážila.

Měl dlouhý a hubený trup. Vypracovanou hrud' a pevné hýždě. Wren zadržela dech, cítila, jak se v ní rozlévá teplo.

Proboha! Nikdy ani v těch nejdivočejších fantaziích ji nikdo tak nepřitahoval.

Měla bych z něj mít strach, ale jeho popudlivost mě přitahuje, říkala si. Přitahoval ji ten příslib nebezpečného vzrušení. Milování s ním by předčilo vše, co zatím zažila.

Milování?

Proboha, jak dlouho tu už myslím na milování s Keeganem Winslowem? Když tam v kuchyni stáli proti sobě, náhle se v ní rozhořely pocity a plameny zasáhly i slabiny. Najednou vnímala sílu jeho mužné vůně, přitahovaly ji jeho rty, hladově ho toužila políbit, jeho útržkovitá slova jí sjížděla po páteři jako blesk. Ale ignorovala své pocity, popírala je, protože se nechtěla vystavovat nebezpečí, že zjistí, co ty pocity naznačují.

Chci ho. Tak jako jsem nikdy nikoho nechtěla.

A nemůžu ho mít.

Něco ho pronásleduje, nějaké neodkladné poslání, kterému ona nerozumí. Za něco se trestá. Stopuje, žije na silnici, utíká před vlídností, odstrkuje zájem. Tíží ho nějaká strašná vina. Co udělal? Komu ublížil?

„Kéž by mi to řekl,“ zašeptala. Vzápětí si uvědomila, co řekla. Proč by se mi svěřoval? Nic pro něj neznamenanám. Jaká to ironie, před několika dny si přála tichého pomocníka na farmě, a teď když ho má, tak si nepřeje nic jiného, než aby jí řekl o svém trápení.

„Zapomeň na to, Wren. Jednej s ním něžně, ukaž mu vlídnost, dokud tu je, a pak ho nech jít.“

Wren se ponořila do bublinek. Rada je to rozumná, ale dokážu se jí řídit?

Wren si opět vesele pobrukuje a vlídně se na něj usmívá. Keegan se vrátil z dojení a všiml si, že pod stromečkem jsou dva balíčky.

Proboha, jen ať ty balíčky nejsou pro mě.

Znejistěl při pouhém pomyšlení, že mu připravila dárek. Nic pro ni nemám. Už dávno přestal myslet na druhé. Nikdy ho nenapadlo, že by mu Wren mohla dát dárek.

„Posaďte se v obývacím pokoji,“ zavolala z kuchyně. „Budeme večeřet před stromečkem.“

Keegan v duchu zavrčel. I přes jeho odmítání se Wren evidentně rozhodla udělat z toho opravdové Vánoce.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se. Cítil se celý nesvůj.

„Née.“

Keegan si prohlížel tituly knih v knihovničce. Dickens, Twain, Hemingway, Steinbeck, Cather, Poe, všichni klasici v kožených deskách. Co jsem taky čekal? Je učitelkou angličtiny.

Přišlo mu, že uplynula věčnost od té doby, co chodil do školy a četl tyhle knihy. Kdysi dávno, když byl mladý a toužil opustit domov. Kdyby tenkrát věděl, co ho čeká, tak by se do budoucnosti tolik nehnal.

„Prostírání jsou ve skřínce v chodbě,“ řekla Wren. „Nevadilo by vám, kdybyste je prostřel?“ Měla na sobě sváteční zástěru s vyšitým Santa Clausem.

Keegan pokrčil rameny a šel pro prostírání. Rozhodl se mlčet, aby náhodou neprozradil své pocity. Nechtěl mluvit o své minulosti a zatahovat tak Wren do svého neradostného života, ale dělala mu to těžší a těžší. Chtěl jí vysvětlit své chování, říct, že ten vztek s ní nemá nic společného.

Rozložil prostírání a zapnul zprávy v televizi.

„Ahoj holky a kluci, právě jsme dostali zprávu, že Santu Clause spatřili v severním Texasu.“

Na Keegana vši silou dopadla vlna nostalgie. Bolestivé vzpomínky, při kterých mu naskočila husí kůže. Při vzpomínce na minulé Vánoce, které strávil s Maggií a Katií, pevně sevřel rty.

Tříletá Katie byla tak nadšená ze Štědrého dne, že vesele poskakovala kolem a něco neustále povídala, velké modré oči jí zářily nadšením. I teď viděl její úsměv, tolik se podobala matce. To bylo naposledy, kdy byl šťastný.

Přestal vnímat televizi, která dál rozebírala Santa Clause. Měl pocit, jako by se řítíl nekonečným temným tunelem bez konce. Třesoucíma rukama vzal dálkový ovladač a vypnul televizi.

Potil se a sotva popadal dech. Mám snad znova horečku?

„Keegane? Jste v pořádku?“

„Ale jo.“

Znepokojeně se na něj podívala. „Nevadí vám, když si poslechnu počasí?“

Keegan bez odpovědi zase zapnul televizi.

„Tohle budou Vánoce rekordů,“ oznamoval hlasatel vesele. „Oteplí se až na 4 pod nulou a napadne 5 až 7 centimetrů sněhu. Ano, přesně tak. Poprvé od roku 1934 budeme mít tady v severním Texasu bílé Vánoce.“

Wren tleskla a radostně vykřikla, přesně tak, jak by to udělala Katie. „Bílé Vánoce. No není to úžasné?“

Keegan pokrčil rameny. Je z Chicaga. Bílé Vánoce nejsou takový problém.

„To je tak skvělé,“ nadchla se Wren.

Oči jí radostně zářily a vesele se usmívala. Měla růžové tváře a všiml si, že se namalovala. Vypadala jinak, než když ji poprvé uviděl. Nějak šťastněji.

„Jsem ráda, že se mnou sdílíte Vánoce.“ Znělo to tak nadšeně. Myslí to vážně? Je opravdu ráda, že jí zrovna on dělá společnost?

„Jste pěkně od rány, Wren Matthewsová, jestli jste vděčná za společnost padoucha, jako jsem já.“

„Jste na sebe příliš tvrdý.“

„Ani mě neznáte,“ ohradil se. „Klidně bych mohl být vrah na útěku.“

To je pravda. Na prahu se klidně mohl objevit Connor Heller. Vlastně to klidně může být on, kdo Wren špehuje. Je tak naivní, že by přijala vraha stejně, jako uvítala jeho? Projel jím strach, když mu došlo, co všechno by se jí mohlo stát.

Soucitně se na něj podívala. „Nevím, co se vám stalo, Keegane Winslowe, ale jednou budete muset dát svůj život dohromady a začít zase žít.“

Neodpověděl.

Zvonek minutky na troubě přerušil ticho.

„Večeře je hotová,“ řekla a odešla z místnosti. „Pojďte si pro talíř.“

Šel za ní do kuchyně. Nandala jídlo a jemu připomnělo jiné svátky, šťastnější časy. Vzal si od ní talíř, mumlavě poděkoval a vrátil se do pokoje.

„Vánoce byla jediná doba, kdy nás maminka nechala sedět v obývacím pokoji,“ řekla Wren a posadila se naproti němu. „Seděli jsme, jedli a dívali se na stromeček.“

Keegan zíral na svůj talíř. Nechtěl vědět, jak Wren v minulosti trávil Vánoce. Nechtěl se s ní zaplést. Copak to nevidí? Copak neví, že je to pro její dobro?

Zatímco mluvila, jedl. Zdálo se, že ji něco nutí vyplnit to ticho. Keegan se soustředil na výtečné jídlo a snažil se nemyslet. Na Vánoce, na Maggii a Katku, ani na to, co ho přitahuje k Wren.

Najednou přestala mluvit.

Ticho přerušoval pouze slabý zvuk praskajícího dřeva v krbu.

Položil vidličku a podíval se na ni.

V hnědých očích se jí třpytily slzy.

„Co se stalo?“ zeptal se polekaně.

„Připadám vám odporná?“ zeptala se Wren a stírala si slzy hranou ruky.

„Proboha, ne!“ prohlásil Keegan. Právě naopak. Připadala mu nesnesitelně přitažlivá. Jak snadno by se mohl propadnout od těch jasných, velkých hnědých očí, jen kdyby si ji připustil dostatečně blízko! „Proč se teda vždycky díváte jinam, jako bych byla zrůda?“

„Ale Wren,“ zaprotestoval.

„Nemusíte se stydět za svoje pocity. Jestli vás odpuzuju, tak vás prostě odpuzuju.“

„Vaše zranění mě neodpuze ani v nejmenším.“

„Co tedy?“

„Není to ve vás. Byl jsem dlouho sám.“ Nechtěl, aby díky jeho chování začala pochybovat sama o sobě.

„Opravdu nejsem zvyklý mít kolem sebe lidi. Je to ve mně. Společenské chování je moje velmi slabá stránka.“

„Určitě to není mým kulháním?“

„Milá Wren,“ řekl něžně, „kulhání vám neubírá ani trochu na půvabu.“

Znachověly jí tváře. „Nemusíte lhát. Víím, že nejsem nijak zvlášť půvabná.“ Složila si ruce v klíně a sklonila hlavu.

„To říká kdo?“

Pokrčila rameny. „Zkušenost.“

„Potom jste tedy měla špatnou zkušenost.“

Nedokázal říct, co vede jeho další činy, ale jednoduše věděl, že jí musí nějak pomoci. Odsunul své prostírání, přešel k její židli, přikrčil se vedle ní a vzal ji za bradu.

„Je ve vás vnitřní krása, Wren, něco, co se nedá napodobit nebo vyrobit make-upem a oblečením. Nedovolte, ať vám někdo někdy říká něco jiného.“

„Ale kulhám...“ Mačkala v ruce ubrousek. Poznal, že to je choulostivé téma. Kdo si z ní mohl dělat tak krutou legraci?

Keegan zavrtěl hlavou. „Je to obtíž, pouze pokud dovolíte, aby byla. A vlastně, podle mě, jste díky tomu přitažlivější.“

„To si vážně myslíte?“ Oči jí při těch slovech zazářily.

„Ano. To, že kulháte, říká světu, že jste utrpěla něco strašlivého a přežila to, aniž byste zahořkla.“

„S tím by každý nesouhlasil.“

„Pokud si o vás někdo myslí, že jste kvůli zranění něco miň, tak pak to není člověk hodný vašeho času a zájmu.“

„Děkuju,“ řekla Wren, „za to, co jste řekl.“

Pohládl ji lehce po koleni a vstal. Její srdce se po tomto gestu vznášelo. Přiznal to. Je podle něj přitažlivá! Teď jen kdyby se jí podařilo, aby promluvil, aby jí světil svůj příběh, mohli by vytvořit opravdové přátelství. Ta myšlenka ji potěšila.

„Chcete vědět, proč kulhám?“ zeptala se Wren.

„Jen pokud mi to sama chcete říct.“ Vrátil se na svou židli a naklonil se dopředu. Položil lokty na kolena a věnoval jí veškerou pozornost.

Wren se nadechla, aby se uklidnila, a pak se pustila do své minulosti.

Keegan poslouchal. Ani na okamžik z ní nespustil oči, ani jednou ji nepřerušil. Wren mu chtěla říct pouze o nehodě, kdy auto dostalo na ledovatce smyk a narazilo do mantinelu a rodiče se zabili, ale jeho souhlasné pokyvování hlavou ji povzbudilo tak, že se nakonec přistihla, jak mu vypráví o svém nejostudnějším tajemství – kdy dala Blaineovi Thomasovi peníze na nějaký pochybný plán, který měl vylepšit farmu.

Téměř za hodinu Wren dovyprávěla, nadechla se a opřela se o židli.

„Je mi líto vašich rodičů a toho, čím jste musela projít,“ řekl Keegan.

„Díky.“

„Pokud jde o toho mizeru, co vám vzal peníze, neciňte se zahanbená. Stane se to spoustě lidí. Byla jste jen příliš důvěřivá.“

Wren se trpce zasmála. „Já vím. Vzala jsem si to velmi osobně. Od té doby jsem s nikým nechodila. Po Blaineovi jsem přestala mužům věřit.“

Jejich oči se setkaly. Něco v Keeganově pohledu jí sevřelo hrdlo.

„Až vám,“ řekla.

„Ani mně jste neměla věřit, Wren. Není to moudré.“

„Chcete mi ublížit, Keegane Winslowe?“ Naskočila jí husí kůže, ale pohledem neuhnula.

„Nic o mně nevíte.“

„Tak mi o sobě něco řekněte.“

Zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Je lepší, když nic nevíte.“

„Udělal jste něco špatného?“ zeptala se. Jeho prohlášení by ji mělo vyděsit, ale nevydělalo. Ve skutečnosti jeho záhadné chování zvýšilo její zájem. Nenasytnou touhou dozvědět se o něm víc se Wren posunula na okraj židle.

„Mám špatné úmysly,“ řekl.

„Vůči mně?“

„Vůči všemu.“ Zamračil se.

„Proč? Kvůli té popálenině?“

„Nechtějte to doopravdy vědět. Je to dlouhý a temný příběh.“

Wren sevřela rty. „Dobře. Respektuju vaše soukromí.“

„Děkuju.“

Vstala ze židle a sklídila nádobí. Srdce jí prudce tlouklo. Nedokázala popsat pocity, které se v ní honily. Je to strach, hrůza, pokušení, touha? Nejspíš neuvěřitelná směsice všeho.

Co udělal, že je to tak strašné? Proč utíká? Jednu chvíli je laskavý, něžný, ujišťuje ji, že i přes své kulhání je přitažlivá. A vzápětí na to se uzavře úplně do sebe, náladově se brání jejím otázkám a odmítá jí sdělit jakoukoliv informaci ze svého života.

Nevím, co si o něm myslet. Ale rozhodla se, že udělá veselý Štědrý večer, ať se děje cokoliv. Nechala nádobí odmočit a vrátila se do obývacího pokoje.

„V naší rodině bylo zvykem otvírat dárky na Štědrý večer,“ řekla. „A co u vás?“

„My jsme vždycky rozbalovali druhý den za svítání,“ odpověděl Keegan.

Wren odkulhala ke stromečku, vzala dva vesele zabalené balíčky a přinesla je Keeganovi.

„Tyhle jsou pro vás.“ Podala mu je.

„To jste neměla.“

Pokrčila rameny. „Jsou Vánoce. Nemohla jsem to jen tak přejít.“

„Já... já pro vás nic nemám,“ řekl.

„Ale máte.“

„A co?“

„Úsměv.“

Lehce se pousmál.

„Chci opravdový úsměv,“ řekla.

„To je pro mě těžké.“

„Já vím.“

Zkusil to znova. Tentokrát se úsměv rozlil i do očí. Wren mu úsměv opětovala.

Usmál se ještě víc, když viděl reakci v jejích očích.

„Vidíte! To je mnohem lepší. Teď se podívejte na dárky.“

Keegan nemotorně rozvázal stuhu. Tmavé vlasy mu splývaly na límec a téměř skrývaly jizvu. Wren připadal jako ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Zvláště když se usmál.

Keegan roztrhl obal a otevřel krabici. Vyndal šedobílý svetr, který pro něj celou minulou noc pletla.

„To je nádherný,“ zvolal. „Ale jak... kde jste to vzala? Nebyla jste v obchodě. Neznáte mou velikost.“

Zdálo se jí to, nebo ho opravdu přemohlo dojetí?

Tiše zvedla svůj kufřík s pletením a ukázala mu šedou a bílou vlnu.

„To vy sama?“ pohladil hebký svetr. V hlase měl údiv, který ji dojal a potěšil.

Přikývla.

Zamrkal a otočil se.

„Děkuju.“

„Ten druhý dárek je šála ve stejné barvě.“ Cítila se nesvá. „Myslela jsem, že se vám bude hodit něco teplého, když stopujete na silnicích. Nechci, abyste se znova nastydl.“

„To je od vás milé, Wren.“

„Poslyšte, nejsou snad Vánoce právě o tomhle?“

„Zasloužíte si ode mě dárek. Něco víc než jen úsměv, ale nemám nic, co bych vám mohl dát.“

„Tak to není.“

„Co tím myslíte?“

„Spravil jste mi trubky. To byl nádherný dárek. Dokážete si představit, jakou by mi dalo práci udělat to sama?“

„Dlužím vám mnohem víc.“

„Pokud opravdu máte ten pocit, tak zůstaňte a pomozte mi na farmě.“

V očích mu potemnělo. „Nemůžu. Přál bych si, abych mohl zůstat, ale nejde to.“

„Co mám říct, abych změnila váš názor? Opravdu potřebuju vaši pomoc, Keegane.“

„Najdete někoho jiného.“

„Myslím, že máte pravdu.“

Ale já nechci nikoho jiného! Chci Keegana Winslowa. Vlastně po něm toužím. Nemůžu v noci spát, protože mi ovládá myšlenky. Nemůžu jíst, protože se mi v jeho přítomnosti třese žaludek. Podlamují se mi kolena, když se usměje, tajů, když se mě dotkne.

Za těch pár dnů si zvykla na jeho přítomnost, dodávala jí sílu a klid. Nebude snadné vrátit se zase do samoty.

Stál ve dveřích a nad hlavou mu visela snítka jmelí. Jeho vysoká postava zaplnila místnost. Přitahoval ji mocněji než magnet.

Impulsivně a bez přemýšlení k němu přešla. Došlo jí, že má možná poslední příležitost, kdy může ochutnat jeho rty, a byla by blázen, kdyby promarnila takovou příležitost.

Keegan se na ni podíval, evidentně netušil, že je pod jmelím. Wren mu položila ruce na ramena.

„Mám pro vás ještě něco,“ řekla. „Zavřete oči.“

Poslechl a zavřel oči.

Třásl se jí ruce, ale bylo jí to jedno. Toužila to udělat od chvíle, kdy její pád z žebříku skončil v jeho náručí. Našpulila rty, stoupla si na špičky a dala mu pusu.

Keegan nejdřív nereagoval.

Zvedla ruce, vjela mu prsty do vlasů a jemně mu sklonila hlavu. Právě ve chvíli, kdy si začala připadat jako nadržovaná samička, která se chová vyzývavě, Keegan hluboce zasténal a výzvu přijal.

Jeho rty se tvrdě a hladově přitiskly na její.

Wren neuhnula, naopak vychutnávala tu chvíli, věděla, že už nikdy nemusí pocítit něco tak nádherného.

Keeganovy silné paže si ji přitáhly blíž.

Jako by právě vítala dlouho očekávaného ztraceného milence, Wren otevřela ústa, toužila po tom, aby se důvěrnost zvýšila. Zapomněla na to, co je rozumné a co ne, a instinktivně se celá vložila do toho polibku, jako by si přála se v něm rozplynout.

Cítila jeho jazyk proti svému a měla pocit, jako by se dotkla nebe. Vyvolalo to v ní takovou explozi pocitů, jakou nikdy nezažila. Ten polibek předčil všechny její představy. Mísily se v něm naprosto všechny chutě. I Keegan zasténal, když se na něj intimně přitiskla. Nevěděla, co přesně od něj chce, chtěla jen víc a víc. Najednou ucítila jeho horké polibky za uchem.

„Wren... ach sladká malá Wren...“ vzdychal jí do vlasů.

Hladil její záda, nejprve jemně a potom naléhavěji. Zaklonila hlavu, aby ji mohl něžně líbat na krku. Zadržela dech, když jí rukou sjel přes žebra k prsu.

Už je to tak dávno, co Wren cítila, že ji někdo chce a že po ní touží. Bylo tak příjemné být držena mužnými pažemi. Cítila, jak jim oběma tlučou srdce. Někde vzadu ve své mysli věděla, že nejde o jen tak nějaké paže, ale o to, že ji drží Keegan Winslow. Když ji líbal Blaine, byly to všechno lži, ale s Keeganem to bylo opravdové, správné.

Ale je to opravdové? rýplo si podvědomí. Copak ji Blaine neomámil, alespoň na chvíli? Jak si může být tak jistá, že se neplete i s Keeganem?

Sám ji varoval. Důrazně jí řekl, že se mu nesmí věřit, a přesto to tvrdohlavě popírala, snažila se ze všech sil dokázat, že ji instinkty neklamou.

Nebo snad úmyslně zavírám oči nad jeho chybami, hledám výmluvy pro jeho životní styl jenom proto, že se do něho zamilovávám? ptala se Wren sama sebe.

V tu chvíli Wren věděla, že je to pravda. Během posledních tří dnů zkrátka ztratila pro toho muže srdce. Pro muže, o kterém vůbec nic neví.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Keegan vzal Wren za paže a postavil ji pevně na zem. „Vím, že vás přitahuju, Wren, ale vaše city jsou pomýlené.“

„Pomýlené?“ opakovala.

„Nemůžu je opětovat.“

Wren se nervózně zasmála.

„Nevím, co máte na mysli, Keegane. Nic od vás nečekám. Vůbec nic. Stál jste pod jmelím.“ Ukázala na větvičku nad jejich hlavami.

Snad si nemyslí, že jí tohle spolknou? Ten polibek měl v sobě zvláštní náboj. A kdyby nestíhal Connora Hellera, kdyby nebyl tak navztekaný a zahořklý, kdyby mu v duši nevládla pomsta, přemýšlel by, co ten polibek znamenal.

„Pouhý přátelský polibek?“ zeptal se.

„Snad jste si nemyslel, že jde o něco víc?“ Rty se jí třásly.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a cítil, jak se vnitřně rozpaluje a chvěje. „Jistěže ne.“

Wren se přinutit usmát, ale Keegan viděl, že pod tou maskou se skrývají slzy.

To se nemělo stát. Úmyslně se po minulých šest měsíců stranil lidí, vyhýbal se jim, žil sám v ústraní a soustředil se na své poslání. Nemám právo ji povzbuzovat, i kdybych sám chtěl.

Kdyby ho jen nepřepadla ta bouřka. Kdyby jen neonemocněl a nezůstal tu. A hlavně kdyby jen nenarazil na farmu Wren Matthewsové. Jedno je naprosto jasné, rozhodl se Keegan. Musím odsud odejít, a to rychle. Než se mezi námi stane něco dalšího. Protože příště by mi nemusel stačit polibek.

„Děkuju ještě jednou za svetr a šálu. Je to od vás velmi milé.“

„Prosím.“

„Jsem unavenej,“ řekl neohrabaně. „Ještě jsem se úplně nesebral z horečky.“

Přikývla.

„Myslím, že to dneska brzo zabalím.“ Roztáhl paže a předstíral zívnutí.

„Jistě.“

„Tak tedy dobrou.“

„Dobrou noc.“

Tížil ho pocit viny. Zastavil se v hale, otočil se a dlouze se na Wren zadíval.

Vypadala jako anděl na pozadí hvězdnatých blikavých světýlek na stromečku. Sevřel se mu krk, ale překonal to.

„Odejdu zítra hned ráno.“

Nepokoušela se mu to rozmluvit a Keegan jí za to byl vděčný.

„Můžu dostat zpátky svou pistoli? Prosím.“

Na chvíli zaváhala, potom řekla: „Dobře.“

Vzala z háčku klíč, otevřela skříňku a vyndala zbraň. Podala mu ji.

„Hodně štěstí, Keegane Winslowe,“ zašeptala, „doufám, že najdete to, co hledáte.“

Wren zvedla sluchátko. Ještě pořád nebylo spojení. Oprava se nepochybně zdržela prudkou bouří a svátky. Vzdychnla si. Kdyby telefon fungoval, zavolala bych svou kolegyni, Mary Beth Armandovou, jen abych slyšela přátelský hlas.

Možná je to tak dobře. Copak vážně chci, aby se o mém bláznovství dověděla celá škola?

Wren se pohupovala v houpacím křesle u krbu a zlehka se dotýkala rtů. Proč jsem ho proboha políbila a co jsem si myslela, že to vyřeší? Co od něj vůbec chci?

Oporu, proletělo jí hlavou. Už je to tak dávno, co pocítila lásku, co měla někoho, na koho se mohla spolehnout.

Ale není v tom víc? Nutkání, které jí probíhalo v podbřišku, naznačovalo jiné potřeby, naznačovalo víc než jen touhu o někoho se opřít.

S povzdechem vstala a šla umýt nádobí. Aby si zlepšila náladu, zapnula rádio. Ve snaze bojovat se smutkem, který v ní vzrůstal, začala zpívat spolu s rádiem.

Těch pár dní s Keeganem Winslowem jí dalo důležitou lekci. Příliš dlouho se schovávala před životem, vyhýbala se lidem a používala své zranění jako výmluvu pro svou nedůvěřivost.

Objevil se někdo, kdo má ještě větší strach a větší potřeby než ona. Muž, který nese těžký úděl. Muž, který je příliš statečný na to, aby si kohokoli pustil pod kůži a do svého srdce. Odmítá základní potřebu lidského kontaktu.

Aniž by to zamýšlel, Keegan Winslow nastavil zrcadlo její duši a dovolil jí, aby nahlédla do svého osudu. Pokud bych dál zůstala v ústraní a plachá, zůstala bych tak do konce života. Zahořklá a sama, nikoho bych nezajímala a po čase bych stejně jako Keegan přijala svůj osud. Snad bych mu i dávala přednost.

Díkybohu se objevil na prahu. Přinesl jí důležitou zprávu. Začni žít a starat se o lidi. Mysli na něco jiného než svoje trápení.

Změnila se během té doby, co se o něj starala. Byl nejvyšší čas začít znova milovat. Možná ne Keegana Winslowa, ale někoho. Byla mu neskutečné vděčná za tento dárek, o kterém ani nic netušila.

„A teď zprávy v deset,“ ohlásili z rádia.

Wren myla nádobí a napůl ucha poslouchala zprávy. Věděla, že moderátor bude mluvit o Santu Clausovi. Nepotřebuje žádné připomínky, že jsou svátky a že nemá přátele ani děti ani manžela, s kterými by je trávila.

„Máme pro vás na Štědrý večer poněkud nepříjemné zprávy.“

Co se stalo? sarkasticky napadlo Wren. Převrhly se snad Santovi sánky?

„Dostali jsme zprávu, že se v okolí Stephenvillu pohybuje uprchlý vězeň.“

Wren zpozorněla. Co?

„Muž jménem Connor Heller z Chicaga byl spatřen, jak stopuje ve středním Texasu.“

Wren ztuhla krev v žilách.

„Heller utekl z vězení Joliet minulý červen. A přestože je celostátně stíhán, už šest měsíců uniká policii. Heller byl odsouzen

za založení požáru v domě předního policisty z Chicaga. V ohni zemřela jeho žena a dítě. Heller se tak mstil za smrt bratra, kterého policista zastřelil během zátahu na překupníky drog.“

Ne! Wren se zděšením sevřel žaludek. Vybavila si hrůzu, kterou v ní vyvolal, když se tu před třemi dny Keegan Winslow objevil. Tehdy z něj měla strach.

„Policie doporučuje při setkání s tímto mužem zvýšenou opatrnost. Je mu třicet pět let, je zhruba sto osmdesát centimetrů vysoký a váží asi devadesát pět kilo.“

Heller je z Chicaga. Keegan taky.

Wren kulhavě přecházela po místnosti.

Hellerovi je třicet pět, Keeganovi zhruba taky.

Zařala pěsti, prudce, zrychleně dýchala.

Heller je sto osmdesát pět centimetrů vysoký. Keegan taky.

Vnitřní hlas s ní nesouhlasil. Keegan nemá ani náhodou devadesát pět kilo...

„Mohl zhubnout,“ mluvila nahlas. „Na silnici byl nemocen. Nebylo by těžké shodit dvanáct kilo.“

„Connor Heller má jedno poznávací znamení,“ pokračoval hlasatel, jako by byl svědkem Wrenina vnitřního boje. „Na krku a zádech má popáleniny od ohně, který založil.“

Ta zpráva ji zasáhla jako blesk. Podlomila se jí kolena, když slyšela tu hroznou zprávu, která vše dokazovala.

„Ne, to nemůže být pravda.“ Měla slzy na krajíčku. |Ale nemůže ignorovat pravdu, která je tak jasná, ať by sebevíc chtěla. Keegan Winslow je ve skutečnosti Connor Heller a ona mu hloupě vrátila jeho Magnum 357.

Keegan ležel na posteli a poslouchal rádio, které potichu hrálo vánoční hudbu. Měl dost nad čím přemýšlet. O Maggii a Katce, o Connorovi Hellerovi, o Wren.

Wren Matthewsová.

Zachvěl se, kdykoli si na ni vzpomněl. A na to, jak ho odvážně políbila. Jako by síla jejího polibku dokázala změnit oba jejich mizerné životy! Obdivuju její odvahu a odhodlání. Ale přestože po tom toužím, nemůžu v jejím náručí najít útěchu a zapomnění.

Po tom, co Maggie zemřela, přísahal, že v jeho životě nebude žádná jiná žena. Jak se může jen na okamžik zastavit, když mu jizva na zádech neustále připomíná to, co ztratil? Jak může znova věřit, když mu vyrvali srdce z těla a spálili ho na popel? Jak může riskovat znova milovat nějakou ženu, když nedokáže cítit nic kromě vzteku a nenávisti?

Ale co je potom ten něžný cit, který jím projede, kdykoliv pomyslí na Wren?

Ne! Nemůžu, nesmím k ní cokoliv cítit. Keegan zatvrdil své srdce a lhal sám sobě.

Wren Matthewsová není nic jiného než malá vystrašená učitelka. Chromá a neohrabaná, naivní a hloupá. Dokonce tak hloupá, že mu vrátila zbraň. Věří mi.

Hlasitě zabručel. Při její naivitě je zázrak, že tak dlouho přežila. Sáh pod polštář a stiskl zbraň. Chladný kov zchladil jeho prsty. Ano. Tohle si musím zapamatovat. Uspokojující pomstu, kterou je tvrdá ocel schopna přinést. Odmítal myslet na něžné polibky, teplá objetí a vůni domácích sušenek.

Ale jeho vědomí se odmítalo nechat dál obelhávat. Šest měsíců se mu dařilo udržet pochybnosti a vinu vyvěrající z téhle mise na uzdě, ale dál už to nešlo. Nemusím to dělat. Můžu to nechat na policii, ať si ho chytí sama. Můžu jednoduše zastavit stíhání. Můžu odhodit svůj vztek, odložit zbraň a znova přivítat lásku do svého života.

Láska přináší bolest, připomnělo mu temné já. Spoustu, spoustu bolesti. Pokud se odvážíš znova milovat, riskuješ, že znova ztratíš.

Keegan se otrásl. Nemůžu prožít další takovou zkušenost, takovou, která mě oloupila o ženu a dítě.

Wren není Maggie, trvalo na svém něco v jeho hlavě. *Je silnější a tvrdší, přežije.*

Zavřel oči a bojoval se vzpomínkami, které zaplavovaly jeho mysl. Najednou se opět ocitl u toho děsivého požáru. Návrat té vzpomínky trhnul bolestivě celým jeho tělem.

Čtyři ráno. Právě se vracel z bouřlivé dvojité směny. Byla ještě tma. Šel domů pěšky, auto nechal Maggi. kdyby ho potřebovala, stanice byla jen míli od jejich domu.

Ucítil závan kouře. Tenkrát ho napadlo, kdo asi topí v krbu v tuhle roční dobu.

Potom spatřil nad střechami sousedních domů plameny a najednou ho zaplavila obava. Rozběhl se a modlil se, aby ten strach, který v něm klíčil, nebyl opodstatněný. Není to náš dům, prostě to nemůže být náš dům, opakoval si.

Ale byl.

Vybavil si nářek hasicích vozů a jasnou oranžovou záři. Hasiči ho drželi zpátky, aby nevběhl do domu.

Při té vzpomínce se svíjel hrůzou, ale nedokázal ji odehnat. Znova cítil spalující výheň a dýchal špinavý vzduch.

Nic ho tehdy nemohlo zadržet. Vytrhnul se hasiči a vletěl dovnitř do domu a hlasitě volal Maggiino jméno. Bojoval s kouřem a plameny. Našel ji v posteli, schoulenou do klubíčka s hlavou pod polštářem.

„Maggie,“ zavzlykal.

Jeho žena se ani nepokusila utéct nebo ochránit jejich dceru. Jednoduše to vzdala. Nebyl tam, aby ji ochránil, a Maggie nevěděla, co má bez jeho vedení dělat, tak neudělala nic.

Keegan vzal svou ženu do náručí a otočil se, aby s ní odešel, kolem nich praskalo a hořelo dřevo. Jeho zoufalství bylo tak velké, že nezaslechl pohyb za sebou.

V okamžiku se ocitl na zemi. Z místnosti vyrazil přízrak. Connor Heller.

Potom se propadla střecha. Chytla mu košile, popálila krk, ramena a záda. Hasiči ho vytáhli z trosek domu, přestože se s nimi snažil bojovat a křičel, že chce zemřít.

Ale přežil.

Keegan si silně skousnul vnitřek tváře. To utrpení je důvod, proč nemůže dát Wren šanci, proč s ní nezůstane na farmě ani o den déle. Útočiště posloužilo svému účelu. Nemá čas myslet na Wren Matthewsovou, na její polibek a na to, co vlastně znamenal. Nezasloužím si ji. Jsem špatný ochránce, hrozný manžel. Je mou povinností strávit zbytek života v osamění a žalu.

Máš zatracený štěstí, že máš příležitost pokusit se začít znova a s takovou ženou, jako je Wren, hádalo se s ním jeho svědomí. Přestaň se litovat.

Druhou šanci! Co komu nalhávám? Pro člověka, jako jsem já, není žádná druhá šance.

Jsou Vánoce, pokračoval hlas. Čas zázraků.

Až na to, že já nevěřím na zázraky, už ne. Keegan se neklidně převálil na posteli, natáhl se a zapnul rádio.

„A teď zprávy.“

Se sténáním se zvednul.

Další zprávy o Santovi je to poslední, na co má náladu. Chtěl přepnout na jinou stanici, ale následující hlasatelova slova ho zarazila.

Connor Heller je v této oblasti. Ztuhla mu krev v žilách a současně se pro sebe ve tmě usmál.

Zajásal a zároveň pocítil temnou úlevu. Ano! Před třemi dny tu Heller byl a stejně jako jeho ho zarazil sníh a mráz. Keegan měl v úmyslu počkat do rána a potom opustit Wreninu pohostinnou farmu a vydat se k Hellerovi, ale nejnovější sled událostí ho přesvědčil, že musí odejít okamžitě. Buď teď, nebo nikdy. Konečně je u cíle své dlouhé cesty. Keegan se rozhodl, obul si boty a připnul pistoli.

Musím si pospíšet. Dřív nebo později uslyší Heller zprávu z rozhlasu a odejde ze Stephenvillu tak rychle, jak to jen půjde. Nemůžu si dovolit ho ztratit. Už ne.

Z vedlejší místnosti se ozval zvuk padajícího skla. Keegan nastražil uši a poslouchal. *Co se ksakru děje?*

„Wren?“ Vběhnul do haly. „Jste v pořádku?“

Viděl, jak stojí mezi rozbitým sklem před skříní se zbraněmi.

„Ruce vzhůru!“ řekla Wren a zvedla proti němu zbraň. Mířila mu na srdce, na tváři přísný výraz. Měla na sobě flanelovou noční košili ke kotníkům a růžové pantofle s labutěnkou. Tak se to k sobě nehodilo, že se téměř rozesmál.

„Co se děje?“ zeptal se

„Proč mi to neřeknete sám, pane Hellere?“ Ruce se jí třásly, ale hlas jí zněl jasně jako pevná žula.

Heller? Wren zřejmě slyšela zprávy a přebrala si, že *já* jsem Heller.

„Počkejte, Wren, vysvětlím to.“

„Nejsem zvědavá na žádné další lži!“

„Můžete mě vyslechnout?“

„Proč? Abyste měl čas vytrhnout mi zbraň z rukou? Nestůjte tak blízko, opřete se o zeď.“

Keegan udělal, co řekla.

„Nejsem Connor Heller. Jsem opravdu Keegan Winslow. Heller zavraždil mou rodinu.“

Zaváhala. Poznal, že by mu ráda věřila, ale měla strach a nemohl jí to zazlívát.

„Dejte zbraň dolů a promluvme si, Wren.“

„Ukažte mi nějaký průkaz. Dokažte, že jste Keegan Winslow.“

Keegan si povzdychl. „Opustil jsem policii po požáru a vrátil odznak.“

„Tak tedy váš řidičský průkaz.“

Sakra, náprsní tašku mu ukradli v Nebrasce. „Nemám u sebe žádný průkaz totožnosti, ale přísahám, že nejsem Connor Heller.“

„A čekáte, že vám budu věřit?“

„No tak Wren, myslíte si, že by vás mohl přitahovat vrah? Na to jste příliš chytrá.“

„Už jednou jsem se nachytala, Blaine Thomas byl podvodník a já na to přišla příliš pozdě.“

Viděl, jak bojuje sama se sebou.

„A co ten polibek?“ zašeptal. „Neříkejte mi, že to bylo jen tak, protože já vím, že ne.“

„V rádiu říkali, že Heller má popáleninu na krku,“ trvala na svém. Tvrdohlavě zvedla bradu a ignorovala jeho tvrzení, že ten polibek něco znamenal. „Protože nemůžete prokázat, že nejste Heller, potom je ta popálenina důkaz, že jím jste.“

„Heller se popálil v ohni, který založil. V ohni, ve kterém zemřela moje žena a dcera. Tentýž oheň zjizvil i mě.“

„To nestačí.“ Ani nemrkla. „Myslím, že jste Connor Heller a že jen předstíráte, že jste Keegan Winslow.“

„Wren.“ Keegan vzdychl rozhořčením. „Kdybych byl Connor Heller a zamýšlel vám ublížit, copak už bych to dávno neudělal?“

Šlo o čas. Musím jít Hellerovi po stopě co nejdřív. Nemůžu tu stát celou noc a diskutovat o své totožnosti.

„Dobře. Myslete si, co chcete, já odcházím.“ Keegan se otočil ke dveřím.

„Stůjte,“ řekla smrtelně vážně.

„Podívejte.“ Zvedl ruce. „Stíhám Hellera od té doby, co utekl z vězení. Konečně jsem se dostal tak blízko, až do Stephenvillu. Hellerův otec bydlí tady jen pár mil odsud. Pokud jsme my slyšeli tu zprávu, tak on ji slyšel taky. Musím ho najít, než zase zmizí.“

„Snažte se,“ řekla, „ale na mě to nepůsobí. Vy a já teď zajdeme pro můj nákladník a pojedeme dolů k šerifovi Langleymu. Pokud jste opravdu Keegan Winslow, pak mu to můžete dokázat.“

„Po té ledovatce to bude trvat hodiny, a to v případě, že se nezabijem a neskončíme někde v příkopě.“

„A co? Pokud jste, kdo jste, nezáleží na tom. A pokud zemřeme, pak se vyřeší problémy nás obou, nebo ne?“

Trhnul sebou nad netaktností svých slov. Rodiče jí zemřeli na následky smyku na ledovatce a Wren má doživotní zranění. Fakt, že je ochotna odvážit se ven v tomhle počasí, mu jasně ukázal sílu jejího rozhodnutí.

„Nemůžu dát Hellerovi čas, aby se dostal z města.“

„Budete to muset risknout.“

„Ne,“ odpověděl Keegan. „Nejdu s vámi.“ Otočil se a šel směrem ke dveřím.

Odjistila zbraň.

„Nenuťte mě to použít.“

„Wren,“ řekl, aniž by se na ni podíval. Držel ruku na klice. „Pokud mě chcete zastavit, tak mě prostě budete muset zastřelit.“

Na obočí jí vyrazily perličky potu. Mluví pravdu? Je opravdu Keegan Winslow, nebo je chladnokrevný vrah Connor Heller?

„Prosím,“ prosila, „jděte od těch dveří.“

Co udělá, když odmítnu poslechnout její příkaz? Zmáčkne opravdu spoušť? uvažoval Keegan.

Byla zmatená a rozčilená. Zlobila se na ně na oba.

Zúžily se mu oči. Stáhl si klobouk víc do čela, zapnul si bundu a zamračil se.

„Odcházím.“

Otevřel dveře a dovnitř vtrhnul studený noční vzduch a dostal se jí chladivě pod košili. Do chodby vlétly sněhové vločky.

Ještě jednou se na ni přes rameno podíval, tmavé oči mu doutnaly.

„Nikdy jsem vám nechtěl ublížit,“ řekl. „Ať se stane cokoli, chci, abyste tomu věřila.“

Wren zalapala po dechu, tak mocně se vzbouřily její city. Copak jsem se vážně zamilovala do vraha? Už jednou jsem se zamilovala do nesprávného muže. Využívají mé laskavé povahy. Copak jsem udělala další hroznou chybu? Copak se v něm moje city tak zmýlily? Nebo jsem odmítala vnímat jeho náladovost a neochotu cokoli o sobě říct? Sám mě varoval, že pro mě není dost dobrý. A já hloupá tomu nevěnovala pozornost.

„Na shledanou, Wren Matthewsová,“ řekl a lehce jí zasalutoval. „Zasloužíte si to nejlepší a doufám, že najdete dobrého muže, který vás bude milovat.“

Zbraň jí v rukou ztěžkla. Vyschlo jí v krku, svaly se napjaly. Jak by mohla zastřelit člověka, který má na sobě šálu, kterou sama upletla? A kromě toho, co když je to Keegan Winslow, a ne Connor Heller? Nemám na výběr, musím ho nechat jít.

Zmizel do noci, pohlcen tmou a sněhem. Wren měla pocit, jako by s ním odešla část její duše.

Keegan je pryč.

Přešla místností a zavřela dveře. Prázdnost. Její život je zase prázdný.

Prostě to nemůže být Connor Heller. Kdyby byl, jak by k němu mohla cítit tak něžné city?

Ale na druhou stranu – jednu dobu si taky myslela, že miluje Blaina Thomase.

To není totéž.

Není? Něco si nalhává, popírá fakta. Chce věřit, že je to Keegan Winslow. Jinak by to znamenalo, že je špatný znalec povah, že má

v sobě nějakou fatální vadu, která ji přitahuje k temným a nebezpečným mužům.

Smutně vrátila zbraň zpátky do skříňky a snažila se vyhnout rozbitému sklu. Rozbila sklo ve spěchu, když jí nešla skříňka otevřít.

Byla někdy tak na dně, viděla věci tak černě? Ano. Po tom, co její rodiče zemřeli. Když se probudila v nemocnici a doktoři jí řekli, že možná už nikdy nebude chodit. To bylo zlé. Ale tohle je taky strašné. Mnohem horší, než co se stalo s Blainem Thomasem. Blaine vzal její peníze a hrdost, ale nezlomil jí srdce. Rozeštkala se.

Keegan jí dopřál, aby našla lásku. Bohužel ji našla.

U něj. Ať si jakkoliv přála, aby to nebyla pravda, nemohla zabránit pocitům, které ji zaplavily, kdykoliv si pa něj vzpomněla. Potřebuju mě, ať už to ví nebo ne, a já potřebuju jeho.

Oba dva tak moc v minulosti vytrpěli, že byla opravdová škoda, že si nedokázali navzájem vyjádřit svoje ppravdové pocity. Ale copak to šlo, vždyť ani nezná jeho pravou totožnost. Zavrtěla hlavou. Nemůže být Connor Heller, i když jsou všechny důkazy jasně proti němu. Necítila bych nic tak silného vůči člověku, který založil požár s jasným záměrem zabít rodinu. Ať byly jeho chyby jakékoliv, Wren věděla, že není schopen takového činu.

Ale šírá ho pomsta. A z dobrého důvodu, to mu Wren nemohla upřít. Ale jak by mohl člověk, jehož srdce je naplněné nenávistí, znova milovat?

Malomyslně klesla na pohovku. Proč jí vstoupil do života, vzbudil v ní naděje a touhu začít znova žít, a pak všechno krutě roztříštil?

Bez nálady zírala na světýlka na stromku. Nakonec to bylo správné, uzavřít se v samotě před lidmi. Využila příležitosti a vše, co za svou snahu dostala, je jen hromada bolesti.

Možná, že až dopadne Connora Hellera a pošle ho do vězení, tak se ke mně vrátí zpátky, šeptalo jí něco, co se odmítalo vzdát.

Umlčela tuhle romantickou myšlenku a zatvrdila své srdce. Nežije ve světě romantických příběhů, žije ve tvrdé, studené realitě. Je chromá stará panna a nemá před sebou nic než farmu, která se rozpadá, a uboze placenou práci učitelky. Může si pomalu začít zvykat na myšlenku, že se žádný krásný princ, sakra, ani docela

obyčejný kluk neobjeví a nezachrání ji před jejím údělem. Tohle je můj život a musím se s tím smířit, uvědomila si.

Zaplavila ji sebelítost, silnější než v době, kdy jí zemřeli rodiče. Wren si dala hlavu do dlaní a rozplakala se. Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Zarazila se. Je půlnoc a Štědrý večer. Už dávno nevěří na Santa Clause. Může to být jen jeden člověk.

Wren vyskočila z pohovky a spěchala otevřít. „Keegane!“ vykřikla a rozevřela dveře.

DESÁTÁ KAPITOLA

Ale za dveřmi nestál Keegan Winslow.

Wren hrůzou zatajila dech. Muž, který stál za dveřmi, vypadal, jako by přišel z nějakého hororu.

Byl větší než Keegan, široká ramena vyplňovala celý vchod. Měl dlouhé rovné černé vlasy a odulé rty. Tvář měl zjizvenou od neštovic. Kabát měl špinavý a potřísněný a šel z něj poněkud nepříjemný zápach.

Wren v úleku ustoupila stranou.

Odstrčil ji a zabouchnul za sebou dveře. Začal se vlezlým pohledem rozhlížet po kuchyni.

„K-kdo jste?“ dotazovala se, ale ani se nemusela ptát, už předem znala odpověď.

Vrahoun se zle zašklebil a ukázal tak řadu křivých žlutých zubů.

„Jmenuju se Connor Heller a přišel jsem vás na chvíli navštívit.“

Z té přílišné zdvořilosti ji zamrazilo.

Wren se trochu vzpamatovala a snažila se nedat najevo strach. „Nejste tu vítán.“

„Aha.“ Zahrál zklamaný výraz a zavrtěl huňatou hlavou. „To je fakt blbý.“

„Musím vás požádat, abyste odešel, pane Hellere.“

„Co je? Nejsem tak pěknej jako tvůj přítel?“

„Jestli odsud neodejdete do třiceti vteřin, zavolám šerifa.“

„Nezavoláte, zlatíčko. Přerušil jsem telefonní spojení a opraváři se sem kvůli bouřce neměli šanci dostat.“

Wren zadržela dech. Takže její linka byla přestřižena, jenže ne Keeganem, ale tímhle mužem.

„Jak to víte?“ zašeptala. Najednou cítila, jak ztrácí sebevládu.

„Pozoroval jsem vás.“ Heller těžce oddychoval. „Čekal jsem, až váš přítel polda odejde.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Ale jistěže víte. Nebo se vám snad to vášnivý líbání nelíbilo?“

„Špehoval jste nás!“

„Jo.“

Wren se zatřásla.

„Proč jste přerušil telefonní spojení?“

„Sakra, před třemi dny jsem se sám chtěl představit. Představ si, jak mě namíchlo, když mě v tom Keegan Winslow předběhl,“ zafrkal Heller. „To je mi panečku detektiv. Nenašel by svůj vlastní zadek. Byl jsem deset metrů odtud, a on o tom neměl tušení.“

Wren cítila, jak bledne, opřela se o zed' a pokoušela se přemýšlet. „Vy jste se tu celou dobu skrýval?“

„Jo. Celou dobu jsem byl zašitej ve sklepe.“

„Proč?“

„Čekal jsem na příležitost, kdy budu moci navštívit svého tátu.“

„Proč v mém domě?“ Dala si ruce v bok, doufala, že vypadá chladně a že její hru spolkne.

„Jste tu blízko. A sama.“

„Byl tu Keegan.“

„Jó. Zničil mi plány.“ Hellerovy oči si drze prohlížely Wrenino tělo. „Až do teďka.“

„Vrátí se,“ řekla.

„Ne, nevrátí. Hledá mě.“

„Najde vás.“

„Ten idiot? Těžko. Už šest měsíců mě bez úspěchu stopuje.“

„Zdá se, že jste si sám sebou dost jistý.“

„Proč bych neměl být?“

„V rádiu hlásili, že vás viděli v okolí Stephenvillu.“ Zpozorněl. Vypadal zaraženě. „Zklamal jsem je dřív, udělám to zase.“

Wren měla na jazyku, že správné slovo je oklamat, ale mlčela. Ať si jen ten blbeček zůstane ignorantem. Pochybovala, že vůbec dokončil střední školu.

„Poslyšte,“ změnil Heller téma, „máte něco k jídlu?“ Než mohla odpovědět, přešel k ledničce a otevřel ji dokořán. Našel zbytky

štědrovečerní večeře a začal si nabírat. Nacpal si jídlo do pusy a oplzle ho přežvykoval, potom vyhodil kosti do koše a olíznul si prsty. „Jste zatraceně dobrá kuchařka.“

Mám mu snad děkovat za pochvalu? Wren se rozhodla, že v takovéto situaci se nevyžaduje důsledná etiketa.

„Proč jste to udělal?“ zeptala se. „Proč jste zabil Keeganovu ženu a dceru?“

Zatvářil se divoce. „Zabil mého mladšího bráchu Victora. Musel za to zaplatit.“

„Ale nic to nevyřešilo, nebo jo?“ Totéž si přála říct Keeganovi, ale neodvážila se. „Sel jste do vězení a teď jste na útěku. A navíc, váš bratr je pořád mrtvý.“

„Uspokojilo mě ublížit vašemu příteli. Dostal dávku své vlastní medicíny. Poldové si o sobě moc myslí. Rádi rozdávají, ale když dojde na ně, tak jsou z nich ufnukaný poseroutkové.“

Trhla sebou nad tou chladnou odpovědí. „Proč si myslíte, že je Keegan můj přítel?“

„Viděl jsem vás spolu, jak se na vás díval a jak jste spolu bojovali.“

Wren si vzpomněla na jejich žhavou výměnu názorů právě tady v kuchyni, když ztratil sebekontrolu a utrl se na ni.

„Jde po tobě. To je zlý.“ Heller ji znova chlípně přejel pohledem, Wren si v tu chvíli přála, aby na sobě měla brnění. „Osobně to nechápu. Jsi taková šedá myška a nemáš dost make-upu. Ale myslím, že je na tom dost špatně.“

Jeho urážku ignorovala.

„Ale na druhou stranu, Winslowova žena taky nebyla nic moc. Hádám, že dává přednost milým, nevinným typům,“ zauvažoval Heller.

„Myslíte si, že naše hádka znamená, že o mě stojí?“ Wren si shrnula ofinu z tváře, zvědavá, co tím chce říci.

„Vášně, zlato. Pozoroval jsem ho a jeho starou tři týdny, než jsem podpálil dům. Hádej co? Nikdy nebojovali. Nikdy. Nemyslíš, že je to trochu divný?“

Vášně? Že by po mně Keegan toužil? Může to být pravda? Wrenino srdce poskočilo.

„Myslíte?“ Wren nevěděla, proč se zrovna jeho ptá na názor, nejspíš toužila najít důkaz, že ji Keegan opravdu přitahuje.

„Podívejte, musíte přece nějak vznítit jiskření, a jak jinak, než že ho dokážete vyprovokovat k hádce?“

Při pomyslení, že někdo vytváří jiskry s tímhle odporným chlapem, jí projela tělem vlna znechucení. To je směšné. Proč tu stojím a bavím se s ním? Nemám tušení o jeho záměrech, ale rozhodně nejsou počestné. Měla bych plánovat útěk. Buď rychle uteču ven, nebo se pokusím dostat se k jedné ze zbraní.

„Jste velmi krutý muž,“ řekla. Jsem blíž ke dveřím než skříňce, ale mohl by mi snadno zastoupit cestu, zvažovala svou situaci Wren.

„Připouštím, že nejsem žádné švihák. Ne jako váš Winslow,“ řekl s úšklebkem.

„Přestaňte si Keegana dobírat,“ odpověděla hořce Wren. „Je to laskavý a poctivý muž a doufám, že vás pošle za mříže na zbytek vašeho života.“

„Máš ho ráda, co?“ Heller zaskřehotal. „To je všechno, co jsem chtěl slyšet.“

„Ne,“ popírala Wren, ale věděla, že jasné ano si může, ten darebák přechází z její tváře. Nedokázala dobře skrývat své city. Má ráda Keegana Winslowa celým svým srdcem a duší a lituje, že o něm třeba jen na jedinou minutu pochybovala.

„Ale to je skvělé,“ chechtal se Heller tak, že jí naháněl husí kůži. „Musel jsem se ujistit.“

„Ujistit o čem?“ zeptala se Wren a hrůzou nad výrazem v jeho tváři zadržela dech.

Zamnul si ruce a přistoupil k ní. „Musel jsem se přesvědčit, že mu na tobě záleží.“

„Proč?“ zaječela a přitiskla záda ke stěně.

„Abych tě mohl zabít.“

Podlomila se jí kolena a zavravorala. Ten muž je šílenec. Jeho nemocné chování se nedalo jinak vysvětlit.; „Takhle,“ vysvětloval Heller, a s rozkoší si mnul dlaně, „se můžu pomstít Keeganovi dvakrát!“

Keegan kráčel sněhem, vítr se mu opíral do těla. Nemohl zapomenout na Wrenin poslední výraz.

Byl jsem krutý, to vím. *Krutý, abych neublížil*. Honila se mu hlavou slova z jedné staré písničky. Vždycky jsem si myslel, že je to hloupá písnička, ale teď to chápu. Někdy je mnohem laskavější být krutý a zlomit někomu srdce, než jim dovolit, aby vás milovali, když jim nemůžete nic nabídnout. Takhle je to lepší.

Ruce si zastrčil hluboko do kapes a kráčel dál temnou, rovnou cestou, která se před ním táhla. Sníh, který mu sahal po kotníky, jen zdůrazňoval jeho osamělost.

Proč ho tak bolí u srdce? Proč se cítí, jako by právě ztratil tu jedinou věc ve svém životě, která z něj znova udělala člověka? Během těch osmnácti měsíců se z něj stalo divoké zvíře, které žilo jenom proto, aby potrestalo svého nepřítele, a nic ho od toho cíle nezdržovalo, až teď Wren.

Wren. Zázrak. Vánoční dárek z nebe. Jeho šance na spasení, a on ji odvrhl.

Nemohl se vzdát své zloby, oprostít se od přísahy na pomstu. Protože kdyby se zřekl svého vzteku, co by mu dávalo sílu žít? Wrenina láska? Jak mě může milovat? Nejsem nic než skořápka svého dřívějšího já. Zahořklý bývalý policajt, který nechce mít nic společného s domovem, rodinou a závazkem.

Brzo by si uvědomila, že nestojí za lásku. Ze už v něm nic nezbylo. Potom by ho opustila a byl by na tom ještě hůř než předtím.

„Mysli na Hellera,“ řekl si. „Soustřed’ se na jeho dopadení. Jsi tak blízko. Zapomeň na Wren Matthewsovou.“

Ale nemohl. Ani když pevně zavřel oči. Proč se tu plahočím ve tmě? Co si myslím, že najdu?

Keegan uchopil magnum, hledal útěchu, ale tentokrát mu pevný kov nedokázal pozvednout náladu. „Soustřed’ se,“ opakoval si. „Musíš dokončit své poslání. Vzpomeň si, co Heller udělal Maggii a dcerce. Musí zaplatit.“

Když ho zabiju, nevrátím je, opakovala jeho mysl.

Ne, ale strašně moc se mi uleví. Keegan zaskřípal zuby a opakoval si to, co ho pohánělo tak dlouho.

Opravdu? posměšně se ptalo jeho já. Odkdy nenávist ulevuje od trápení? Nenávist rodí jen další nenávist.

Tahle myšlenka ho chladně zarazila. Keegan stál osamělý na opuštěné venkovské cestě, vítr mu svištěl kolem uší a sníh pleskal kolem nohou. Je tak sám.

Během posledních šesti měsíců ignoroval své svědomí i všechny hlodavé pochybnosti o správnosti toho, co dělá, ale od chvíle, co potkal Wren, se tvrdost jeho srdce začala rozpadat. Až teď mu došlo, jak moc pro něj těch posledních pár dnů s ní znamenalo.

Přívětivé úsměvy, které mu štědře dávala, výtečné jídlo, které připravovala, něha, kterou mu ukázala, dokázala vyčistit malý kousek jeho zatvrzelé duše.

Wren je světlo a život. Když na ni myslel, naplnilo se jeho srdce k prasknutí. Wren. Sladká, nevinná, nejistá kvůli svému kulhání.

Vadilo mu, že se nechá ovlivnit malou fyzickou nedokonalostí. Nemá důvod být nejistá. Je přece tak obdivuhodná. Silná a odvážná. Tichá a moudrá. Kdyby jí to jen dokázal ukázat.

Dotknul se šály, kterou mu upletla. Wren mu dala lásku a on ze strachu její nabídku odmítl.

Čeho se tak bojím? Života? Lásky? Bolesti? Keegan zadržel dech, jak se v něm svářely všechny možné pocity. Láska nebo nenávist? Pomsta nebo odpuštění? Temnota nebo úsvit?

Studený vzduch se mu bolestivě dostal do plic. Tepna na spánku mu bušila. Nemůže se takhle dál zmítat mezi dvěma vášněmi. Buď bude milovat, nebo nenávidět. Buď se bude dál vztekat, nebo odpustí. Pomstí se, nebo bude shovívavý. V tu chvíli Keegan věděl, že se musí rozhodnout.

Wren Matthewsová, nebo Connor Heller.

Za ním je spása, před ním věčné zatracení.

Čerstvý sníh padal z oblohy a usazoval se mu na límci. Keegan se podíval k obloze.

„Dej mi znamení,“ promluvil tiše k nebesům, poprvé od chvíle, kdy do jeho života vstoupil požár, se modlil. „Ukaž mi, co mám dělat.“

Čekal tiše, ruce stisknuté.

Nic se nestalo. Co jsem čekal? Úder blesku?

Nos a uši se mu chvěly zimou. Prsty u nohou mu ztěžkly. Puls mu bil neklidným rytmem.

Přijde odtamtud odpověď? Znamení? Pokud ne na Štědrý den ráno, kdy tedy?

Poslouchej. Naslouchej svému srdci.

Keegan nastražil uši. Vítr šlehal a hvízdal. V dálce viděl zář Wrenina vánočního stromku. Světýlka blikala vesele do tmy a volala ho zpátky do jejího teplého domova.

A potom něco zaslechl.

Slabě. Vzdáleně. Ale něco to bylo.

Co je to? Bylo to příliš daleko, aby se to dalo rozpoznat. Zamračil se a soustředil se na hudbu.

Hudba.

Keegan se otočil a rozhlédl se kolem sebe. Jak by tu mohla být hudba? Nejsou tu domy, žádná auta nebo lidé. Žádné televize, rádia nebo kompaktní přehrávače. Nic, kromě čerstvého sněhu, holých stromů a prázdných polí.

Přesto se hudba ozývala hlasitěji.

Daleko v jesličkách.

Zpívala ji jeho žena.

Její hlas zněl specificky falešně.

Ne!

Keegan si dal ruce na uši. Ale hlas se ozýval hlasitěji a nakonec mu křičel v hlavě.

„Ne!“ vykřikl a klesnul na kolena, zíral do nebes. „Co to znamená?“

Potom viděl, že se něco objevilo mezi poletujícími vločkami.

Jemné planoucí bílé světlo, které se třepetalo a rozšiřovalo, až poznal štíhlou postavu své mrtvé ženy, která se na něj usmívala.

„Maggie.“ Keegan zaštkal a padl na kolena. Musím mít halucinace. Vrátila se mi horečka? Šílím?

Ponořil hlavu do dlaní a pevně zavřel oči. Bolest, která propalovala jeho srdce, byla téměř nesnesitelná.

„Miluje tě Keegane.“

Otevřel oči, ale Maggie tam pořád ještě byla, bílý šat kolem ní vlál v průhledném oparu.

„Kdo?“ zeptal se.

„Wren. Taky bys ji mohl milovat, kdybys chtěl.“

„Ale... jak můžu?“

„Vzdej se.“

„Vzdát se čeho?“ Hlas se mu zachvěl.

„Zlosti, nenávisti, pomsty.“

„Ale co bude s Hellerem?“

„Pro mě a Katii je příliš pozdě, nenech to zajít příliš daleko i pro sebe, Keegane.“

Po páteři mu šel mráz.

„Řekni mi, co mám dělat,“ prosil.

„Miluj,“ odpověděla.

To slovo rezonovalo jako ladička celým jeho tělem.

Miluj.

„Wren tě potřebuje a ty potřebuješ ji. Neměj strach o mě a Katii. Jsme teď šťastné a v bezpečí. Chceme, abys i ty byl šťastný.“

„Nedokázal jsem tě ochránit,“ řekl Keegan a po tváři mu stékaly slzy.

„Keegane, odpusť si. Jdi. Miluj znova.“

A najednou mu tělem projel pocit, který se nevyrovnal ničemu, co kdy zažil. Zalil ho neskonalý mír a klid.

Keegan se cítil lehký, zbavený pout a volný. Zvuk Maggiina hlasu slábnul, až úplně zmizel. Cítil, jak mu tělo pulzuje čerstvou energií.

„Maggie?“ protřel si oči a zíral na místo, kde stála, ale nic tam nebylo. Byl tu opravdu Maggiin duch, nebo si celou věc vymyslela jeho mysl? Záleží na tom? Poselství je stejné.

Miluj.

Vytrvával na pomstě kvůli Maggie a dceři nebo kvůli sobě? Klamal nakonec sám sebe? Keegan znal odpověď. Pomsta je sobecká. Ničí. Jenom láska a odpuštění z něj může udělat celek. A ví, kde najde přijetí, stačí jen vrátit se k ženě, kterou miluje.

A miluje Wren opravdovou láskou, která předčí všechno, co kdy cítil k Maggie. Miloval svou ženu, jistě. Ale byla to něžná a mírná láska, ne tahle vše pohlcující vášeň, která ho pohltí, kdykoliv pomyslí na Wren. Jeho tělo nikdy netoužilo po Maggie tak, jak touží

po Wren. Nikdy nežíznilo tak, jak žíznil teď po odpuštění, které může poskytnout jen důvěra milované osoby. Nikdy nepotřeboval lásku tak, jak ji potřebuje teď.

Vstal a vyndal magnum z pouzdra. Ta zbraň je symbolem nenávisti. Těžce polknul, uchopil ji a odhodil daleko od sebe.

Cítil, jako by mu z beder spadl těžký kámen. Otočil se a vracel se přes pole zpátky.

Wren seděla na židli uprostřed kuchyně, oči upírala na opilého muže, který tancoval po pokoji se zástěrou uvázanou kolem hlavy. Zamrazilo ji. Je to šílenec.

V jedné ruce držel sklenici s benzínem, v druhé láhev whisky. Mezi odulými rty měl zastrčenou zapálenou cigaretu. Oči mu zářily jasným, zlým leskem.

„No není to bžunda?“ drmolil, a jak nahnul láhev, bryndal si whisky na košili. Vázanka zástěry vesele poskakovala kolem jeho širokých ramen.

Pod košilí viděla obrysy pistole zastrčené za opaskem. Hrůza v ní narůstala a šířavě ji spalovala, ale neodvažovala se ukázat tomu zvířeti, jak moc ji ve skutečnosti děsí.

mlčela.

Prudce se k ní naklonil. „Na něco jsem se vás ptal.“

„Jo, je to k popukání,“ utrhla se Wren.

Pohodil hlavou a vyrazil ze sebe výbuch smíchu. „Páni, ty jsi mnohem zábavnější než Winslowova první žena. Ta by jen křičela nebo řvala.“

Najednou Wren pochopila Keeganovu potřebu pomstít se. Tohle špinavé zvíře si zaslouží zavřít na zbytek života. Zlost převládla nad jejím zdravým rozumem. Nadechla se a řekla Hellerovi přesně, co měla na srdci.

„Měli by vás nadosmrti zavřít.“

„Žádný vězení mě neudrží,“ chvástal se Heller. „Jen znova uteču. Teda, pokud mě kdy dostanou.“

„Jste špína!“

Wren překvapila prudkost jejích vlastních slov, ale vztek nezná žádné hranice. Poprvé v životě našla někoho, na kom jí doopravdy

záleželo, ale Keegan je tak zasažen tím, co tenhle padouch vyvedl jeho rodině, že jí nedokáže její city opětovat. Wren to dokázala pochopit, ale její žal se tím nijak nezmírnil. Jestli se trápí Keegan, pak se trápí i ona. V tom případě ani nezáleží na tom, jestli Heller podpálí celý dům s ní. Co je život bez muže, kterého miluje?

A ona ho miluje přímo pohlcující vášní. Nezáleží na tom, že se znají jen pár dní. Ví všechno, co o něm potřebuje vědět. Jsou spřízněné duše, spřízněné bolesti a utrpením. Dva lidé, kterým život ušetřil notnou dávku modřin a kopanců. Ale kdyby se pokusili, mohli by vyléčit jeden druhého.

Nikdy nebudeš mít šanci to zjistit. Connor Heller se tě chystá zabít.

Wren pohlédla do té zrudné tváře a zjistila pravdu. Zemře. Sama. Vystrašená. Aniž by kdy řekla Keeganovi, jak moc ho miluje.

Heller se po dalším loku whisky zběsile rozchechtal.

Proboha, ten chlap je blázen!

Pohledem přejela kuchyň, hledala zbraň. Nad sporákem visela litinová pánvička. Je to odtud tři metry. Dokážu se dostat ke sporáku, dřív než vytáhne zbraň a zastřelí mě?

„Dneska je Boží hod, víte?“ řekla a navenek zůstávala chladná, zatímco uvnitř se jí mysl rozbíhala do milionu roztržštěných směrů.

„Vážně?“ zakroutil hlavou a zástěrou ze strany na stranu.

„Jestli mě zabijete o Vánocích, tak pochybuju, že dostanete něco jiného než samé uhlí.“

Zastavil se, podíval se na ni, jako by pochyboval o jejím zdravém rozumu, a pak se nervózně zasmál. „Snažíte se mi naznačit, že věříte na Santa Clause?“

„Ne,“ řekla. „Věřím na zázraky.“

„To je dobře, protože se bude muset stát zázrak, aby ses odtud dneska večer dostala, mrzáku.“

Mrzáku. To slovo jí připomnělo dávnou urážku Blainea Thomase. *Kdo by miloval mrzáka?*

Ukáže téhle spodině, kdo je tady mrzák!

Hněv se v ní mísil s rozhodnutím. Nebudu tu sedět jako bezmocná oběť, která sebou nechá manipulovat, zatímco člověk, kterého miluju, je někde venku ve tmavé noci. Ať to stojí cokoli,

budu bojovat za svůj život a pak za Keeganovu lásku. Wren zaskřípala zuby, zvedla se ze židle a udělala náhlý výpad na sporák.

Její nečekaný čin Hellera rozhodil. Chtěl ji chytit, ale zjistil, že má plné ruce. Wren si nevšímala jeho překvapeného výrazu.

Heller zavrčel.

Wren se na něj neohlížela. Popadla okraj pánvičky.

Cítila, jak ji uchopil za košili. Odstrčil ji stranou ve chvíli, kdy uchopila rukojeť pánvičky. Otočila se a udeřila ho pořádnou ranou přes hlavu.

Heller se sesul k zemi.

Wren se nezdržovala. Běžela ke dveřím a snažila se je co nejrychleji odemknout. Nešlo to.

Začala těžce, přerušovaně oddychovat. Slyšela, jak se Heller sbírá na nohy, a krev se v ní rozproudila.

No tak, rychle, rychle.

V tom spěchu sotva vnímala hlasitý kovový zvuk. Pistole? Pánvička? Přikrčila se. Co to Heller dělá?

Něco se kolem ní rozstříklo. Ucítla benzín.

Ne!

Přepadl ji strach.

Ššššššš!

Podívala se přes rameno. Kuchyňská podlaha byla v plamenech a oheň se řítíl přímo na ni. Connor Heller stál vzadu v záři ohně, zle se šklebil a po tváři mu crčela krev. Wren na poslední chvíli otevřela dveře a vyrazila ven.

Hellerův d'ábelský výkřik smíchu se ozýval nocí. Wren uklouzla na verandě, rychle se zvedla a kulhala přes dvůr.

„Jen hezky hoř!“ křičel Heller.

Wren věděla, že by měla utíkat, ale stála a zírala na tu hrůzu. Celý dům je v plamenech.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Wren mě zoufale potřebuje, projelo Keeganovi myslí. Nevěděl, jak to ví, zkrátka věděl, že se něco stalo. Jako by byli spojeni nějakým nevysvětlitelným duchovním poutem. Á Keegan nehodlal brát tu výstrahu na lehkou váhu.

Ale Wrenin dům je půl míle daleko a už teď má potíže s dechem. Zatracená slabost. Keegan zaskřípal zuby a vydal se dál na cestu.

Nedokázal myslet na nic jiného kromě Wren. Od laskavého, povzbuzujícího úsměvu až po její sladkou levandulovou vůni. Vybavil si její doteky, když ho holila, její zvonivý smích. Nemohl zapomenout na to, co všechno udělala, aby pro něj připravila výjimečné Vánoce.

A on jí to hodil do tváře.

Všechny myšlenky na pomstu zmizely. K čertu s Connorem Hellerem. Wren mě potřebuje a nehodlám ji zklamat tak, jako jsem zklamal Maggii. Bůh mi dal druhou šanci a já ji s radostí přijímám.

Heller ho poučil. Děsivým způsobem, ale Keegan už ví, že si svou lásku musí chránit.

Kráčel přes pole, hlavu skloněnou, límec zvednutý proti větru. Až se dostanu zpátky na farmu, vezmu Wren do náručí, něžně ji políbím a omluvím se za své chování, rozhodl se.

Jak se přibližoval, svítila vánoční světylka jasněji. Keegan zvedl hlavu. Projel jím strach, strach, který ho poháněl mnohem víc, než tu osudnou noc před osmnácti měsíci.

Ucítil kouř, pak uviděl plameny.

„Ne!“ zařval v hrozně předtuše. Tohle je nějaká odporná noční můra. Nemůže tu být další požár. Nemůže, neztratí dalšího člověka, kterého miluje.

Heller.

Není jiné vysvětlení.

Ignoroval bolest v plicích, bolest v nohou, Keegan utíkal, vysoko zvedal kolena, srdce mu bušilo hrůzou.

Stopy, které objevil včera ráno ve sněhu, skutečně patřily Hellerovi. Tušil to. Je to neskutečná shoda náhod, ale je to tak. Zatímco stíhal Hellera, vrah stopoval jeho!

„Wren!“ Keegan křičel a modlil se, aby zase nebylo pozdě.

Wren stála za domem. Plameny uhasínaly. Možná neshoří úplně všechno.

Ale co Heller? Kam zmizel?

Strach se prudce vrátil.

Jako na zavolanou se Heller vynořil zpoza domu a vydával hlasitý válečný pokřik. Než se stačila skrýt, byl u ní, vzal ji za vlasy a srazil na kolena.

Wren ho kopla.

Heller se uhnul a krutě se zasmál.

Wren zaklela a vyslovila slova, která nikdy předtím neřekla.

Heller ji uchopil za krk. Vytáhl zbraň a namířil ji na ni. „Ať jsi připravena nebo ne, je čas, aby ses setkala se svým stvořitelem.“

Wren zavřela oči a modlila se. Myslela na Keegana a na to, že ho už nikdy neuvidí. Nikdy ji pevně nesevře v náručí, nikdy nepocítí jeho sladké rty, nikdy si nevychutná zvláštní zážitek milovat se s ním.

„Pust' ji, Hellere.“ Keeganův hlas zaduněl jako hrom. „Nemá s tím nic společného. Jdeš přece po mně.“

Wren se rozechvěla radostnou úlevou. Keegan! Vrátil se k ní! Svíjela se v Hellerově sevření.

Keegan stál jako střelec, vysoký a neporazitelný, ruce v bok, a zle se mračil.

„Slyšel jsi mě, Hellere, pust' ji.“

„Co míníš udělat, pane policisto, plivnout na mě?“

V té chvíli si Wren všimla, že Keegan není ozbrojen. Kde je magnum? Sevřel se jí žaludek. Zemřou. Oba.

„Dávej pozor, Keegane, má zbraň!“ vykřikla.

Heller se otočil a namířil zbraň na Keegana. „Dokončím to, co jsem začal před osmnácti měsíci, Winslowe. Připrav se na smrt.“

Ne! vykřikl Wrenin mozek. Ne, dokud ještě dýchám. V jedné jediné vteřině bodla Hellera loktem do žeber a vši silou mu dupla na nárt.

Heller vyštěkl. Pistole mu poskočila v ruce a s hlukem vystřelila do vzduchu.

Wren se lekla. Znělo jí v uších a oči se jí zalily vodou. Cítla střelný prach a vlastní krev.

To, co následovalo, se událo v zastřeném oparu. Connor Heller klopýtnul dozadu. Keegan se vrhnul dopředu a srazil vraha k zemi.

Úder vyrazil Hellerovi zbraň z ruky, ta vyletěla do vzduchu. Keegan ji chytil a rozkročil se nad povaleným mužem. Uchopil hlaveň oběma rukama a strčil mu ji přímo pod bradu.

„Vrahu,“ zasípal Keegan.

„To je tvoje šance, Winslowe. Do toho, zabij mě!“ Heller na něj upřeně hleděl.

„Nedělejte to,“ naléhala Wren. „Nedělejte mu tu radost.“ Pozorovala city, které hrály na Keeganově tváři – zlost, nenávist, hořkost a hněv. Viděla, jak zatnul čelist a sevřel rty.

„Udělej to,“ pobízel ho Heller. „Nechci zpátky do vězení.“

„Jestli ho zabiješ, nebudeš jiný než on. Nepodléhej pomstě, Keegane. Prosím.“ Wren sepnula ruce. „Nepokračuj v násilí.“

Keegan natáhnul spoušť.

Zabije ho, pomyslela si Wren a připravila se na ránu, která nikdy nevyšla.

„Vstaň,“ poručil Keegan hrubě. „Hned.“ Odvelel ho do Wreniny dodávky a svázal ho tam provazem, který mu Wren přinesla ze stodoly.

„Umrznu tu,“ skučel Heller.

„Pokud budeš mít štěstí.“ Tvrdě se na něj podíval, uchopil příkrývku z rohu a hodil ji přes Hellera.

Wren čekala a jemně si masírovala zraněný ret.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Myslím, že jo. Dostala jsem se z domu dřív, než začal hořet.“

„Prohlídnu tě.“

Pocítil slabost při pomýšlení, že je popálená tak jako on. Něžně jí zvedl vlasy, prohlídnul jí záda a krk. Ulevilo se mu z celého srdce, když viděl, že oheň nepoškodil její hebkou kůži. „Trochu ti zčervenal krk a oheň sežehl tvé krásné vlasy, ale není to nic vážného.“

„Ach, Keegane.“

„To je dobrý. Jsem tady.“ Políbil ji na spánek a položil si její hlavu na prsa.

Sklesla mu do náruče a on si vychutnával, že ji takhle může držet. Ale nemohli tak v té zimě stát do rána. Vzal Hellerovu zbraň. „Míř na něj, než se ujistím, že oheň uhasí, potom půjdeme na policii.“

Keegan ji nerad nechával samotnou s Hellerem, ale ten muž je bezpečně svázan a Wren právě ukázala, jakou má odvalu. Nadouval se hrdostí. Je to ďábelská žena.

Vešel do domu a ke své radosti zjistil, že oheň zničil jen něco málo. Nalil vodu na noviny v chodbě, které ještě pořád doutnaly. Ucítil štiplavý zápach dýmu, který mu připomněl, že by ten příběh mohl mít úplně jiný konec.

Opřel se o ledničku, aby si vydechl. Ani si nechtěl představovat, co by našel, kdyby se jen o minutku opozdil.

Setřásl ze sebe ten pocit, ujistil se, že nehrozí další vznícení, vzal Wrenin kabát a šel za ní.

Pomohl jí do auta. Usmála se na něj a to jednoduché gesto zalilo jeho duši teplem. Led a sníh jim ztěžoval jízdu. S pohledem upřeným na silnici se Keegan soustředil na jízdu, myslí mu vířilo všechno to, co chtěl říci téhle neobyčejné ženě vedle něj.

Už s Maggií měl problémy vyjádřit své city, a teď s Wren... Nevěděl, jak začít s odhalováním toho, co má na srdci. Najednou se vyděsil, že ona necítí to, co on cítí k ní.

Za půl hodiny přijeli na policejní stanici. Za další dvě hodiny vyřídili všechny formality a dostali svolení k odchodu. Cesta domů proběhla v tichosti. Na co Wren myslí? dělal si starosti Keegan. Přeje si, aby se na něj nikdy nepodívala? Lituje?

Nelitoval, že se rozhodl nechat Hellera naživu. Je rád, že se v klíčovém momentě dokázal vzdát pomsty. Ale přesto neví, co bude dál? Kam půjde? Je Wren součástí jeho budoucnosti?

Keegan vjel do dvora a vypnul motor zrovna ve chvíli, kdy na obzoru vycházelo slunce a rozestřelo se nad stříbrnou zimní zemí zázraků.

„Je vánoční ráno, co?“

„Jsem na tebe tak hrdá,“ řekla Wren. Opatrnost v jejím hlase ho zarazila.

Tam v polích, když měl zjevení, se všechno zdálo tak jednoduché a jasné. Ale teď, když se díval na Wren, znejistěl. Chce mě?

Na krku měla saze. Dolní ret jí napuchl, ale byla tím nejkrásnějším, co kdy viděl. Zčervenaly jí tváře a hnědé vlasy splývaly na ramena. Měl svázaný jazyk a cítil se v její přítomnosti hloupě.

„Jsi na mě hrdá?“ zeptal se.

„Ano.“

„Ty jsi neuvěřitelná. Ztraceně, miláčku, byla jsi tak statečná. Kdybys nevrátila do Hellera loktem, byli bysme oba mrtví.“ Vzal ji za bradu.

Po tváři jí stékala slza, ale setřela ji hřbetem ruky.

„Co je?“ zeptal se polekán.

„Nic.“

„Ale pláčeš.“

„Slzy radosti.“

„Jsi šťastná?“ zamračil se, zmaten.

„Nezabil jsi Hellera.“

„Ne.“

„Proč ne? Měl jsi na to plné právo. Zavraždil tvou rodinu, zničil ti život.“

„Nemohl jsem.“

„Proč ne?“

„Kvůli tobě.“

„Mně?“ podívala se mu do očí a Keegan cítil, že poslední kus ledu uvnitř něj se roztavil. Nedokázal udržet žádné tajemství. Ne před Wren.

„Ty jsi mě naučila laskavosti, Wren. Připomněla jsi mi, co to je být lidský. Zapomněl jsem. Tak jsem se nechal pohltit Hellerem, že

jsem nevnímal, že mě pomsta proměnila v chladného muže, který nedokáže odpouštět. To by Maggie nechtěla.“

Wren přikývla. Ještě pořád miluje svou ženu. Jak by taky ne? Byla tragicky zavražděna. Wren se od něj odsunula a podívala se na jeho ruce. Jak jsem si mohla myslet, že bych mohla soupeřit s mrtvou ženou?

„Taky jsi mě hodně naučil,“ řekla a odsouvala bolest stranou.

„Já?“

„Když jsem tě poznala, zjistila jsem, že existuje někdo, kdo trpěl víc než já. Pomohl jsi mi zapomenout na moje vlastní problémy, zase jsem se stala sama sebou, tou, jakou jsem byla předtím, než mi zemřeli rodiče, před mým zraněním a před tím, než Blaine Thomas využil příležitosti a mého otřeseného sebevědomí. Vrátil jsi mi zpátky radost, Keegane, a pro tohle na tebe nikdy nezapomenu.“

„Ani já na tebe.“

Zatrnulo mu u srdce. Propouští ho. Nenavrhla mu, aby zůstal, a on neví, jak se zeptat.

„Hádám, že brzy odjedete,“ řekla hloubavě.

„Znamená to, že jste už obsadila to místo pomocné síly?“ Keegan jen stěží zadržel úsměv. Její hlas nezněl, jako by chtěla, abych odešel.

„To místo je pořád ještě volné.“ Zvedla hlavu a setkala se s jeho pohledem. „Ucházíte se o ně?“

„Nejsem si jist, jestli mám kvalifikaci.“

„Dokážete obsluhovat dojící přístroje. A umíte svářet.“

Tentokrát se úsměv rozlil po celé jeho tváři. „Považoval bych za čest, kdybych směl zůstat.“

„Pak je to místo vaše.“

„Mluvíte o něčem víc než jen zaměstnání?“ zeptal se. „Potřebuju to vědět.“

„Neuhádl jste, co cítím?“

Přikývl.

„Jo, ale má strach. Ještě mám před sebou dlouhou cestu, než dojdou do země živých, Wren. Nabalil jsem na sebe hodně zlého. Miloval jsem svou ženu a dceru, ale to neznamená, že nejsem

schopen naučit se zase znovu milovat. Dostala ses mi pod kůži, Wren, přestože jsem dělal všechno, abych tě odstrčil.“

„Keegane... já... prosím, nehraj si s mým srdcem. Nemůžu být tvůj učitel, tvůj rádce. Mám taky svoje potřeby.“

„Ale miláčku, to já vím.“ Natáhl se k ní a vzal ji do náruče. Zabořil jí nos do vlasů a vdechl, pod sazemi a kouřem poznal tu zvláštní vůni. „Chci vyjít vstříc všem tvým potřebám, vyplnit tvoje očekávání, ale zároveň ti chci dovolit, abys byla sama sebou. To byla chyba v mém manželství, vždycky jsem musel být ten silný ochranitel. Bylo pro mě těžké přijmout pomoc. Nechci s tebou dělat stejné chyby.“

Wren se chvěla rozrušením, otočila hlavu a nechala se políbit něžně na bolavé rty. Jeho dotek byl tak jemný. Nadechla se a nechala se unášet jejich vzájemnou blízkostí.

Celý svůj život snila o tom, že ji někdo bude takhle držet v náručí, bude o ni stát a bude na ni milý. Keeganovi na ní opravdu záleží, není jako Blaine. I když ještě není připraven na hlubší závazek, Wren ví, že čas zahojí všechny rány. Tak jako se zahojily její, tak se zahojí i jeho.

Jsem unavená životem v temnotě, samotou a modlením se za nějaký zázrak. Ta věčná nedůvěra k mužům mě unavuje. Oba známe bolest. Už jednou miloval, dokáže milovat i podruhé. Počkám na něj.

Lehkým stiskem mu vrátila polibek. „Miluju tě, Keegane, celým svým srdcem a duší.“

„Wren, Wren,“ zasténal. „Pomoz mi, abych dokázal zase milovat.“

„Ano, Keegane,“ řekla. „Ano.“

V tu chvíli věděla, že spolu překonají všechno. Budoucnost zářila jasněji než kdy dřív. Instinkty jí říkaly.

Že to zvládnou. Podívala se na vycházející slunce, které jasně a čerstvě zářilo proti sněhu.

„Veselé Vánoce, Keegane,“ zašeptala. A s upřímným citem si ho přitáhla do náruče a držela ho tak velmi dlouho.

EPILOG

Wrenina tichá pozornost přikládala na oheň jejich lásky a vyživila ji do zářivého plamene. Keegan stál na dvorku, pohledem přejížděl okolí. Zase byl Štědrý večer, ale tentokrát se počasí ani trochu nepodobalo tomu loňskému. Tak jako on už dávno nepřipomínal toho zadumaného pomstychtivého muže, kterým byl. Slunce zářilo jasně, bylo příjemných šestnáct stupňů.

Na dvorku stál umělý Santa Claus v životní velikosti a devět sobů, kteří táhli saně. Zpoza stromů a rohů vykukovali skřítkové. Přes tisíc světýlek bylo rozvěšeno na poletech kolem celého domu a vše to souladně blikalo.

Keegan se díval na Wreninu práci a pobaveně se zasmál. Brzo přijedou hosté a nemohl se dočkat na jejich výrazy, až se střetnou s touhle bouřlivou vánoční výzdobou.

Zaplavil ho vřelý, opojný pocit. Ani na okamžik nelitoval rozhodnutí, které před rokem učinil, když se nastěhoval na půdu nad stodolou.

Venkovské prostředí na něj mělo uklidňující vliv. Připomnělo mu jeho minulost a přiblížilo jeho kořenům. Zjistil, že práce na farmě je mu mnohem bližší než práce policisty, a díky jeho péči začala farma prosperovat. Stádo už vzrostlo ze sedmnácti na dvacet pět kusů a doufali, že příští měsíc nějaké další kusy přidají.

On a Wren se o sebe ucházeli pomalu, chodili spolu jako každý jiný pár, chodili do kina, dlouho se procházeli lesem, tiše seděli u ohně po večeři. Na jaře jí na louce trhal kytky a bral ji na výlety. V létě seděli venku a pozorovali hvězdy. Dlouho zůstávali vzhůru a do noci si povídali.

Každý den se probouzel s vědomím, že minulost je za ním a že je milován. Začal si vážit obyčejných věcí v životě. Zvuk jejího smíchu, dotek jejích prstů, zářivý výraz v jejích očích, když se na něj podívala, to vše pro něj mělo nesmírnou cenu.

Fyzická přitažlivost mezi nimi se zesilovala a upevňovala. Až si jednoho dne na konci září Keegan uvědomil, že už ani o den déle nevydrží bez milování se s Wren a požádal ji o ruku. Vyměnili si svá ano přímo tady na farmě. Oddal je reverend Duvall.

Krátké líbánky strávili v San Antoniu. Kvůli farmě si nemohli dovolit být dlouho pryč, ale pro Keegana to byl ten nejerotičtější a nejromantičtější víkend jeho života. I teď zčervenal ve tvářích, když jen pomyslel na Wreninu vnímavost.

Otřel si boty o rohožku a vstoupil dovnitř. Srdce mu překypovalo radostnými pocity, když ucítil vánoční vůni. Máta, skořice a dýně. Pečený krocan, domácí chléb a jablečné víno.

Na stole stála vánoční hvězdice. Pod stromečkem bylo spoustu dárků. Letos jich koupil Wren tucet. Nade dveřmi visely snítky jmelí, a přestože nebyla zima, v krbu hořel oheň.

„Miláčku?“ zavolal. „Kde jsi?“

Wren vyšla z ložnice a zavřela za sebou dveře. Prošla chodbou.

Srdce se mu při pohledu na ni zastavilo. Je tak krásná. Měla na sobě červené sametové šaty, černé lakované lodičky a šňůru perel, kterou jí dal k třicátým narozeninám. Usmívala se na něj, ale viděl, že se jí v očích třpytí slzy.

„Wren? Co je?“

„Právě jsem mluvila s doktorem Winstonem,“ řekla.

Zamrazilo ho. Snad ne špatné zprávy! „Jsi nemocná?“ zeptal se. Přispěchal k ní a vzal ji za loket. Nesnesu, kdyby se jí mělo něco stát.

„Ne,“ řekla, „ne nemocná.“

Pohlédl na ni. „Proč ti tedy doktor Winston volal na Štědrý den?“ Pomalu mu začínalo svítat. „Jsi těhotná?“ Projela jí povznesená nálada. Budou mít miminko!

Wren přikývla a usmála se ještě víc. „Nevadí ti to? Máš radost? Nikdy jsme o tom nemluvili.“

Popadl ji do náručí a zatočil se s ní. „Je to nádhera! Nemůžu tomu uvěřit.“

„Myslela jsem,“ řekla Wren, když ji zasypal polibky.

„Ano?“

„Pokud to bude holčička, chci, aby se jmenovala Katherine Margaret. Souhlasíš s tím?“

Chce pojmenovat miminko po rodině, kterou ztratil? Láska k jeho nové ženě se rozprostřela celým jeho tělem, horká, rychlá a vášnivá. Je tak laskavá, tak přející. Denně za ní děkuje osudu.

„To by bylo báječné.“

„A jestli to bude chlapec, pak se bude pochopitelně jmenovat Keegan Junior.“

„Už jsem ti někdy řekl, že tě miluju?“ zeptal se Keegan a vzal ji za bradu.

„Možná jednou nebo dvakrát.“ Oči jí vesele zamrkaly.

„Paní Winslowová, mám chuť vzít vás do ložnice a pomilovat se s vámi.“

„Ale za hodinku přijedou hosté a já ještě nerozšťouchala brambory!“

„Tak budou jíst kousky.“ Kousnul ji lehce do ouška.

Wren zavzdychala štěstím, ulevilo se jí a byla šťastná, že Keegan přijal zprávu o dítěti tak dobře. Dlouho se bála, že po tom, co se stalo jeho dceři, nebude chtít další děti. Raději o tom ani nikdy nezačala. A přesto, že se za poslední rok hodně změnil, pořád měla strach, že jeho srdce obývá něco temného a smutného. Potěšilo ji, že chce znovu zkusit být otcem. Sen, který tak mnoho let snila, se konečně splnil.

„Miluju vás, Keegane Winslowe,“ prohlásila a objala ho.

„A já miluju vás, Wren Matthewsová-Winslowová,“ řekl.

„Radostné Vánoce, tatínku.“

Wren se schoulila Keeganovi do náručí, v tu chvíli věděla, že se lásce podařilo vyléčit rány, které považovala za příliš hluboké a otevřené.